

Akademie klasické hudby, z.ú.

Výroční zpráva

31. prosince 2021

VÝROČNÍ ZPRÁVA

Akademie klasické hudby, z.ú. (dále jako „Akademie“, „Ústav“ nebo „Společnost“) za účetní období začínající 1. 1. 2021 a končící 31. 12. 2021 (dále jako Účetní období)

Obchodní firma: Akademie klasické hudby, z.ú.

Sídlo: Maiselova 25/4, PSČ: 110 00 Praha

Identifikační číslo: 267 25 347

Právní forma: ústav

Zapsaná: v rejstříku ústavů u Městského soudu v Praze, SP. zn. U 527

Orgány Akademie:

Ředitel:

Robert Kolář, narozen 15. 5. 1959 Petříkov 100, Ostružná, PSČ 788 25 den vzniku funkce:
1. 1. 2017

Správní rada:

Ján Štěrba, narozen 19. 8. 1974

U Strouhy 217/31, Miškovice, 196 00 Praha 9

Luboš Veselý, narozen 15. 11. 1977

Zemědělská 1576/10, Dejvice, 160 00 Praha 6

Pavel Šafář, narozen 8. 5. 1970

Jeřabinová 293/1, Motol, 150 00 Praha 5

Struktura řízení Akademie:

Akademie byla v Účetním období řízena ředitelem, který je statutárním orgánem Akademie, Akademii řídí a jedná jejím jménem.

Vznikla v roce 2002 s cílem propagovat a popularizovat české hudební umění v České republice i v zahraničí. Inspirována odkazem života a díla skladatele Antonína Dvořáka postupně rozšiřuje spektrum svých aktivit. Jejím náplní je šíření kulturních hodnot, rozvoj kultury ve všech jejích oblastech a v neposlední řadě také vzdělávání a podpora mladých umělců, začínajících hudebníků a mládeže se zájmem o kulturu.

Od roku 2008 pořádá mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha, od roku 2009 uděluje Cenu Antonína Dvořáka. Počínaje rokem 2020 je spolupořadatelem Dvořákovy mezinárodní rozhlasové soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga a Orchesterální akademie při Letní hudební akademii Kroměříž. Ta je pracovní základnou pro nově vzniklé mládežnické těleso. To se pod názvem Mladá filharmonie Dvořákovy Prahy poprvé představilo v rámci programu MHF Dvořákova Praha 2020. Formát tělesa je vždy závislý na cíleném zaměření konkrétního vzdělávacího programu. Vzhledem k orientaci vybraného repertoáru pro rok 2021, který akcentuje formát smyčcového orchestru, neslo těleso název Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy.

Vedle těchto pravidelných aktivit se Akademie klasické hudby aktivně zapojuje do veřejného života a snaží se přispět k rozvíjení hodnot kulturní společnosti. V letech 2017, 2018 a 2019 podpořila Nadační fond pro Svatovítské varhany. Bez nároku na honorář připravila dramaturgii a produkčně zabezpečila přípravu benefičních koncertů pro varhany, které přenášela Česká televize.

Ve vzdělávací oblasti přispěla v roce 2016 konferencí Cultural Leadership Summit – Vedení úspěšných kulturních projektů ve 21. století. Program konference nabídl pod vedením profesionálních lektorů DeVos Institutu čtyřdenní intenzivní trénink zaměřený na budování stabilní, zdravé kulturní organizace se zaměřením na příjmovou stránku diverzifikovanou na fundraising, sponzoring, příjmy ze vstupného a další alternativní možnosti v evropském kontextu. Účastníci se zabývali uměleckým plánováním, programovým marketingem, sloužícím k získání publika i institučním marketingem, který zviditelněním organizace a jejích aktivit vytváří předpoklady pro úspěšný fundraising. Jeho mechanismy a typy byly dalšími tématy tréninku, podobně jako strategické plánování.

V roce 2021 došlo k personální obměně v rámci týmu Akademie klasické hudby.

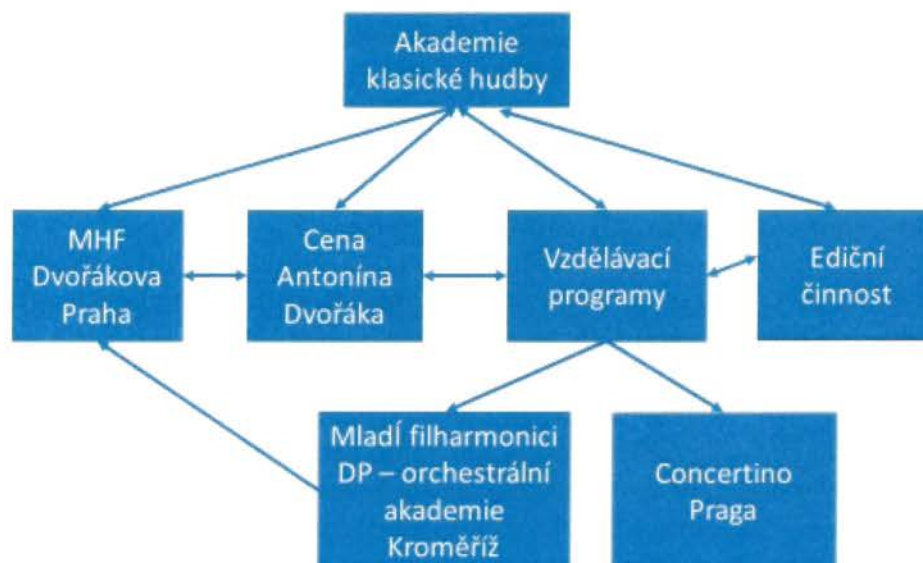
- Ředitelem AKH a statutárním zástupcem i nadále zůstává Ing. Robert Kolář.
- Mgr. Jan Simon pokračuje ve výkonu funkce Intendanta AKH a od 1. 1. 2021 se přesunul z pozice programového ředitele MHF Dvořákova Praha na pozici ředitele festivalu. Ředitel AKH udělil Janu Simonovi omezenou Plnou moc k zastupování AKH směrem navenek i uvnitř organizace.
- Od 1. 1. 2021 nastoupila na pozici vedoucí marketingu a online komunikace Bc. Veronika Jandová MSc.
- Na pozici vedoucí produkce nadále působí Šárka Coleman.
- Na pozici pracovníka back office a vedoucí Vstupenkového centra působí Michaela Krejčová.

Pro další činnosti využívá AKH služeb externích dodavatelských subjektů.

- Umělecká smluvní agenda – Jaroslav Manda.
- Projektový management festivalu – Markéta Stehlíková.
- Projektový management vzdělávacích programů – Anna Bárová (od 1. 6. 2020 do 31.10. 2021), Klára Kašparová (od 1. 3. 2022).
- Fundraising – Mona Janovská.
- PR a Komunikace – MAGMA Communications.
- Mzdová agenda – KKCG a.s.
- Účetnictví – Jolana Florová Corporate Services.

- Právní služby – Šafář a Partners.

Akademie klasické hudby – rekapitulace organizační struktury

PROJEKTY ROKU 2021:

DVOŘÁKOVA PRAHA 2021

Počet nabízených míst:	22 083
Počet návštěvníků (účastníků) celkem:	14 912
z toho platících:	10 186

Mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha je nejen oslavou hudebního génia a světově nejuznávanějšího českého skladatele Antonína Dvořáka, ale i významnou společenskou událostí. Je exkluzivní přehlídkou špičkových interpretů, dirigentů, mezinárodně nejuznávanějších orchestrů i komorních souborů. Ti přijíždějí do Prahy vzdát hold globálně nejhranějšímu českému skladateli Antonínu Dvořákovi. Zní ovšem také hudba dalších světových skladatelů s těžištěm v klasicko-romantickém repertoáru. Dramaturgie festivalu se nevyhýbá ani uvádění děl nejvýznamnějších skladatelů 20. a 21. století a reflektuje aktuální hudební a kulturní výročí. Cílem Dvořákovy Prahy mimo jiné je, aby světové hvězdy přijíždějící na festival sloužily dramaturgickým záměrům festivalu, a nikoliv naopak. Nástrojem k dosažení tohoto záměru je systém promyšlených a jasně vyprofilovaných programových řad, kterými jsou Dvořák Collection, Komorní řada, Světové orchestry a řada Česká filharmonie v roli rezidenčního orchestru. Ročník 2021 navázal i na řadou novou, vytvořenou v roce 2020, která nese název Pro budoucnost. Ta rozšiřuje reflexi Dvořákova kulturního odkazu i na jeho pedagogické působení a jeho osobní podporu nastupující

hudebnické generaci. Programová řada Pro budoucnost prezentuje skutečně mladé umělce stojící na počátku své profesionální dráhy. Rozsahem podpory a prezentace nastupující hudebnické generace nemá festival takového rozsahu a postavení na území ČR obdoby.

Rok 2021 se nesl v duchu připomenutí dvou významných kulturních a historických výročí – 180 let, která 8. září uplynula od narození Antonína Dvořáka, a 100 let, která si kulturní veřejnost připomínala v souvislosti s úmrtím osobnosti ztělesňující jeden ze symbolů české státnosti, svatě Ludmily.

- Dvořákova Praha je největším dvořákovským projektem nejen v Praze a České republice, nýbrž i v celosvětovém měřítku.
- Dvořákova Praha je v dobrém slova smyslu velkým tradičním festivalem klasické hudby s moderní a současnou tváří.
- Vedle časem prověřených děl Antonína Dvořáka uvádí Dvořákova Praha v život také některé málo známé, či dokonce zcela zapomenuté opusy, jako bylo provedení Dvořákovy operní prvotiny Alfréd (2014), novodobé koncertní premiéry písňového cyklu Cypřiše (2016), Hymnus Dědicové Bílé hory (2017), kantáta Americký prapor (2018). Počínem roku 2019 bylo uvedení druhé Dvořákovy opery Král a uhlíř v jejím prvním zhudebnění, které v historii zaznělo pouze šestkrát v letech 1929–1930, a to s četnými škrty. Akademie klasické hudby financovala digitalizaci rukopisných notových materiálů k této opeře a rekonstrukci její originální předehry. Zároveň díky dohodě s Českým rozhlasem se podařilo pořídit vůbec první zvukový záznam tohoto díla, který se stal referenční nahrávkou. Na své náklady pak festival pořídil zvukový záznam Dvořákova Violoncellového koncertu h moll v autorově verzi doprovodného klavíru – i to je jediná nahrávka tohoto díla v dané verzi. V tradici uvádění méně známých děl pokračoval festival i v roce 2020, kdy bylo uvedeno souborné provedení neprávem opomíjeného kompletního klavírního díla A. Dvořáka, a to jak pro sólový klavír, tak i klavír čtyřruční. Zazněly tak i skladby z raného tvůrčího období, které nebyly nikdy provedeny, a to včetně některých fragmentů. To vše se odehrálo v rámci dvou celovečerních recitálů a klavírního maratónu. Celý projekt opětně zaznamenal i Český rozhlas. **V rámci navázání na tuto dramaturgickou linii Akademie klasické hudby iniciovala a zásadně finančně podpořila nahrávku kompletního díla Antonína Dvořáka pro sólový klavír v podání garanta festivalového projektu z roku 2020 klavíristy Ivo Kahánka. Bez podpory Akademie klasické hudby by nemohl být tento počín realizován, a proto slavnostní uvedení nahrávky na trh proběhlo i na koncertě, který se konal v den Dvořákových narozenin 8. září ve Dvořákově síni Rudolfiny, symbolicky spojeném se zahájením programové řady Dvořák Collection orientované na kompletní provedení Dvořákových klavírních trií a kvintetů.**
- Zahajovací koncert pravidelně, v některých případech i závěrečný koncert, jsou přenášeny Českou televizí včetně internetového vysílání do zahraničí. Díky mezinárodní koprodukcí se společností Unitel, resp. TV Arte, nebo Medici TV jsou některé přenosy či záznamy vrcholných uměleckých okamžiků Dvořákovy Prahy šířeny do celého světa i prostřednictvím terestrického vysílání nebo kabelovým a satelitním přenosem. **V roce 2021 byl Českou televizí přenášen a zaznamenán zahajovací koncert dne 6. 9. 2021 s reprezentativními Dvořákovými díly – Violoncellovým koncertem h moll a 9. symfonií v podání orchestru Filarmonica della Scala s dirigentem Andrésem Orozco-Estradou a**

violoncellistou Danielem Müllerem Schottem. Z této dramaturgie se stala novodobá tradice, která i přes některé kritické hlasy o „obehranosti“ tohoto repertoáru má své logické odůvodnění. Zahajovat festival největšími symboly Dvořákova tvůrčího odkazu nemůže být zpochybnitelné, neboť za popularitu těchto děl v široké veřejnosti nemůže žádný jiný faktor než nedozírná kvalita obou kompozic. Navíc ji festival usiluje podpořit kvalitním výběrem interpretů tak, aby samotné provedení vybočilo z obvyklých pódiových standardů.

Další televizní přenos byl věnován provedení **oratoria Svatá Ludmila Antonína Dvořáka z katedrál sv. Víta na Pražském hradě dne 16. 9. 2021**, v den jmenin české světice. Dílo jsme vyslechli v podání České filharmonie s dirigentem Petrem Altrichterem, Pražským filharmonickým sborem a sólisty. Třetím přímým TV přenosem byl pak v produkci **TV Medici koncert Bambereských symfoniků s dirigentem Jakubem Hrušou a Kateřinou Kněžikovou dne 19. 9. 2021**.

- Velké komplety Dvořákových děl od roku 2014 systematicky představuje festivalová řada Dvořák Collection. Předchozí festivalové ročníky uvedly v tomto cyklu nejdříve v chronologickém pořadí všechny Dvořákovy symfonie, ročník 2016 pokračoval uvedením všech symfonických básní a předeher. V roce 2017 a 2018 byly představeny všechny kantáty a oratoria Antonína Dvořáka. Vedle monumentálních děl jako Svatá Ludmila či Svatební košile byly uvedeny také téměř neznámé položky z Dvořákova odkazu, jako je např. Americký prapor, Hymnus Dědicové Bílé hory a další repertoárové rarity. V roce 2019 pokračovala programová řada Dvořák Collection provedením všech instrumentálních koncertů – klavírního, houslového a obou violoncellových, a to včetně jejich různých verzí. Rok 2020 zahájil cyklus obracející se k dalšímu zásadnímu tvůrčímu segmentu **Dvořákova uměleckého odkazu, kterým je komorní dílo**. Pro roky 2020 a 2021 upřel festival svou pozornost ke klavíru ve skladatelově tvorbě. **V roce 2021 zazněl komplet klavírních trií a kvintetů** v podání Pavel Haas Quartet či jeho členů společně s klavíristou Borisem Giltburgem a Panochova kvarteta s rezidenčním umělcem festivalu Sirem Andrásem Schiffem.

- **Rezidenčním orchestrem festivalu Dvořákova Praha je Česká filharmonie**, orchestr, který na svém inauguračním koncertě v roce 1896 dirigoval sám Antonín Dvořák. V roce 2021 byly vedle provedení oratoria Svatá Ludmila svěřeny České filharmonii další dva koncerty. V prvním navázal orchestr společně s Tomášem Netopilem a houslistou Christianem Tetzlaffem na prezentaci monumentálních symfonických děl Josefa Suka, který jako zeť Antonína Dvořáka představuje tu nejpřímější následnickou hudební i vztahovou linii. Dílům tohoto autora se festivalový program v minulosti věnoval jen okrajově, avšak význam Sukova díla a jeho vliv na další autory v jeho a dalších generacích je naprosto zásadní. Provedením Fantasie g moll pro housle a orchestr v podání Christiana Tetzlaffa vzdala Česká filharmonie hold Dvořákovu zeti a jeho tvorbu konfrontovala s dílem jeho vrstevníka Sergeje Rachmaninova, jehož monumentální 2. symfonie nepatří právě k často uváděným symfonickým kusům. Třetím koncertem České filharmonie bylo pak završení festivalu, které možná pro mnohé překvapivě vůbec poprvé ve 14leté festivalové historii přineslo provedení jedné ze dvou řad Slovanských tanců v orchestrální verzi. Tím se podělila Česká filharmonie o kompletní provedení celého cyklu s Bamberger Symphoniker, kteří nesli v roce 2021 statut společné rezidence s Českou filharmonií. Pojátkem mezi oběma orchestry byl jednak samotný vznik Bamberger Symphoniker, osobnost dirigenta Jakuba Hruši, šéfdirigenta Bambereských symfoniků a hlavního hostujícího dirigenta České filharmonie, i zvolený repertoár, reflektující dominantně díla českých autorů, kteří společně s A. Dvořákem vytvářejí historickou hudební

osu české tvorby konce 19. a počátku 20. století – V. Nováka, J. B. Foerster a nebo E. Korngolda.

- Na dramaturgii festivalu se každoročně významně podílí **kurátor jeho Komorní řady**. Ta vzniká v úzké spolupráci s mezinárodně renomovanou osobností, která jí vtiskne nezaměnitelný rukopis a atmosféru. **V roce 2021 kurátorskou štafetu převzal klavírista Boris Giltburg**, který se fenomenálně uvedl na pražském pódiu právě v rámci MHF Dvořákova Praha 2019 nezapomenutelným klavírním recitálem. Giltburg je vítěz historicky nejprestižnější klavírní mezinárodní soutěže královny Alžběty v belgickém Bruselu 2011. **Právě z povahy dlouhodobého dramaturgického plánu, kdy se Dvořák Collection a Komorní řada na následující roky prolínají** a v první fázi tohoto plánu je komorní hudba spojena s klavírem, byla volba kurátora Komorní řady po Lukáši Vondráčkovi v roce 2020 i v roce 2021 směřována do klavíristických řad. Navíc Giltburgovy vazby na nejvýraznější český komorní smyčcový soubor Pavel Haas Quartet předurčovaly i podobu Komorní řady i Dvořák Collection. Společnými silami se tito umělci zhostili interpretace Dvořákových klavírních trií v kombinaci se Schubertovým klavírním triem nebo kvintetní tvorbou Schumannovou a Šostakovičovou. Speciálním hostem Komorní řady i celého festivalu pak byl klavírista Sir Andrés Schiff, v jehož interpretaci jsme vyslechli oba Dvořákovy klavírní kvintety za spolupráce jeho letitých přátel, členů Panochova kvarteta.
- S přihlédnutím k významným kulturním výročím spojeným s osobností Antonína Dvořáka se festivalová dramaturgie rozhodla poprvé ve své historii mimořádně etablovat **statut „Rezidenční umělec festivalu“**, kterým se stal i čerstvý držitel Ceny Antonína Dvořáka za rok 2021 **klavírista Sir Andrés Schiff**. Jeho vazby na českou kulturní tradici jsou obecně známé, váže jej dlouholeté umělecké i lidské přátelství se členy Panochova kvarteta a jeho pravidelné uvádění Dvořákovy komorního díla a zejména pak Dvořákovy Klavírního koncertu g moll, a to v dobách, kdy dílo nepatřilo k repertoárovým standardům, jej předurčily k převzetí této prestižní role. O to významnější bylo, že do svého recitálového programu zařadil díla Leoše Janáčka a na komorním koncertě provedl společně s Dvořákovými Maličkostmi i oba autorovy klavírní kvintety. Své působení završil na závěrečném koncertě s Českou filharmonií, která pod jeho taktovkou provedla Dvořákovu I. řadu Slovanských tanců.
- Dvořákova Praha pečuje prostřednictvím výletů **„Po stopách Antonína Dvořáka“** o skladatelův odkaz také zviditelňováním autentických dvořákovských míst, a to včetně provádění Dvořákových děl s těmito místy úzce spjatými. Rok 2021 pak zavedl milovníky Dvořákovy hudby na zámek Maleč, sídlo rodu Riegerů, které prostřednictvím osobnosti Marie Červinkové-Riegrové, libretistky oper Dmitrij a Jakobín, významně promluvilo do tvorby A. Dvořáka. Úryvky z těchto děl pak zazněly i na koncertě spojeném s návštěvou tohoto památného místa, doprovozeny fundovaným výkladem znalce Dvořákovy díla, muzikologa Davida R. Beveridge.
- Významnou položkou festivalové dramaturgie a tou částí, která velkým dílem přispívá k prestiži festivalu nejen na české kulturní scéně, je hostování zahraničních orchestrálních těles v programové řadě Světové orchestry. Vedle již zmíněných **Bamberských symfoniků**, nesoucích společně s Českou filharmonií v roce 2021 statut Rezidenční orchestr festivalu, a působení orchestru **Filarmonica della Scala** řízeného Andrésem Orozco-Estradou, který se po

zahajovacím koncertě představil na dalším večeru společně s houslistou Julianem Rachlinem, bylo jedním z nesporných vrcholů festivalu dvojí vystoupení **Vídeňských filharmoniků, které řídila dirigentská legenda Herbert Blomstedt**. V dílech Brucknerových, Brahmových, Schubertových a Honeggerových přinesl tento orchestr pražskému publiku demonstraci nádherného orchestrálního zvuku umocněnou jedinečným výkladem symfonických děl všech zmíněných autorů, vytvořeným Maestrem Blomstedtem.

Očekávaným koncertem bylo i vystoupení **Academy of St Martin in the Fields**, která se měla představit se svým hudebním ředitelem Joshuou Bellem v roli dirigenta i sólisty Dvořákova houslového koncertu. Z důvodu náhlého vážného onemocnění v nejbližší Bellově rodině museli pořadatelé na poslední chvíli řešit náhradu za Bellovu zrušenou účast. A volba byla nad očekávání šťastná. **Český houslista Josef Špaček** nabídku přijal jen dva dny před příjezdem tělesa do Prahy poté, co orchestr jeho osobu v roli sólisty akceptoval i přes absenci osobní zkušenosti ze spolupráce s panem Špačkem. Výsledek by ohromující. Sólista si s orchestrem neuvěřitelně rozuměl a provedení Dvořákova koncertu se v této konstelaci stalo nezapomenutelným. Navíc vyneslo Josefu Špačkovi okamžité pozvání k další spolupráci s tímto tělesem do Londýna. Poslední souborovou položkou pak **byla Camerata Salzburg, kterou řídil François Leleux**. Ten se představil na témže koncertě i jako sólista. Pozoruhodností koncertu bylo složení programu věnované výhradně dvěma jubilatům roku 2021 – Dvořákovi a Mozartovi.

- Festival Dvořákova Praha je držitelem Svatovojtěšské medaile, jíž ocenil práci festivalu kardinál Dominik Duka. Spoluzakladatel festivalu, filantrop Karel Komárek, je držitelem Gold Medal in the Arts Kennedyho centra pro umění ve Washingtonu, DC, USA, za dlouhodobou podporu festivalu.

- Mladým umělcům byl v minulosti na festivalu věnován **Debutový den, resp. Debutový recitál**. Těm umělcům, kteří přes svůj věk již dosáhli mimořádných úspěchů a velmi jistě, byť kratší dobu než osvědčené autority krácejí cestou žádaných interpretů prestižních pódíí světa.

Dramaturgie festivalu však usoudila, že by bylo dobré věnovat mladým umělcům na festivalu daleko větší prostor, a tak zformulovala v roce 2020 novou programovou řadu s názvem **Pro budoucnost, kterou naplnila i v roce 2021**. V rámci řady Pro budoucnost se realizovalo 5 koncertů:

Finálová soutěžní kola soutěže **Concertino Praga**, kterou od roku 2020 spolupořádá festival Dvořákova Praha s Českým rozhlasem. Na prvním se představili finalisté komorní kategorie, kde vystoupily dva soubory z České republiky, dále pak soubor z Rakouska a soubor z Polska. Na druhém večeru v sólové kategorii se představili 4 instrumentalisté ve věku do 15 let z Česka, Rakouska, Slovenska a Maďarska za doprovodu SOČR a arménského dirigenta Vahana Mardirossiana. Finálovému večeru v sólové kategorii předcházela v Sukově síni Rudolfiny „Talent Stage“, kde se prezentovali semifinalisté soutěže Concertino Praga, kteří nepostoupili do finálových večerů.

Koncert orchestru **Mladých filharmoniků Dvořákovy Prahy** jako výstup Orchestrální akademie, která byla spolupořádána s Letní hudební akademií Kroměříž jako společný vzdělávací projekt Akademie klasické hudby. Na tomto koncertě byla uvedena premiéra díla

českého autora Lukáše Sommera „Dvořák Airlines“, napsaného na objednávku MHF Dvořákova Praha. Dále pak zazněl 1. koncert pro violoncello a orchestr C dur Josepha Haydna v podání arménského violoncellisty Nareka Hakhnazaryana a Čajkovského Serenáda pro smyčce.

Za doprovodu Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK pod taktovkou jeho šéfdirigenta Tomáše Braunera se odehrál odložený debut amerického klavíristy **Kita Armstronga**, původně plánovaný na rok 2020, který byl zrušen z důvodu pandemických opatření. Kit Armstrong provedl 5. klavírní koncert Camilla Saint-Saëns, kterému předcházela další pocta Sukovu dílu v podobě symfonické básně Praga. V druhé polovině koncertu pak FOK o svých kvalitách přesvědčil skvělým provedením díla dalšího jubilanta roku 2021 Igora Stravinského, jehož Svěcení jara bylo završením večera.

Řada Pro budoucnost měla i svůj vlastní doprovodný program, kterým byly tři veřejné **mistrovské kurzy**. Navázaly tak na pilotní projekt z roku 2020 nazvaný „S Mistrem v zádech“. Tento formát se však neukázal jako zcela šťastný, a tak právě v roce 2021 byla zvolena forma klasických veřejných kurzů, které vedly 3 výrazné osobnosti – houslista Dmitry Sitkovetsky, klavírista Boris Giltburg a rezidenční umělec festivalu Sir Andrés Schiff. Zejména Schiffův mentoring zaznamenal obrovský úspěch jak u frekventantů, tak i u publika.

Tradiční položkou festivalových programů a oblíbeným projektem v rámci doprovodných programů festivalu je **Rodinný den Dvořákovy Prahy**. Ten se v letošním roce sestával ze tří položek:

- Hudebně divadelní kabaret dua Vrámol s názvem Dějiny hudby v kostce, realizovaný klavíristy Tomášem Vránou a Andrzejem Mollinem.
- Tvůrčí dílny pro nejmenší děti s jejich rodiči, které je provedly Dvořákovou operou Čert a Káča.
- Koncert Karlovarského symfonického orchestru s dirigentem Janem Kučerou, na kterém se představily jako sólisté děti ze Základních uměleckých škol, které se účastnily projektu Karel Komárek Family Foundation „Piana do škol“. Tento koncert poučně a zábavně moderoval jak dirigent a skladatel Jan Kučera, tak i herec a skladatel Ondřej Gregor Brzobohatý. V rámci tohoto koncertu bylo pokřtěno i CD s nahrávkou dětské opery „Perníková chaloupka“ Jana Kučery, jejíž premiéra byla součástí programu Dvořákova Praha 2020 na Nové scéně ND.

Přenosy, záznamy, nahrávky:

V roce 2021 byly realizovány následující audio- a audiovizuální přenosy a záznamy:

Přímé přenosy se záznamy:

Česká televize

7

6. 9. 2021 – Filarmonica della Scala (na 48 hodin celosvětově, následně 30 dní ČR).

16. 9. 2021 – Česká filharmonie (na 48 hodin celosvětově, následně 30 dní ČR).

Český rozhlas

10. 9. 2021 – Česká filharmonie

TV Medici

12. 9. 2021 – Vídeňští filharmonici
17. 9. 2021 a 18. 9. 2021 – Concertino Praga rozhlasový
přenos ČRo a EBU včetně audiovizuálního streamu
19. 9. 2021 – Bamberger Symphoniker

Pouze záznamy: Český rozhlas

audio:
8. 9., 19. 9., 22. 9. 2021 (Dvořák Collection – Dílo
A. Dvořáka pro klavírní trio), 17. 9., 18. 9. 2021
(Concertino Praga a rozhlasový přenos ČRo a EBU)

Koncerty přenášené Českou televizí byly poskytnuty i do zahraničí, zejména cíleně pak do USA a Velké Británie, aktivním Společnostem A. Dvořáka.

Koncertní sály:

Hlavním dějištěm konání Dvořákovy Prahy je tradičně a symbolicky Dvořákova síň Rudolfiny. Právě zde v roce 1896 proběhl v hlavní koncertní síni vůbec první koncert České filharmonie a taktovky se tehdy ujal skladatel Antonín Dvořák. Dalšími místy pak byly Sukova síň Rudolfiny, Anežský klášter a Zámek Maleč.

Návštěvnost:

Festival Dvořákova Praha se těšil v kontextu pandemických okolností historicky 2. nejvyšší návštěvnosti. Po roce 2020, kdy koncertními sály díky šťastným okolnostem dočasného rozvolnění nakonec přece jen prošlo 9 233 návštěvníků, se v roce 2021 do koncertních sálů dostalo 14 912 diváků. To ve výsledku znamenalo průměrnou 72% návštěvnost. Tuto skutečnost hodnotíme v daném kontextu pozitivně, a to hned z několika důvodů:

1. V době zveřejnění programu v březnu byl lockdown. Prezentace programu proběhla pouze v online prostoru s nejistotou, zda se festival vůbec bude konat.
2. V době spuštění předprodeje nebyla realizována žádná outdoorová kampaň. Veškeré promo se odehrávalo v online prostředí a za nejistoty, zda se festival bude moci konat či jaký bude moci být jeho finální rozsah, zda bude možné udržet hostování zahraničních interpretů.
3. V období těsně před festivalem se neustále měnila protiepidemická opatření.
4. V době konání festivalu se oproti jiným letům konaly v Praze četné kulturní akce, které pořadatelé kvůli nemožnosti realizovat je v jarních termínech přesunuli na podzim. To se týkalo jak hudebních akcí včetně zahajování předplatitelských cyklů některých orchestrů (to nebývalo zvykem v minulosti), tak i některých hudebních festivalů žánrově se s MHF Dvořákova Praha prolínajících, včetně vzniku nových festivalových subjektů v podobném časovém úseku. K tomu přistoupily i nabídky odložených premiér mnohých divadelních domů.
5. Pro mnohé potenciální zájemce o vstupenky byly epidemiologická opatření platná v době konání festivalu natolik neakceptovatelná, že návštěvu kulturních akcí nerealizovali.

V zrcadle těchto okolností považujeme dosažená čísla za pozitivní.

6. Slevami na vstupném jsme významně podpořili návštěvníky z řad studentů, seniorů a učitelů. Studenti přitom mohli využít i vstupenek kategorie Studentský speciál, které jim umožňují návštěvu kteréhokoliv festivalového koncertu za pouhých 100 Kč.

- Akademie klasické hudby, z. ú., pořadatel festivalu Dvořákova Praha, uděluje osobnostem, které svým celoživotním dílem přispěly k propagaci a popularizaci české hudby ve světě, Cenu Antonína Dvořáka. Některá ocenění byla v minulosti předána i v rámci festivalu Dvořákova Praha, čímž byla podtržena významnost obou událostí. Dosavadními držiteli ceny jsou: Josef Suk, Ivan Moravec, Jiří Kout, Jiří Kylián, Ludmila Dvořáková, Jiří Bělohlávek, Yo-Yo Ma, Richard Novák, Ivan Klášenský a Česká filharmonie a Gabriela Beňačková a Jakub Hruša. **Za rok 2021 získal tuto Cenu Sir András Schiff a byla mu předána při koncertě 20. 9. 2021 ve Dvořákově síni Rudolfiny z rukou předcházejícího laureáta Jakuba Hruši a intendanta akademie klasické hudby Jana Simona před zaplněným sálem a s Panochovým kvartetem v roli prvních gratulantů.**

S výjimkou onemocnění v rodině Joshuy Bella, na základě kterého pan Bell do Prahy nepřijel a byli jsme nuceni realizovat náhradu prostřednictvím houslisty Josefa Špačka, proběhl festival zcela v plánovaném rozsahu.

Komu byl projekt určen:

Projekt je určen především tuzemské i zahraniční kulturní veřejnosti se zájmem o oblast klasické hudby a zejména pak milovníkům české tvorby, personifikované především osobností Antonína Dvořáka. Zahraničním návštěvníkům hlavního města byl festival i v roce 2021 přístupný jen omezeně kvůli výrazně menšímu cestovnímu ruchu způsobenému cestovními omezeními, ale situace nebyla srovnatelná s rokem 2020 v pozitivním smyslu slova. Prostřednictvím komunikace se Základními uměleckými školami jsme daleko masivněji oslovovali i nejmladší generaci. Spolupracujeme se zastupitelskými úřady působícími v Praze, abychom festival komunikovali i do komunit občanů jiných států, kteří pracují v České republice. Navázali jsme spolupráci i s organizacemi, které působí na poli kultivace života seniorů. Pro ně vytváříme speciální programy a nabídky, aby jim byla kultura na nejvyšší úrovni zpřístupněna. Další směr je komunikace i do příhraničních oblastí s potenciálem cestovat za zajímavým programem i větší vzdáleností tak, jak je to obvyklé například v Německu nebo Rakousku.

Přínos projektu pro cílovou skupinu:

Festival nabízí milovníkům klasické hudby propracovanou dramaturgii, ve které publikum, které hledá skutečné hodnoty, může nalézt tituly přinášející reálné naplnění svých očekávání. Snahou je, aby kvalita předloženého programu a jeho realizace tato očekávání nejen naplňovala, ale pokusila se je i překonat. Program necílí jen na jednu úzkou skupinu návštěvníků, snaží se oslovit zájemce napříč generacemi. Dramaturgie přivádí do Prahy interprety z těch nejvyšších pater světové interpretační scény a tím zpřístupňuje vrcholné umění občanům České republiky a Prahy podobně, jako o to usilují další vrcholné české

kulturní instituce v čele s Českou filharmonií. Festival si ale neklade za cíl jen prezentovat vrcholné umění k pasivnímu příjmu, snahou je i inspirovat veřejnost jak z vysoce odborných kruhů, tak i laickou veřejnost k aktivnímu přístupu ke kultuře a společenským hodnotám, ať už se to projeví tvůrčími počiny nebo ochotou podpořit materiálně či osobním úsilím tvorbu hodnot nových.

Festival je a chce být i nadále konstantou bohatého kulturního kalendáře občanů, kteří touží po tom, aby jejich životy byly naplněny pozitivním duchem vyplývajícím z hodnot s nadčasovou platností. A téma festivalu bytostně spojené s osobností Antonína Dvořáka chce vzbuzovat hrdost v těch, kdož chtějí vnímat sounáležitost s českou historií, kulturou a hodnotami z nich vyplývajících.

Přínos pro obor:

Posláním festivalu je šířit dobré jméno respektovaných českých skladatelů a české hudby jako takové prostřednictvím vrcholných interpretačních výkonů, v podání prvotřídních interpretů s akcentem na dílo Antonína Dvořáka, a to v národním i mezinárodním kontextu. Těžiště dramaturgické stránky festivalu spočívá v klasicko-romantické hudbě v nejlepším možném provedení s vybočeními ke klasicismu na straně jedné a nezpochybnitelné a časem prověřené hudbě 20. století, ve výjimečných případech 21. století na straně druhé. Festival vzdává hold jedné z největších osobností historie a české hudby ve světovém kontextu. Činí tak ale způsobem, který se nespolehá jen na ověřené hodnoty v kontextu autorova díla, ale snaží se, a to úspěšně, nalézat v díle českého hudebního génia i místa méně zmapovaná a prezentovat je široké hudební veřejnosti ve špičkové interpretaci. Nemá ambici být všeobjímající plejádou hudebního umění, ale spíše cílenou a jasně strukturovanou přehlídkou kulturních souvislostí navazujících na odkaz Antonína Dvořáka. Cílem je propojování respektovaných osobností a uměleckých těles v globálním kontextu se záměrem realizovat spolupráci špičkových českých interpretů se zahraničními autoritami. Nabízíme českému publiku nejen důstojné srovnání interpretační úrovně české interpretační školy, ale prezentujeme mu i spolupráci českých umělců se zahraničními v kontextech, za kterými by návštěvníci našich festivalových koncertů museli jinak cestovat do zahraničí. Zároveň dáváme příležitost k veřejné prezentaci v těch kvalitativně nejnáročnějších kontextech mladým umělcům, kteří stojí na samém prahu své profesní dráhy nebo se teprve na ni chystají vykročit.

Přínos projektu pro realizátora:

Festival klade mimořádný důraz na kvalitu a koncepčnost dramaturgie. Pečlivě vybírá osobnosti interpretů, a to s akcentem nejen na jejich atraktivitu z pohledu prezentace veřejnosti, ale zejména na záruku nezpochybnitelných kvalit uměleckého provedení jim svěřených děl. Tento závazek se doposud daří realizovat díky stálé podpoře festivalových partnerů a podporovatelů. Profil a výsledná podoba festivalu pak vypovídá o pořadateli, tedy Akademii klasické hudby, jakou měrou se mu daří naplňovat zadání, které dal sám sobě, tedy pečovat o odkaz Antonína Dvořáka jako jednoho ze základních symbolů kultury a historie českého národa. Jak se mu daří naplňovat i poslání, které z tohoto odkazu vyplývá pro společnost v aktuální podobě i generace budoucí. Protože smyslem naší činnosti není

uspořádat „hezký festival“, ale posilovat kulturní vědomí, úctu k hodnotám a provokovat úsilí o vytváření estetických i etických hodnot formulujících kvalitu našeho života do budoucna. Věříme, že nejen prostřednictvím MHF Dvořákova Praha, ale i dalších aktivit AKH přinášíme svůj díl společenské zodpovědnosti.

Z vnějšího pohledu je satisfakcí pro pořadatele, že festival je nazírán již jako nedílná součást českého kulturního kalendáře a stal se součástí evropského festivalového kalendáře. O účast na festivalu projevují kontinuálně zájem prestižní hudební tělesa i renomovaní sólisté a pozvání si váží. Připravované ročníky 2022, 2023, 2024 i ty další jsou toho dokladem.

Naplnění principu rovného přístupu ke kulturním službám (dostupnost pro sociálně a zdravotně znevýhodněné skupiny, pro menšiny ad.)

Festival nabízí stabilně zvýhodněné vstupenky těmto skupinám spoluobčanů:

- ZTP a ZTP/P, sleva 50 %
- Studenti, sleva 20 % a dále studentský speciál, tj. vstupenka za 100,- Kč s kartou ISIC a ISIC Scholar Učitelé, sleva 20 % s kartou ITIC
- Senioři, sleva 20 % pro seniory nad 65 let
- Děti do 15 let, sleva 50 % s kartou ISIC Scholar

Z celkového počtu prodaných vstupenek bylo celých 11,3 % prodáno se sníženým vstupným, tedy zákazníkům některé z výše uvedených skupin.

Dále festival nabízí vstupenky se sníženým vstupným v kategorii „last minute“ uměleckým kolektivům. Tuto nabídku hojně využívají především členové pražských orchestrů, sborů a jiných uměleckých souborů.

Problémy při realizaci projektu:

Problémy, které by reálně ohrozily realizaci festivalu 2021, nenastaly.

V průběhu příprav však naše konání reálně ovlivňovaly faktory uvedené v popisu realizace. Tedy omezená propagace festivalu, nejistota ohledně výhledu, zda kvůli pandemii bude festival moci být vůbec realizován, pokud ano, v jakém rozsahu, s kolika návštěvníky, jaká budou protiepidemická opatření, zda bude možná účast zahraničních interpretů bez omezení a z toho případně vyplývající programové alternativy.

Zásadní dopad v ekonomické rovině měla realizace nařízených protiepidemických opatření jak pro návštěvníky koncertů, tak pro interprety – kontroly certifikátů, zajištění testování pro publikum i interprety. Všechny tyto okolnosti se projevovaly i na nutnosti zvýšené aktivity v oblasti propagace, aby byla zajištěna adekvátní návštěvnost. Při nabídnuté kvalitě programu bylo toto úsilí neporovnatelně vyšší, než bylo obvyklé v letech předcházejících pandemii.

Udržitelnost projektu:

Do čtrnáctého ročníku vstoupila Dvořákova Praha se stabilizovanou programovou strukturou a silným organizačním týmem, který navázal na předchozí úspěšné ročníky. Festival i letos přes protipandemická opatření a velkou nejistotu z pohledu realizačních možností, způsobených právě kvůli dynamicky se měnícím regulacím pohybu osob v evropském i světovém prostoru, a s přihlédnutím k měnícím se pravidlům shromažďování lidí na kulturních akcích potvrdil, že si vydobyl nezastupitelné místo na kulturní mapě České republiky a je nejvýznamnějším dvořákovským projektem vůbec. Na straně financování zaznamenala Dvořákova Praha i přes nepříznivou společensko-ekonomickou situaci relativně úspěšnou akvizici drobných privátních dárců a členskou základnu Klubu přátel festivalu v podstatě udržela. Otázkou je, jak se projeví dopady negativních ekonomických jevů způsobených nejen pandemií, ale i energetickou krizí a tím i logickým navýšením cen vstupů nutných pro realizaci projektu do dalších ročníků. To souvisí i s aktuální redefinicí státního rozpočtu, z jehož části se generuje významný podíl finančních zdrojů nutných pro uskutečnění plánovaného rozsahu festivalu nejen v roce 2022, ale i letech dalších.

Dramaturgii 14. ročníku festivalu plně připravil ředitel festivalu Jan Simon. Program pro 14. ročník 2021 byl představen na tiskové konferenci 23. 3. 2021. Pro ročník 2022 jsou již nyní zveřejněny 3 koncerty, které byly publiku nabídnuty ve vánočním předprodeji. Věříme, že navážeme na dosavadní úspěšné ročníky.

MHF DVOŘÁKOVA PRAHA 2021 – Výběr z médií (recenze a články)

Začíná hudební festival Dvořákova Praha

Datum vydání: 06. 09. 2021

Zdroj: ČT 1 | Rubrika: 19:00 Události

Provozovatel: Česká televize

Linda BARTOŠOVÁ, moderátorka ČT

Začíná Dvořákova Praha. Mezinárodní hudební festival letos připomíná 180. výročí narození Antonína Dvořáka. Hlavní dějiště je znovu Rudolfinum. A před ním je Anna Bahnerová. Anno, kdo tedy v těch následujících třech týdnech vystoupí?

Anna BAHNEROVÁ, redaktorka ČT

Oproti loňskému ročníku, který byl zaměřený více na české muzikanty, se letos představí více zahraničních hostů. Přijede klavírista András Schiff, Bamberští symfonikové s Jakubem Hrušou nebo vídeňští filharmonici. A právě jejich šéfdirigentem bude od nové sezóny Andrés Orozco-Estrada. To je dirigent, původem Kolumbijec, který v současné době působí v Texasu. A dnes večer spolu s

orchestrem milánské La Scaly uvedou, jak už je zvykem na Dvořákově Praze, Dvořákův koncert h-mol a oblíbenou Novosvětskou. Tu uslyší nejen diváci, kteří právě přichází do Rudolfiny, ale také diváci České televize. Od 20 hodin totiž přímý přenos nabídne ČT art. No, a o Dvořákově hudbě jsem ještě před začátkem generální zkoušky mluvila s dirigentem večera.

Andrés OROZCO-ESTRADA, dirigent

Já ji mám obzvláště rád, protože je lidská. Je to, jako by člověk vyprávěl příběhy, zpíval a věřil v hudbu, skrze kterou předává emoce všem ostatním. Tohle je pro mě vždycky ten nejlepší způsob, jak skrze hudbu komunikovat.

Dvořákova Praha nabídne špičky i talenty

Datum vydání: 04. 09. 2021

Zdroj: Právo +1 | Autor: Radmila Hrdinová

Vydavatel: Borgis, a.s.

Světové orchestry, špičkové domácí i zahraniční sólisty a atmosféru živého hudebního setkávání nabídne od 6. do 24. září 14. ročník Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Letos je mimo jiné připomínkou 180. výročí skladatelova narození i 1100 let, jež uplynou od zavraždění jedné z erbovních českých světic, svatě Ludmily.

Dvořákova Praha nabídne špičky i talenty

Po loňském ročníku, kdy se z důvodů pandemických omezení festival soustředil na domácí interpretační špičky, se v programové řadě Světové orchestry do Prahy vracejí přední světová hudební tělesa. Festival zahájí milánský orchestr Filarmonica della Scala s kolumbijským dirigentem Andrésem Orozco-Estradou, v jejich podání zazní nejznámější Dvořákova díla, Violoncellový koncert h moll a Novosvětská symfonie, sólový part zahraje německý violoncellista Daniel Müller-Schott.

Poprvé v historii festivalu přijedou Vídeňští filharmonikové s dirigentem Herbertem Blomstedtem. Na dvou koncertech představí symfonické dílo Franze Schuberta, Antona Brucknera, Arthura Honeggera a Johanne Brahmsa.

Americký houslista Joshua Bell je hudebním ředitelem orchestru Akademie svatého Martina v polích. Společně přednesou i Dvořákův Houslový koncert. Ve výčtu světových orchestrů je i Camerata Salzburg, a především Bamberští symfonikové s dirigentem Jakubem Hrušou, kteří jsou letos spolu s Českou filharmonií rezidenčními orchestry festivalu. Obě tělesa se mimo jiné podělí o interpretaci obou řad Dvořákových Slovanských tanců, které tak v úplnosti a orchestrální podobě zazní na festivalu vůbec poprvé.

Stěžejní programová řada Dvořák Collection se již v minulém ročníku výrazně prolнула s Komorní řadou. Komornímu dílu Antonína Dvořáka se bude věnovat i letošní festival. Všechna čtyři klavírní tria provede klavírista Boris Giltburg se členy Pavel Haas Quarteta, oba klavírní kvintety zazní na koncertu klavíristy sira Andráse Schiffa a Panochova kvarteta.

I letos se věnuje Dvořákova Praha péči o mladé umělce v programové řadě Pro budoucnost. „Chceme mladé, začínající umělce nejen objevovat, ale též podporovat jejich další rozvoj,“ říká ředitel festivalu

Jan Simon. Důkazem jsou koncerty semifinalistů a finalistů rozhlasové interpretační soutěže Concertino Praga i tři veřejné mistrovské kurzy, jichž se ujmou rezidenční umělci festivalu, houslista a předseda poroty Concertina Praga Dmitry Sitkovetsky a klavíristé sir András Schiff a Boris Giltburg. Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy debutovali loni pod taktovkou dirigenta Tomáše Netopila provedením Beethovenovy Deváté symfonie. Letos se představí programem, v němž bude uvedena i světová premiéra skladby Lukáše Sommera Dvořák Airlines, složená speciálně pro festival. Na festivalu bude znít i hudba Dvořákových vrstevníků a duchovně spřízněných umělců. Leoše Janáčka si spolu s Robertem Schumannem zvolil pro recitál sir András Schiff, čtyři poslední písně Richarda Strausse přednese s Bamberskými symfoniky Kateřina Kněžíková. V katedrále svatého Víta provedou Česká filharmonie, Pražský filharmonický sbor a přední sólisté Dvořákovo oratorium Svatá Ludmila jako připomínku 1100 let od zavraždění české svěťce, jež stála u počátků konstituování českého státu a formování národů střední Evropy. Festival chystá řadu doprovodných akcí. Po některých koncertech se posluchači mohou setkat s umělci na krátkých besedách. V průběhu přehlídky bude pokřtěn komplet čtyř cédéček Antonín Dvořák – Kompletní klavírní dílo v interpretaci Iva Kahánka. Dojde i na tradiční Rodinný den či výlet Po stopách Antonína Dvořáka, který již 4. září zamíří na zámek Maleč, spojený s osobností Dvořákovy libretistky Marie Červinkové Riegrové. „Jsme rádi, že se vrací čas setkávání. Slovo festival je odvozeno od latinského festivus, tedy oslava. Nechtě je tedy Dvořákova Praha nejen oslavou hudby, ale i návratu ke společnému i společenskému životu,“ přeje si ředitel Dvořákovy Prahy Jan Simon.

Bude znít i hudba Dvořákových vrstevníků a duchovně spřízněných umělců.

Dvořákovu Prahu zahájil velkolepý koncert: Dvořákova hudba v provedení slavného italského orchestru

Datum vydání: 07. 09. 2021

Zdroj: forum24.cz

Autor: Pavel Šafr

Vydavatel: FORUM 24 a.s.

Originál: [URL](#)

V pražském Rudolfinu byl včera slavnostním koncertem zahájen 14. ročník Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Na programu koncertu byla dvě erbovní díla Antonína Dvořáka: Violoncellový koncert h moll a Novosvětská symfonie. Milánský orchestr Filarmonica della Scala, který při slavné milánské operní scéně založil legendární dirigent Claudio Abbado, řídil kolumbijský dirigent Andrés Orozco-Estrada. Sólový part přednesl německý violoncellista Daniel Müller-Schott.

Festival se tradičně pyšní bohatou účastí světových mistrů klasické hudby. Během dalších téměř tří týdnů se divákům představí mimo jiné Vídeňští filharmonici s Herbertem Blomstedtem, Bamberští symfonici s Jakubem Hrůšou nebo klavíristé Sir András Schiff a Boris Giltburg.

Pondělní slavnostní koncert měl u publika mimořádný úspěch. Diváci po obou skladbách při potlesku vstávali a nakonec si vynutili i přídavek. Konduktor Orozco-Estrada oznámil, že dvořákovský večer zakončí populární skladbou od Rossiniho, při níž vyniklo charakteristické italské založení koncertu i skladatelovy hudby. Na italský a latinský dotek večera ale divák musel myslet již od úvodní české hymny, kterou italská hudebníci pod vedením kolumbijského dirigenta zahráli českému publiku s obzvláštní důstojností a jakousi rozvážností provedení.

U nejvýznamnějších děl samotného Antonína Dvořáka vyniklo především mistrovství německého violoncellisty Daniela Müller-Schotta, který odcházel ze scény poctěn potleskem ve stoje, což nebývá při koncertech často zvykem již před přestávkou.

Dirigent Orozco-Estrada zaujal diváky mimořádným nasazením, při němž neustále navazoval intenzivní vztah s různými částmi orchestru a vyjadřoval akcenty skladby s obdivuhodným temperamentem. U brilantně zahrané Dvořákovy deváté symfonie dirigent málem vypustil duši, když se naplno vložil do třetí věty označené "molto vivace". Svým nasazením pro co nejušněvější provedení díla dirigent Andrés Orozco-Estrada zcela naplnil význam italských slov: byl opravdu "velmi živý". A milánský orchestr za ním nijak nezaostával, když zahrál skvostné Dvořákově hudební téma na počátku čtvrté věty zcela předpisově "con fuoco", tedy opravdu ohnivě.

Nadcházející festival je nejen poctou dílu a osobnosti Antonína Dvořáka, ale také je oslavou 180 let, jež 8. září uplynou od skladatelova narození. Proto bude právě v tento den na zahajovacím koncertu Komorní řady s Borisem Giltburgem a Pavel Haas Quartet slavnostně představen rozměrný nahrávací projekt, kterým jeho iniciátoři i tvůrci přispějí k důstojné oslavě Dvořákova výročí. Jedná se soubor 4 CD s názvem „Antonín Dvořák – Kompletní klavírní dílo“ v interpretaci Ivo Kahánka. Za nahrávkou stojí vydavatelství Supraphon spolu s Akademií klasické hudby, tedy pořadatelem festivalu Dvořákova Praha. Komplet vznikl na základě úspěšného provedení celého klavírního díla Antonína Dvořáka na Dvořákově Praze 2020 a obsahuje některé skladatelovy dosud nevydané skladby. Za zmínku stojí i fakt, že poslední existující nahrávka takřka celého Dvořákova klavírního díla v české produkci vznikla v letech 1966–1970.

Po loňské přehlídce české interpretační špičky se letošní program díky příznivější epidemické situaci vrací ke kombinaci domácího a mezinárodního obsazení. Mnozí umělci se na Dvořákově Praze představí v rámci svých exkluzivních koncertních turné. Například po svém vystoupení na Salcburském festivalu a na festivalu v Lucernu zamíří do Prahy Vídeňští filharmonici s dirigentem Herbertem Blomstedtem, aby ve dnech 12. a 13. září provedli díla Schubertova, Brucknerova, Honeggerova a Brahmsova. Americký houslista Joshua Bell, který přednese Houslový koncert Antonína Dvořáka, zase přijíždí spolu s orchestrem Academy of St Martin in the Fields z londýnských BBC Proms.

Dílo Antonína Dvořáka zůstává i letos jádrem programu. Vedle již zmíněných skladeb se návštěvníci mohou těšit na všechna čtyři klavírní tria, jež postupně provede Boris Giltburg se členy Pavel Haas Quartet, na oba klavírní kvintety, jež zazní 20. září na koncertu Andráse Schiffa a Panochova kvarteta, nebo na Slovanské tance v podání Bamberšských symfoniků a České filharmonie.

Připomínkou 1100 let, jež letos uplynou od zavraždění svaté Ludmily, bude provedení Dvořákova monumentálního oratoria Svatá Ludmila v katedrále svatého Víta 16. září.

Malečská ouvertura

Letošní ročník festivalu měl pozoruhodnou předeheru v sobotním koncertu na zámku Maleč na Vysočině, kde je díky námaze potomků rodiny instalován památník myslitelů a politiků Františka Palackého a Františka Ladislava Riegera. Antonín Dvořák zde prožil mnoho tvůrčích chvil a jeho libretiskou zde byla Riegerova dcera Marie Červinková-Riegrová. Právě proto zde byly provedeny části Dvořákových operních děl Dimitrij a Jakobín s nezapomenutelnými sólovými pěveckými vystoupeními Terezy Hořejšové a Ramana Hasyma. Sbor vedla dirigentka Lenka Navrátilová.

O umístění pozoruhodného koncertu k hledání stop po Antonínu Dvořákovi rozhodl ředitel festivalu Dvořákova Praha Jan Simon a k tomuto šťastnému rozhodnutí přispěl unikátní výzkum amerického muzikologa a odborníka na dílo Antonína Dvořáka Davida Beveridge.

Večer na zámku Maleč byl pozoruhodný zasloučeným komentářem amerického muzikologa Davida Beveridge, který je známý jako "detektiv" dvořákových neznámých děl a informací o jeho životě a tvorbě. David Beveridge provázel diváky večerem česky, neboť se v Česku věnuje dvořákovskému bádání již zhruba pětadvacet let.

Festival Dvořákova Praha charakterizuje spojení mezinárodního horizontu s hudebním dílem českých tvůrců.

Recenze: Novosvětská s jižanskou ohnivostí. Orchester La Scaly hrál v kójiích

Datum vydání: 07. 09. 2021

Zdroj: aktualne.cz | Autor: Dita Hradecká

Vydavatel: Economia, a.s.

Originál: [URL](#)

Festival věnovaný dílu Antonína Dvořáka v pondělí efektně zahájil italský orchestr. S Filarmonica della Scala debutoval třiáctýřicetiletý kolumbijsko-rakouský dirigent Andrés Orozco-Estrada.

Dvořákova Praha otevřela dvěma zásadními, rozměrnými a nejoblíbenějšími díly autora, jemuž vzdává poctu: Koncertem pro violoncello a Symfonií č. 9 známou jako Novosvětskou. Program, který nejen Dvořákova síň Rudolfiny slyšela tisíckrát, přijel zahrát orchestr milánské La Scaly u příležitosti turné s dirigentem Andrésem Orozcem-Estradou. Zaplněný sál, oproti loňskému pandemickému ročníku už využitý na plnou kapacitu, a diváci

televizního přímého přenosu byli svědky muzikálního, bravurního výkonu.

Orchestr má „z domova“ nařízeny přísné podmínky fungování: hrát smí jen v menším obsazení, a tak některá díla musela z programu dočasně pryč. Hráči na smyčce mají i na pódiu roušky, dechové nástroje obsluhují muzikanti v samostatných plastových kójích. Zvuku to však neublížilo a nasazení hudebníků ve ztížených podmínkách bylo heroické.

Violoncellový koncert zahrál Němec Daniel Müller-Schott. V pětačtyřiceti letech je to umělec světového kalibru a kdyby byl Antonín Dvořák slyšel zvuk jeho raritního nástroje z počátku 18. století, nikdy by si nestěžoval, že cello „nahore huhná a dole brumlá“, jak v souvislosti s touto skladbou poznamenal.

Müller-Schottův tón byl i v pianissimu naprosto zřetelný a plný. Vrcholné dílo Dvořákova amerického období má sólista pochopitelně na repertoáru a také ho před lety nahrál.

Ze začátku první věty se zdálo, že cítí tempo o něco živější, než jaké nasadil dirigent v předešlé, brzy ale s orchestrem našli společný tep a zejména lyrické fráze si vychutnávali společně. Virtuózní pasáže, jichž je sólový part plný, přednášel Müller-Schott neokázale, jako mimochodem; s všudypřítomnou technickou jistotou si mohl pohrávat s detaily.

Úžasné byly dlouhé kantilény prosté sentimentu a pronášené s diskrétním vibratem. Dvořák hráči v tomto koncertu nic neusnadnil. Místo efektního závěru, jaký publikum hned zvedne ze sedadel, zkomponoval pomalý konec.

V pondělí večer jako by se veškerá energie a sdělení soustředily do dvou závěrečných, nekonečně dlouhých tónů violoncella, které naopak posluchače k sedadlu přimrazily.

Aplaus a potlesk vestoje ovšem doprovodily jak první, tak druhou polovinu večera. Orchestr podal osvěžující výkon: dvořákovské melodie zněly v interpretaci Italů určitě jinak než u českých těles, přesto naprosto přirozeně.

Báječná byla sóla ve flétně, anglickém rohu i prvních houslích. Andrés Orozco-Estrada patří k dirigentům „moderního typu“, již jsou doma na dvou kontinentech a s neuvěřitelnou energií zvládají série významných angažmá. Kolumbijec, který už dlouho žije v Rakousku a od sezony 2021/2022 se stane šéfdirigentem Vídeňských symfoniků, na stupínku temperamentně tančí s taktovkou, jeho práce je ale znát v detailech, jako je vymodelování jednotlivých frází.

V pondělí měl Dvořákovy partitury sice položené na pultě, skoro se do ale nich nedíval: živě komunikoval s hráči a povzbuzoval je. Jižanský oheň a zpěvnost Novosvětské prospěly.

Dlouhé ovace odměnili Italové přídatkem ze svého domácího repertoáru: efektní Rossiniho předešlou k opeře Lazebník sevillský.

Vedle Pražského jara vyrostla ve Dvořákově Praze, která se koná od roku 2008, velká konkurenční přehlídka. I vnější podobou - vyvěšená česká vlajka, hymna na zahájení - dává najevo, že je rovnocenným protějškem jarního hudebního maratonu.

Co je důležitější: i kvalitou hostů už se staršímu sourozenci vyrovná. Letos v řadě světových orchestrů představí ještě Vídeňské filharmoniky, Bamberké symfoniky nebo londýnskou Akademii sv. Martina v polích.

Druhý koncert orchestru Filarmonica della Scala byl zemitější a suverénnější

Datum vydání: 09. 09. 2021

Zdroj: operaplus.cz | Autor: Zbyněk Brabec

nástrojů, především lesního rohu (v závěru 1. věty), ale i klarinetu a hoboje. Celou symfonii Orozco-Estrada řídil temperamentně (také o něco rychleji, než bývá běžně provedena).

Koncert zahájila předehra k romantické opeře C. M. v. Webera Čarostřelec, která, spolu s předehrou k jeho Oberonu, se často hrává i na symfonických koncertech. Bylo velkou radostí slyšet tuto předebru jednou v provedení velkého symfonického orchestru, který ovšem dokázal hrát v celé dynamické škále od jemných pianissim až po burácející (a přitom měkká) forte. Již v této předebrě zaujalo nejen sólo lesního rohu, ale i vyrovnaně znějící kvartet těchto nástrojů, dále pak procítěně a s krásným frázováním zahrané sólo klarinetu. Všechna sóla v předebrě dominovala nad doprovodem, který dirigent dokázal ztlumit, aby sóla opravdu zvukově dominovala. Bohatá Weberova partitura přináší hlavní motivy opery a dirigent si byl vědom jejich významu. Vrchol předebrě pak nastal po C dur akordu v plenu celého orchestru v závěrečné části předebrě.

Po Weberově ouvertuře přednesl světově proslulý houslista Julian Rachlin Mozartův 3. houslový koncert G dur, K. 216. Rachlin zaujal hudební veřejnost už jako desetiletý chlapec ve Vídni, kde o tři roky později debutoval s Vídeňskými filharmoniky pod taktovkou Riccarda Mutiho. Má obsáhlý repertoár a Mozartův známý koncert přednesl s noblesou, intonační jistotou a vyváženou proporcí mezi brilancí a kantabilním tónem, který se nejvíce projevil v lyrické druhé větě koncertu, kde navíc uchvátil i krásně znělým pianissimem. Julian Rachlin se v poslední době věnuje též dirigování, například při spolupráci s norským Symfonickým orchestrem v Kristiansandu.

Vystoupení orchestru Filarmonica della Scala na festivalu Dvořákova Praha bylo s nadšením přijato pražským obecnstvem, které si také vynutilo přidavek. Orchester brilantně zahrál předebru k Rossiniho Lazebníku sevillském. Ani velice svižné tempo dirigenta Orozco-Estrady hráče nezaskočilo a předebru zahráli tak, jak ji u nás nikdy neslyšíme.

Boris Giltburg s Pavel Haas Quartetem. Jedno tělo, jedna duše

Datum vydání: 09. 09. 2021.

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Alena Sojková

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

„Boris Giltburg elektrizoval publikum svou kultivovanou, invenční, uvolněnou, zvukově neagresivní a výrazově mnohotvárnou hrou.“

„Ohleduplnost klavíristy, jehož pianissima jsou nedostižně zřetelně artikulovaná, se prolínala s emocionálně naplněnou a bravurně jistou hrou kvarteta.“

„V klavírním triu upoutali a okouzlili i manželé Jarůškovi – v nasazení, emocionálním napětí i hráčské kultuře, která charakterizuje hru celého Pavel Haas Quartetu.“

vzryvů po intimní výpověď, naléhavost a usebrání v závěru. Třetí věta Poco Adagio je z rodu těch, o kterých se píše, že vedou posluchače mimo hranice tohoto světa. Sametová měkkost všech nástrojů, ztišenost a přenádherné houslové téma, harmonicky ladící s ostatními nástroji. Obdiv zaslouží všichni hráči za jemně rozvíjenou dynamiku v intenzitě piana. Závěr věty nicméně přináší gradaci a emocionální napětí, které v tom okamžiku sdíleli všichni společně – hudebníci i posluchači. Ve finálovém Allegro con brio se výrazová střídmost až zadumanost střídala s vyzpívanou energií, která vyvrcholila v bezchybné souhře a porozumění hráčů.

Nebylo pochyb o předávku. Zazněla druhá věta z Dvořákova Klavírního tria č. 2 g moll, která prodloužila onen vzácný intimní prožitek sdílený společně z pódia i hlediště, která navodila pocity líbeznosti a blízkosti domova. A také potvrdila, jaké osobnosti ten večer vystoupily – byli to hudebníci, kteří nepotřebují předvádět své virtuózní schopnosti, ale své umění odevzdávají službě skladateli.

Následující koncerty komorní řady se konají 19., 20. a 22. září, vystoupí na nich Boris Giltburg s Pavel Haas Quartetem a Sir András Schiff s členy Panochova kvarteta a Petrem Hejným.

Boris Giltburg a Pavel Haas Quartet v dokonalé souhře zahájili komorní řadu Dvořákovy Prahy

Datum vydání: 10. 09. 2021

Zdroj: operaplus.cz | Autor: Veronika Vojčáková

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Originál: [URL](#)

Společně s hlavním protagonistou a kurátorem letošní komorní řady, izraelským klavíristou Borisem Giltburgem, se smyčců chopil Pavel Haas Quartet . Tato pětice spolu pravidelně a často vystupuje na

NOVINKY REKENZIE HUDBA OPERA TANEC ROZHOVORY PUB

Boris Giltburg a Pavel Haas Quartet v dokonalé souhře zahájili komorní řadu Dvořákovy Prahy

10. 09. 2021 14:00

Cílem letošní komorní řady festivalu Dvořákova Praha, jak nám sdělil její kurátor, izraelský klavírista Boris Giltburg, je usít vlnu čtyř Dvořákovy tria. Na prvním koncertě této řady, který se odehrál 8. září 2021 v Rudolfinu, předcházeli temnějšímu Dvořákovu Klavírnímu triu f moll rozjásaný Klavírní kvintet E dur Roberta Schumanna, který je všehohrně proslávan za vrchol Schumannovy komorní tvorby.

10. 09. 2021 14:00

světových pódii už od roku 2014, jejich sešranost a vzájemné porozumění bylo znát od prvních tónů. Celá skladba byla zahrána s emociálním nasazením a dá se říci, že vnesla do večerního Rudolfinu sluneční svit a pod rouškami i úsměvy na tvářích posluchačů. Po první, rozjásané větě Allegro brillante následovala druhá věta In modo d'una marcia, jež je měkkým pohřebním pochodem. Scherzo evokovalo Mendelssohnův slavný styl „pohádkové hudby“, kde nás protagonisté lákali ke zpěvu a tanci. Také Boris Giltburg u klavíru téměř tančil a po celou dobu si výrazně pantomimicky pobrukoval. Klavír a smyčce se často kvazikanonicky odrážely, „pohádková hudba“ se střídala s kontrastními epizodami podobnými chorálu. Skladba vyvrcholila „fugalským finále“, ve kterém se vracelo rozsáhlé otevírací téma první věty.

Po přestávce zaznělo první z trií Antonína Dvořáka, Klavírní trio č. 3 f moll, op. 65, B. 130, které se vyznačuje vášnivostí a dramatickou závažností. Instrumentálně k jeho provedení Borise Giltburga doplnili manželé Jarůškovi z Pavel Haas Quartetu. Jak už bylo výše řečeno, tato trojice je sešraná a

jejich výkonu nebylo co vytknout. Hudba plná vášně a touhy, vzdoru a bolesti byla v jejich podání nesmírně přesvědčivá, přesto bez přehnané expresivity. Precizní frážování bylo podtrženo klavíristovými úhózovými schopnostmi. K samé hranici emocionální únosnosti nás zavedl jemný tón houslí Veroniky Jarůškové, stejně tak jako za srdce chytající pasáže violoncella Petera Jarůška. Za svůj bouřlivý potlesk bylo publikum odměněno přídavkem – zazněla druhá věta z Dvořákova Klavírního tria č. 2 g moll. Komu by i toto bylo málo, Borise Giltburga s Pavel Haas Quartetem může vidět ještě na dalších dvou koncertech komorní řady festivalu Dvořákova Praha – a to 19. září v Anežském klášteře a 22. září v Rudolfinu.

Jako překvapení proběhl po koncertě křest nahrávky kompletního klavírního díla Antonína Dvořáka. „Jsem šťastný, že mohu tyto své nahrávky pokřít právě v den skladatelových 180. narozenin“, svěřil se publiku dojatý Ivo Kahánek, který tento set čtyř CD pro Supraphon nahrál. Boris Giltburg a Pavel Haas Quartet byli kmotry tohoto významného hudebního počínu.

Oslivný záskok houslisty Josefa Špačka

Datum vydání: 11. 09. 2021

Zdroj: Právo | Autor: Ivan Ruml

Vydavatel: Borgis, a.s.

Mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha nabídl ve čtvrtek ve své programové řadě Světové orchestry romantická hudební díla v podání britského souboru Akademie svatého Martina v polích (Academy of St Martin in the Fields). Místo uměleckého ředitele tohoto uskupení, houslového virtuosa Joshuy Bella, který se omluvil kvůli vážnému zdravotnímu stavu blízkého člena rodiny, vystoupil ve Dvořákově síni pražského Rudolfinu český houslista Josef Špaček.

Oslivný záskok houslisty Josefa Špačka

Josef Špaček
Mladý houslista, který se v posledních letech stal jedním z nejvýznamnějších interpretů současné hudby, se představil v Praze v rámci koncertu s orchestrem Akademie svatého Martina v polích. Špaček, který se v posledních letech stal jedním z nejvýznamnějších interpretů současné hudby, se představil v Praze v rámci koncertu s orchestrem Akademie svatého Martina v polích. Špaček, který se v posledních letech stal jedním z nejvýznamnějších interpretů současné hudby, se představil v Praze v rámci koncertu s orchestrem Akademie svatého Martina v polích.

Josef Špaček
Mladý houslista, který se v posledních letech stal jedním z nejvýznamnějších interpretů současné hudby, se představil v Praze v rámci koncertu s orchestrem Akademie svatého Martina v polích. Špaček, který se v posledních letech stal jedním z nejvýznamnějších interpretů současné hudby, se představil v Praze v rámci koncertu s orchestrem Akademie svatého Martina v polích.

Na úvod zazněla Předehra k Shakespearově veselohře Sen noci svatojánské německého skladatele Felixe Mendelssohna Bartholdyho. Rané dílo sedmnáctiletého tvůrce udivuje zralostí a schopností charakterizovat postavy spletitého pohádkového dramatu. Mihotavé vlnění smyčců, hrajících v případě anglického souboru v přesném zákrytu, zavádí do lesa v blízkosti Athén a bez použití slov navozuje

atmosféru nočního neklidu, který se brzy promění v komedii plnou překvapivých záměn. S napětím bylo očekáváno vystoupení houslisty Josefa Špačka, který se zhostil sólového partu Koncertu pro housle a orchestr a moll, opus 53 Antonína Dvořáka. Očekávání splnil lépe než na výbornou a jeho výkon byl odměněn bouřlivými ovacemi. Na britských hudebnících bylo vidět, s jakou chutí s ním hrají. Doslova je strhl svým muzikantským zápallem. A to ještě stihl v mezihrách soubor dirigovat. Jasně frážování, propracovaná dynamika a akcentace na správných místech navodily pohled do zvlněné české krajiny nedaleko Vysoké u Příbrami, kde Dvořák za jarních a letních měsíců nejraději pobýval a tvořil. Druhá část večera byla věnována Symfonii č. 1 C dur francouzského skladatele Georgese Bizeta. Ačkoli jde o jeho absolventskou práci na Pařížské konzervatoři, jasně v ní čteme rukopis budoucího

autora exotických Lovců perel a oslnivé Carmen.

Čtyřvěté dílo přináší instrumentační barevnost v první větě, malou fugu ve druhé části, jakýsi souběh lidí a slavnostní ovzduší (fiesta) ve scherzu a konečně virtuózní úprk ve finálním rondu. Přesná souhra, dobrá nálada a v neposlední řadě hráčská dovednost, to vše potvrdilo, že tento komorní orchestr důstojně kráčí ve šlépějích svého zakladatele sira Nevillea Marrinera.

Po skončení koncertního programu se konalo setkání po potlesku, které moderoval Jiří Vejvoda. Zpovídal Josefa Špačka. Hovořili o umělcově současné práci po covidovém nuceném odmlčení, řeč se stočila na jeho vzácný nástroj Guarneri del Gesu z roku 1732 a rozpovídali se o jeho hudebních láskách. Kromě Antonína Dvořáka má v oblíbě především Ludwiga van Beethovena.

Dvěma koncerty na Dvořákově Praze vyvrcholí letošní letní festivalové turné jednoho z nejprestižnějších světových těles, Vídeňských filharmoniků. Do Prahy zamíří orchestr přímo z festivalu v Lucernu, aby se po více než čtyřech letech domácím publiku představil již tuto neděli 12. a v pondělí 13. září. Vídeňští filharmonici patří k absolutní světové špičce a velmi si na svých kvalitách zakládají. Proto si také pečlivě vybírají dirigenty, s nimiž spolupracují. Letos čtyřiařadesátiletý Herbert Blomstedt, který bude orchestr řídit v Praze, patří dlouhodobě mezi ty vyvolené. Na programu obou večerů jsou díla skladatelů bytostně spjatých s Vídní, jež tvoří základ repertoáru orchestru.

Nedělní vyprodaný koncert otevře Nedokončená symfonie Franze Schuberta, po které následuje Brucknerova symfonie Romantická.

Na pondělní koncert, na který je v tuto chvíli ještě možné zakoupit vstupenky, připravil orchestr 4. symfonii Johanna Brahmsa a na výslovné přání Maestra Blomstedta mimořádnou a skvostnou Liturgickou symfonii francouzského skladatele švýcarského původu (ke kterému se nadšeně hlásí obě země) Arthura Honeggera.

Dvořákova Praha. Suk nad Rachmaninovem

Datum vydání: 12. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Josef Zedník

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

„Oporou homogenního zvuku orchestru je kontrabasová sekce, dle mého názoru, jedna z nejlepších na světě.“

„Tetzlaffovo ‚trhnutí‘ houslemi směrem k orchestru a následné vrácení nástroje k publiku vyvolávalo nebývalé zvukové efekty, stejně také jeho schopnost ‚jalových‘ tónů střídaných s různými frekvencemi vibrata.“ „Symfonie sice vykazovala romantický styl, ale takový zapouzdřený. Dává vyniknout zejména smyčcům, které jsou místy exponované, ovšem točící se okolo jednoho tónu.“

Česká filharmonie včera se svým hlavním hostujícím dirigentem Tomášem Netopilem vystoupila na festivalu Dvořákova Praha. Dvořákovu síň Rudolfina rozezněla hudba Zdeňka Fibicha, Josefa Suka a Sergeje Rachmaninova. Sólistou byl německý houslista Christian Tetzlaff.

Festivalový hudební večer otevřela předehra k opeře Bouře, op. 46 Zdeňka Fibicha. Tu autor napsal v letech 1893 až 1894 na libreto

Jaroslava Vrchlického. Předehru však zkomponoval o třináct let dříve jako samostatnou skladbu,

Dvořákova Praha, Suk nad
Rachmaninovem

kteřá byla označována koncertní předehrou nebo symfonickou básní. Kontrastní skladba má dvě polohy, dramatickou – velmi trefně vyjádřenou bouří, a lyrickou – zpodobňující lidské milostné city. Už u první skladby bylo zřejmé, že je Česká filharmonie s Dvořákovou síní sžítá a umí využít její akustiku, která je pro uvádění symfonických, ale i komorních děl velmi příznivá. Tempo nasadil Tomáš Netopil opravdu svižné, místy se zdálo, že až hraniční pro možnost artikulace, zejména smyčcových skupin. Dynamické odstíny vyzněly přirozeně, přejímání toku hudby mezi nástrojovými skupinami bylo uchu lahodné. Oporou homogenního zvuku orchestru je

kontrabasová sekce, dle mého názoru, jedna z nejlepších na světě.

Druhým dílem na programu byla Fantazie g moll pro housle a orchestr, op. 24 Josefa Suka, na kterou filharmonie „zeštíhlila“ o několik hráčů smyčců a harfu. I když skladba spadá do období před proměnou autorova kompozičního stylu ovlivněném tragickými událostmi jeho života, je zřejmé, že Sukův hudební jazyk je zcela mimořádný a nadčasový. Místy nezapře Dvořákův vliv, ale vždy téma rozvede harmonicky i instrumentálně do jiné dimenze, například chromatickými postupy, které zněly velmi moderně a jako by předjímalý svou pochmurnou náladou vývoj skladatelova života. Jeho Fantazie je velmi neklidná, rozervaná.

Houslového sóla se ujal německý umělec Christian Tetzlaff, který se na Dvořákovu Prahu vrátil nejen po festivalové spolupráci s klavíristou Ivem Kahánkem v roce 2015, ale také jako laureát soutěže Concertino Praga, která stála na začátku jeho úspěšné kariéry. Svým rozměrem a technickými požadavky patří Sukova Fantazie spíše do houslového koncertu. Part je velmi náročný a Tetzlaff se ho ujal s mimořádným nadhledem a osobitým uměleckým vkladem. Patří mezi houslisty, kteří svou hru vyjadřují i většími pohyby těla a gesty, avšak všiml jsem si, že to má svůj podíl na akustickém vjemu posluchače. Jeho „trhnutí“ houslemi směrem k orchestru a následné vrácení nástroje k publiku vyvolávalo nebývalé zvukové efekty – vlny, stejně také jeho schopnost „jalových“ tónů střídaných s různými frekvencemi vibrata, od houpavého po rychlé. Technicky se v základu jedná o hráče, který má evidentně smysl pro čistotu zvuku, artikulaci, která připomíná Mozarta, ale i pro oduševnělost, expresi a určitou rozervanost. Nebojí se švitořivých pianissim, která sálem prosvítla, a zároveň se umí opřít do zvuku, který ale nástroji neublíží. Tetzlaff má širokou škálu výrazových prostředků a je i známým komorním hráčem. Orchester předvedl skvělý výkon po dynamické stránce i v souhře. Fantazie Josefa Suka měla veliký úspěch u publika, které si vytleskalo houslistův přídavek v podobě Sarabandy z Partity d moll Johanna Sebastiana Bacha. Byl to vznešený, meditativní závěr první půlky večera.

Koncert završila Symfonie č. 2 e moll, op. 27 Sergeje Rachmaninova, na kterou se orchestr opět rozšířil. Aniž bych znal podhoubí vzniku skladby, zejména pak historii jeho První symfonie, už od prvních tónů mi jakoby „něco nesedělo“. Nejednalo se o práci orchestru, ucho se mi zaměřilo na kompozici jako takovou a nemohl jsem se zbavit dojmu, že dramaturgicky se jedná vůči předchozím dílům večera o krok zpět. Symfonie sice vykazovala romantický styl, ale takový zapouzdřený. Dává

vyniknout zejména smyčcům, které jsou místy exponované, ovšem točící se okolo jednoho tónu – nerozvedené melodie bez invence. Dle mého názoru je v díle mnoho plochých míst, která jsem si poznamenal jako nezajímavou hudební hmotu, místy hlasitou, místy tišší. Pianissima bylo velmi pomálu. Netypicky zařazené rychlé tempo druhé věty vzbudilo mou pozornost a díky skvělým hráčským výkonům jednotlivých muzikantů jsem začal dílo vnímat i jinak. Utkvěla mi úžasná souhra žesťů a místy mě překvapil i samotný Rachmaninov, když jeho hudba „vystrkovala růžky“ směrem k verismu a v třetí větě dokonce kamsi k broadwayskému muzikálu. Zde musím zmínit skvělý výkon klarinetisty Jana Macha, který předvedl krásné sólo. Čtvrtá věta symfonie odkazuje na předešlá témata a po plochách, které mě místy opět úplně nenadchly, vyústila do efektního burácivého závěru.

Dvořákův odkaz díky Josefu Špačkovi a londýnskému orchestru znovu promlouval k publiku

Datum vydání: 11. 09. 2021

Zdroj: operaplus.cz | Autor: Petra Žemličková

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Originál: [URL](#)

Ve čtvrtek 9. září uvítala Dvořákova síň další významný orchestr – Academy of St Martin in the Fields společně se sólovým houslistou Josefem Špačkem, jež se zhostil Dvořákova Houslového koncertu a moll namísto amerického kolegy Joshuy Bella, který nemohl navštívit Prahu kvůli závažným rodinným událostem. Program sliboval přímo pohádkový večer.

NOVINKY | RECENZE | HUDBA | OPERA | TANEC

Dvořákův odkaz díky Josefu Špačkovi a londýnskému orchestru znovu promlouval k publiku

11. 09. 2021 17:00 | [zdroj: operaplus.cz](#)

Ve čtvrtek 9. září uvítala Dvořákova síň další významný orchestr – Academy of St Martin in the Fields společně se sólovým houslistou Josefem Špačkem, jež se zhostil Dvořákova Houslového koncertu a moll namísto amerického kolegy Joshuy Bella, který nemohl navštívit Prahu kvůli závažným rodinným událostem. Program sliboval přímo pohádkový večer.

[Zdroj: operaplus.cz](#) | [Autor: Petra Žemličková](#)

Bezstarostně odlehčená atmosféra předehry Sen noci svatojánské, op. 21 nás zavedla do čarovného lesa za pomoci jemného švelu smyčců komorního orchestru Academy of St Martin in the Fields, jehož nejslavnější a nejprodávanější nahrávka je soundtrack k filmu Amadeus od Miloše Formana. V menším obsazení a bez dirigenta si poletovalo téma v líbezných melodiích mezi violoncellovou a houslovou sekcí, které byly perfektně sehrané.

Dechová skupina vstupovala do příběhu za pomoci

jemného zvuku, barva houslí připomínala občas mihotavá světla světlušek až do míst, kde dynamika narůstá a prohlubuje se zde kontrast mezi odlišnými světy. Tento orchestr je schopen obrovského dynamického rozsahu, různých barev a touto předehrou dokonale naladil diváky na další hudební zážitek.

Po potlesku vstoupili na jeviště tři hráči na lesní roh. Dvořákova melodika houslového koncertu je proscena lidovými nápěvy, první a druhá věta jsou propojené. Orchester si dirigoval sám houslista Josef Špaček, který získal během své kariéry řadu ocenění (nejvýznamnější titul laureáta v Soutěži královny Alžběty z r. 2012) a spolupracuje s mnoha významnými orchestry – například s Rotterdamskou filharmonií, Konzerthaus orchestrem Berlín nebo Nizozemskou filharmonií. V letech 2011-2020 byl koncertním mistrem České filharmonie, od roku 2016 se stal jejím rezidentním

umělcem.

Úvodní teskná houslová melodie se linula z nástroje Guarneri del Gesu z roku 1732. Překvapila osobitým výrazem, pro housle neobvyklou barvou v nižších polohách a křišťálově čistými vysokými tóny. Technika byla velmi lehce a melodicky zahraná, i v sólové dynamice, a tak ji mohlo ocenit i publikum sedící vzdáleněji od pódia. V plném nasazení vyzněl přednes koncertu velmi romanticky, houslista během hry dirigoval a dával znamení dechům, kdy se mají do hry zapojit. Během volné věty, která vtáhla do děje publikum a vyžadovala veškerou hudebníkovu pozornost a soustředění, bylo místo, kde se dechová sekce začala opožďovat, nicméně koncertní mistr rychle zareagoval a začal dechům dirigovat.

Tento koncert nepatří k běžnému repertoáru tohoto orchestru, nicméně když pomínu tuto nesrovnalost, zahrál ho výborně a místy mu přidal i český kolorit. Třetí věta Finale: Allegro giocoso ma non troppo je inspirována českým lidovým tancem furiant. Melodicky hrané dvojhmaty a rychlá technika dovedla koncert do ohromujícího konce. Josef Špaček nesporně patří k interpretům, kteří umí vtáhnout posluchače do své hudby a čas uhání rychleji než by si divák přál. Jako přídavek zazněla Dvořákova Humoreska, která vnesla do vystoupení eleganci a šarm.

Program tohoto koncertu byl zajímavý i tím, že jak Sen noci svatojánské Mendelssohna-Bartholdyho, tak i Bizetova Symfonie č. 1 C dur je z raných počátků tvůrčí dráhy těchto předních skladatelů. První věta Allegro vivo mi připomínala klasicistní styl, jak kompozičně, tak i tóninou. Skladbu zahájily smyčce ve veselé a slavnostní náladě. Druhou větu Adagio napsal v mnohem pro něj typičtější tónině a již v romantičtějším stylu. Hudbou se prolínala hobojeví a flétnová sóla, téma převzaly i lesní rohy. Violy a violoncella podbarvovaly pizzicatem, mezitím housle zpívaly tklivou a nádhernou melodii. Poté si housle a violy předávaly téma kánonicky a dechy vnesly do tohoto místa napětí. Třetí a čtvrtou větou (Scherzo: Allegro Vivace a Allegro vivace) se neslo lehké spiccato smyčců, dynamika na samém konci symfonie vzrostla a smyčce hrály v úderném marcatu a triumfálně tak zakončily celé dílo. Symfonie působila velmi líbivě a přináší zamyšlení, proč se Bizet orientoval především na operu, a nezkusil psát zároveň i symfonie? Byl by za svého života úspěšnější?

Na konci tohoto představení byl naplánován „Aftertalk“ s Josefem Špačkem. Milé povídání, které odhalilo úsměvné historky z dob jeho studií a také, jak se stará o nástroj, na který hraje a jak prožíval dobu během celosvětové pandemie, bylo příjemné zakončení celého programu.

Vídeňští filharmonikové, dědicové nejlepších hudebních tradic

Datum vydání: 14. 09. 2021

Zdroj: Právo +1 | Autor: Ivan Ruml

Vydavatel: Borgis, a.s.

Vídeňští filharmonikové, dědicové nejlepších hudebních tradic

Ivan Rumi

Erbovními díly rakouské hudební literatury zahájili Vídeňští filharmonikové (Wiener Philharmoniker) v neděli večer v pražském Rudolfinu dvoudenní hostování na Dvořákově Praze. Nad večerem převzala záštitu rakouská velvyslankyně v České republice Bettina Kirnbauerová. Pod taktovkou čtyřiaředesátiletého švédského dirigenta Herberta Blomstedta zazněla v první části Symfonie h moll, D. 759, Nedokončená Franze Schuberta, dvouvětá skladba, které si nesmírně vážil Antonín Dvořák. Toto romantické dílo překvapí už svou tóninou a neobyčejně tesknou atmosférou. Po přitraceném úvodu v pianissimu hlubokých smyčců nastupuje hlavní myšlenka hraná hoboem a klarinetem. Pochmurná nálada se projasní teprve s příchodem vedlejšího tématu, které přináší rakouský lidový tanec ländler.

D. 799, Nedokončená Franze Schuberta, dvouvětá skladba, které si nesmírně vážil Antonín Dvořák. Toto romantické dílo překvapí už svou tóninou a neobyčejně tesknou atmosférou. Po přitraceném úvodu v pianissimu hlubokých smyčců nastupuje hlavní myšlenka hraná hoboem a klarinetem. Pochmurná nálada se projasní teprve s příchodem vedlejšího tématu, které přináší rakouský lidový tanec ländler.

Na hře Vídeňských filharmoniků zaujme kultivovaná kázeň stmelené kolektivy, který dokáže vytvořit příznivé milieu pro sóla dřevěných dechových nástrojů a podpoří jásavý zvuk žesťů. Přitom neztrácejí smysl pro vycizelovaný detail. Potemnělou náladu první věty vystřídala lyrická část druhá, která je překrásnou ukázkou skladatelovy bezbřehé melodické invence.

Druhá půle večera patřila Symfonii č. 4 Es dur, zvané Romantická Antona Brucknera. Tento rakouský skladatel spojený s Lincem a Vídní žil ve stínu svých vzorů Richarda Wagnera a Ference Liszta. Od nich převzal smysl pro monumentalitu, kterou přenesl do svých symfonií.

Ta by při povrchní interpretaci mohla sklouznout do hlučné šedi, která by se po chvíli proměnila v nudnou letargii zdlouhavého večera. Ne tak v podání zkušeného dirigenta Blomstedta, který přes svůj pokročilý věk dirigoval z paměti a kupodivu bez taktovky. Jeho úsporná gesta působila na Vídeňské filharmoniky téměř magicky, takže rozvinuli plnou dynamickou škálu symfonického zvuku.

Patrně to bylo zejména ve třetí větě, kde se v žesťích a lesních rozích objevovaly jakési otázky a odpovědi, jimiž se při lovu dorozumívají jeho od sebe vzdálení a za stromy krytí účastníci.

Určitě stálo za srovnání umění Vídeňských filharmoniků s výkonem České filharmonie, jejíž páteční koncert na Dvořákově Praze řídil Tomáš Netopil. Každé je jiné a Češi se nemají za co stydět. Přednesli v druhé části večera obdobně rozlehlé dílo, Druhou symfonii Sergeje Rachmaninova. Zatímco zvuk „Vídeňáků“ je kompaktnější, zkázněný velkou interpretační tradicí, Česká filharmonie vyniká individuálním projevem, který více osloví lidská srdce.

Patrně to bylo zejména ve třetí větě, kde se v žesťích a lesních rozích objevovaly jakési otázky a odpovědi, jimiž se při lovu dorozumívají jeho od sebe vzdálení a za stromy krytí účastníci.

Určitě stálo za srovnání umění Vídeňských filharmoniků s výkonem České filharmonie, jejíž páteční koncert na Dvořákově Praze řídil Tomáš Netopil. Každé je jiné a Češi se nemají za co stydět. Přednesli v druhé části večera obdobně rozlehlé dílo, Druhou symfonii Sergeje Rachmaninova.

Zatímco zvuk „Vídeňáků“ je kompaktnější, zkázněný velkou interpretační tradicí, Česká filharmonie vyniká individuálním projevem, který více osloví lidská srdce.

Právě tato rozmanitost středoevropského hudebního prostoru, která vychází z kořenů národní hudby, přináší neopakovatelnou originalitu, kterou nelze ničím napodobit.

Erbovními díly rakouské hudební literatury zahájili Vídeňští filharmonikové (Wiener Philharmoniker) v neděli večer v pražském Rudolfinu dvoudenní hostování na Dvořákově Praze. Nad večerem převzala záštitu rakouská velvyslankyně v České republice Bettina Kirnbauerová. Pod taktovkou čtyřiaředesátiletého švédského dirigenta Herberta Blomstedta zazněla v první části Symfonie h moll, D. 759, Nedokončená Franze Schuberta, dvouvětá skladba, které si nesmírně vážil Antonín Dvořák. Toto romantické dílo překvapí už svou tóninou a neobyčejně tesknou atmosférou. Po přitraceném úvodu v pianissimu hlubokých smyčců nastupuje hlavní myšlenka hraná hoboem a klarinetem. Pochmurná nálada se projasní teprve s příchodem vedlejšího tématu, které přináší rakouský lidový tanec ländler.

Na hře Vídeňských filharmoniků zaujme kultivovaná kázeň stmelené kolektivy, který dokáže vytvořit příznivé milieu pro sóla dřevěných dechových nástrojů a podpoří jásavý zvuk žesťů. Přitom neztrácejí smysl pro vycizelovaný detail. Potemnělou náladu první věty vystřídala lyrická část druhá, která je překrásnou ukázkou skladatelovy bezbřehé melodické invence.

Druhá půle večera patřila Symfonii č. 4 Es dur, zvané Romantická Antona Brucknera. Tento rakouský skladatel spojený s Lincem a Vídní žil ve stínu svých vzorů Richarda Wagnera a Ference Liszta. Od nich převzal smysl pro monumentalitu, kterou přenesl do svých symfonií.

Ta by při povrchní interpretaci mohla sklouznout do hlučné šedi, která by se po chvíli proměnila v nudnou letargii zdlouhavého večera. Ne tak v podání zkušeného dirigenta Blomstedta, který přes svůj pokročilý věk dirigoval z paměti a kupodivu bez taktovky. Jeho úsporná gesta působila na Vídeňské filharmoniky téměř magicky, takže rozvinuli plnou dynamickou škálu symfonického zvuku.

Patrně to bylo zejména ve třetí větě, kde se v žesťích a lesních rozích objevovaly jakési otázky a odpovědi, jimiž se při lovu dorozumívají jeho od sebe vzdálení a za stromy krytí účastníci.

Určitě stálo za srovnání umění Vídeňských filharmoniků s výkonem České filharmonie, jejíž páteční koncert na Dvořákově Praze řídil Tomáš Netopil. Každé je jiné a Češi se nemají za co stydět. Přednesli v druhé části večera obdobně rozlehlé dílo, Druhou symfonii Sergeje Rachmaninova. Zatímco zvuk „Vídeňáků“ je kompaktnější, zkázněný velkou interpretační tradicí, Česká filharmonie vyniká individuálním projevem, který více osloví lidská srdce.

Patrně to bylo na třetí větě, jejíž tklivá melodie se stala základem několika hitů populární hudby. Právě tato rozmanitost středoevropského hudebního prostoru, která vychází z kořenů národní hudby, přináší neopakovatelnou originalitu, kterou nelze ničím napodobit.

Švédský mistr taktovky Herbert Blomstedt a Vídeňští filharmonikové na festivalu Dvořákova Praha

Datum vydání: 12. 09. 2021

Zdroj: ČRo - vltava.cz +1 | Autor: Vojtěch Babka

Vydavatel: ČESKÝ ROZHLAS

Originál: [URL](#)

Devadesát čtyři let je letos žijící legendě mezi světovými dirigenty, švédskému mistru taktovky

Herbertu Blomstedtovi. Spolu s orchestrem Vídeňské filharmonie se vůbec poprvé představil na pódiu mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha 2021.

Blomstedtova fascinující kariéra zahrnuje krom jiného desetileté působení u orchestru San Francisco Symphony, s nímž po celém světě posbíral řadu ocenění. Na své dirigentské vizitce má uvedenu drážďanskou Staatskapelle, Symfonický orchestr Švédského rozhlasu, Symfonický orchestr Severoněmeckého rozhlasu, Bamberské symfoniky, jakož i proslulý orchestr lipského Gewandhausu. S Vídeňskými filharmonikami přiveze do Prahy dvě ikony vídeňské hudební

historie: Franze Schuberta a jeho Symfonii h moll zvanou Nedokončená a Symfonii č. 4 Antona Brucknera, která bez nadsázky řečeno představuje kvintesenci všeho, co romantismus v německy mluvících zemích objevil.

Herbert Blomstedt: Zkouška je práce, koncert je mše

Datum vydání: 11. 09. 2021

Zdroj: [casopisharmonie.cz](#) | Autor: Jiří Vejvoda

Originál: [URL](#)

Na svět přišel v roce, kdy Charles A. Lindbergh přeletěl Atlantický oceán, poprvé zaznělo Ravelovo Bolero a Masaryk byl potřetí zvolen prezidentem. Zatímco drtivá většina jeho vrstevníků už dlouho

není mezi námi, Herbert Blomstedt zvládne v „normálních“ dobách oddirigovat až devadesát koncertů ročně. Když udeřil covid, ponořil se ve svém švýcarském bytě, plném tisíců knih a partitur, do studia nových skladeb. Ve čtyřidevadesáti totiž stále plánuje, dívá se vpřed a je – údajně díky víře a vegetariánství – v přiměřeně znamenité formě. Věřme, že nic nezabrání tomu, aby to dokázal divákům dvou koncertů v rámci letošního ročníku Dvořákovy Prahy. Taktovku pozdvihne Herbert Blomstedt v čele Vídeňských filharmoniků

a společně provedou ve Dvořákově síni Rudolfiny čtyři symfonie: 12. září Schubertovu č. 8 h moll „Nedokončenou“ a Brucknerovu č. 4 Es dur „Romantickou“; o den později pak Honnegerovu č. 3 „Liturgickou“ a Brahmsovu č. 4 e moll. V předstihu několika měsíců jsem měl možnost vytočit Maestrovo telefonní číslo a prožít s jeho noblesou, důvtipem i zpěvem cennou hodinku.

Začnu zmínkou o vašem nedávném vystoupení. Wilhelm Stenhammar... Ve světě nepříliš známý švédský klavírista a skladatel, s nímž jako byste si předal pomyslnou štafetu: zemřel v roce 1927, kdy jste se vy narodil. Nyní, 18. června 2021, jste v Curychu provedl – bohužel kvůli pandemickým opatřením jen pro stovku diváků – jeho Symfonii č. 5. z roku 1915. Vy jste ovšem už velmi dlouho vášnivým propagátorem skandinávské hudby, že?

To je pravda. Protože je v ní dodnes mnoho krásy. Třeba Symfonie č. 3 C dur Franze Berwalda. Naprosto originální dílo o čtyřech větách, z nichž mám nejradši druhou, pomalou. Dokonalou harmonicky i melodicky..., když se její nápěv vznáší nad rozvázným rytmem tam ta dam... (Blomstedt přechází do zpěvu). Berwald byl za svého života naprosto nedoceněný. Jeho předkové pocházeli z Německa, všichni byli muzikanti, byl to hudební klan jako Bachové. V sedmnáctém století se přesunuli do Švédska. Franz napsal své nejlepší skladby ve čtyřicátých letech předminulého století, ale žádná nebyla za jeho života provedena. S výjimkou jediné z jeho čtyř symfonií – a výsledek byl žalostný. Podobně jako Beethoven, kterého Berwald ostatně velmi obdivoval, předběhl totiž její autor svou dobu. A našlo se v publiku mnoho lidí, kteří Berwaldovi doporučovali pobyt v blázinci. Teprve pouhý rok před smrtí se stal profesorem skladby na Královské hudební akademii ve Stockholmu. A zanechal po sobě stručnou učebnici, jakýsi manuál pro začínající skladatele. Každý z nich si podle něj musí vždycky klást základní otázky. Je to, co jsem právě zkomponoval, technicky bezchybné? Je to naprosto originální? Pokud ne, šup s tím do ohně... Berwald byl prostě radikální, a takoví lidé se těžko prosazují.

Blomstedt zjevně ví, o čem mluví. Poté, co se s rodiči vrátil z rodného Springfieldu v americkém Massachusetts jako dvouletý domů, si s ním zřejmě rodina užívala. Možná v reakci na přísného otce, pastora v církvi Adventistů sedmého dne, se často choval vzpurně. Až agresivně. Dokonce ve rvačce prokousl bratrovi ucho...

Kdy, jak a proč vlastně vstoupila do vašeho života hudba?

Jako kluk jsem zprvu hlavně sportoval. Hrál jsem kopanou, běhal, skákal do výšky. Hudba mě naplno oslovila až asi v jedenácti letech. Hlavní zásluhu na tom měla maminka. Hrála výborně na klavír, možná že jako mladička směřovala k výrazné kariéře. Ale brzy po dovršení dvaceti let začala trpět silným revmatismem. S nadějami na koncertní dráhu byl konec, ale hudby se nikdy nevzdala a vštěpovala nám ji sice nenásilně, zato vytrvale. Ovšem i tatínek byl coby kazatel výtečným zpěvákem. Po celý týden se choval přísně, ale v pátek večer, v předvečer sobotního volna, odložil bibli a připojil se k našemu muzicírování. Já hrál na housle, bratr na violoncello, maminka na klavír. A otec si s chutí zazpíval. Občas jsme ještě někoho přizvali do kvarteta.

Po návratu ze zámoří jsme na čas žili ve Finsku a když jsme se pak definitivně usadili v Göteborgu, otevřeli tam novou, krásnou koncertní síň. Konserthuset. Čistý funkcionalismus, sál pro třináct set diváků. Zatoužil jsem po předplatném, ale musel jsem si na něj vydělat prodejem novin. Za každý prodaný výtisk jsem kasíroval deset centů, abonmá činilo dvaadvaceticet švédských korun. Takže jsem měl co dělat, abych na něj dosáhl. Ale že bych se sám stal jednou dirigentem, o tom se mi dlouho ani nesnilo. Možná tak nanejvýš sbormistrem, což jsem si mohl občas ve škole vyzkoušet. Anebo varhaníkem? Výuka u nás totiž začínala ranní modlitbou v kostele a já tam dost často preludoval. Nepřekvapí vás, jak moc od té doby ctím Johanna Sebastiana Bacha.

Když jste si doma prosadil, že nepůjdete v otcových stopách, ale budete se věnovat hudbě, studoval jste ji na Královské hudební akademii ve Stockholmu a poté na univerzitě v Uppsale. Housle, dirigování, muzikologie, to byly vaše obory. Později přišla Basilej a stáže u významných světových dirigentů. Kdo a čím vás nejvíc ovlivnil?

Koncem čtyřicátých let jsem měl možnost studovat starou hudbu v Basileji, kde vzniklo díky mecenáši Paulu Sacherovi výtečné učiliště. Pak do mého života vstoupily další pedagogické osobnosti. Jean Paul Morel na newyorské Juilliard School, kde vyučoval dlouhých dvaadvacet let a k tomu byl na čas i šéfdirigentem v Metropolitaní opeře. Také mě učil Igor Markevič, avantgardní ruský skladatel a dirigent, kterého kdysi pro svět objevil protagonista Ruského baletu Sergej Ďagilev. A nakonec jsem absolvoval mistrovské kurzy v Tanglewoodu u Leonarda Bernsteina.

To byl asi vrchol, že? Byl pro vás nejdůležitějším mentorem?

Rozhodně ne. Lenny byl živel, strhující osobnost, velký mág hudby, ale technicky, v rovině příprav a podrobné práce s partiturou, mi nic podstatného nesdělil. Na to byl příliš rozevlátý, ukazoval cestu, ale podrobnostmi se nezdržoval. Ty ať si každý objeví sám. Mnohem víc jsem se naučil od pedantického Igora Markeviče. Razil názor, který vyznávám i já, že naprosto klíčové jsou zkoušky s orchestrem. Koncert, to už je šlehačka na dortu. Vše zásadní se musí odpracovat předtím. Nám, žákům, Markevič zakázal dívat se během dirigování do partitury. „Račte se všechno naučit zpaměti!“ nabádal nás. „Žádné otáčení listů, nakukování do not. To všechno vám brání v naprosté koncentraci, v nepřetržitém kontaktu s orchestrem.“

Ti, kteří Herberta Blomstedta sledují už dlouho, potvrdí zajímavý detail. Sice si skoro vždy bere, jaksi pro pocit jistoty či snad z pověřivosti, partituru na dirigentský stupínek s sebou, ale nikdy ji neotevře. Příznačný je také jeho způsob nácvičku a styl jevištní prezentace. Pokud si někdo myslí, že dirigent musí mít vzduté ego a rozmáchlá gesta, aby uspěl, měl by se zaměřit na to, jak ke své práci přistupuje Blomstedt. Je nesmírně pečlivý, dokáže členky a členy orchestru zaujmout a ke svému pojetí skladeb přesvědčit tím, jak precizně je připraven. Jak hluboce čte v partituře a jaké souvislosti ovládá. Přitom prý jen zřídka zdvihne hlas. Raději předzpívává... Přesto či právě proto je přesvědčivý, autentický ze své podstaty. Jak tvrdí, vše vychází z jeho neochvějné víry.

Osobně považuji víru za výsostně soukromou věc každého z nás. Nebudu s vámi proto zavádět diskusi na téma, čím je či není církev Adventistů sedmého dne inspirativní. Vím ovšem, že byla středobodem vašeho života s rodiči, že jste si díky ní našel i manželku Waltraud, která bohužel už skoro před dvaceti lety zemřela. V souvislosti s hudbou mě ale zajímá něco jiného – a omlouvám se, že se na to ptám podobně jako snad každý, komu jste kdy poskytl rozhovor. Jak jste řešil a nakonec vyřešil skutečnost, že vaše víra vám zakazuje v sobotu jakoukoli činnost, protože je to den Bohem určený k odpočinku?

Přiznávám, že jsem tuto otázku očekával (úsměv v hlase). Začnu tím, že vás drobně opravím. Zmíněný klid, odpočinek od práce a rozumná volnost zábavy začíná už pátečním večerem. Naopak máte zcela pravdu v tom, že mi tento aspekt víry způsoboval v práci dost dlouho značné potíže. Co s dirigentem, který odmítá vzít taktovku do ruky v sobotu, kdy možná nejvhodnější čas pro koncerty? Zvlášť když jsem byl mladý a teprve zvolna si nacházel silnější pozici v oboru, to nebyvalo nejpříjemnější. Málokdo měl takový smysl pro humor jako jeden z kantorů na hudební akademii, který mi jednou s úsměvem řekl: „Poslyš, je říjen, jsme na severu, tady slunce zítra kvůli mlze určitě ani nevyjde. Tak co kdybys zapomněl na to, že bude sobota?“

Už léta ovšem v sobotu dirigujete jako by se nechumelilo. Co se stalo, co vás přimělo změnit názor?

Tuším, že to byl manažer symfonického orchestru v Oslo, který si mě jednou vzal stranou a povídá: „Mládenče, já se v tom málo vyznám, ale pokud vám víra zakazuje o sobotách pracovat, není to vlastně v souvislosti s dirigováním nic proti ničemu?“ Jak to, divil jsem se. „Přece drtivá většina vaší

práce se odehrává na zkouškách. Tam si musíte máknout, abyste dosáhl s orchestrem výsledku, který jste si předsevzal. Zato koncert, to už pro vás musí být skoro brnkačka. Zábava, jakápak práce, že?“ A bylo rozhodnuto. Ne, ne, tak jednoduché to se mnou nebylo. Jsem paličák a hluboce věřící. Trvalo mi asi půl roku, než jsem si v tom udělal jasno. Znovu jsem otevřel bibli, studoval jsem Ježíšovy výroky, přemítal. A nakonec jsem uznal, že je to tak, jak řekl pan manažer. Že zkrátka zkouška je práce a koncert mše. Můj způsob, jak uctít Pánaboha.

Cesta Herberta Blomstedta na dirigentský vrchol rozhodně nebyla krátká a sám by jistě v té souvislosti poděkoval směrem vzhůru, že mu byl – a je – dopřán dlouhý život a hodně času. Při vší úctě k jeho skandinávským angažmá, a byla jich v Norsku, Švédsku i Dánsku celá řada, přišel skutečný průlom až v roce 1975. Tedy v době, kdy Blomstedtovi bylo sedmačtyřicet. Byl jmenován do čela drážďanské Staatskapelle, kde setrval deset let, věnoval se odkazu Richarda Strausse a pořídil s orchestrem kompletní nahrávku symfonií Ludwiga van Beethovena a Franze Schuberta. Pak přišlo desetiletí za mořem. Od roku 1985 do roku 1995 byl Blomstedt šéfdirigentem symfonií v San Francisku. Podnikl s nimi řadu turné po Asii i Evropě a jejich společné nahrávky se dočkaly významných ocenění. Dvou Grammy a po jedné Gramophone Award a Grand Prix du Disque. V letech 1998 až 2005 pak dirigenta přivítalo Lipsko a orchestr tamního Gewandhausu. S úctou je také už dlouho vítán jako host v čele Berlínských filharmoniků, jejichž zvukově-vizuální archiv Digital Hall nabízí pod jeho taktovkou hned třináct koncertů.

Když vám bylo před časem devadesát, sedm různých orchestrů vás poctilo titulem čestného dirigenta. Jistě proto na moji další otázku odpovíte diplomaticky. Které z těles, jež jste měl příležitost dirigovat, považujete za nejlepší na světě?

Aniž bych se vyhýbal jasné odpovědi, musím úvodem konstatovat, že během dlouhé doby mé činnosti se většina orchestrů na světě zlepšila. Možná si to leckdy neuvědomujeme, ale na hráčky a hráče jsou kladeny stále vyšší nároky. Například se očekává, že budou zvládat hudbu různých epoch, nejrozličnějšího stylového či žánrového zaměření. Ale mám-li se vrátit ke své práci v Drážďanech, tamní orchestr mě tehdy ohromil. Poznal jsem tam odvrácenou, lepší stránku temné mince, kterou byl život v neprostupné totalitě. Mluvím o době, kdy Západ žil už volně se vším všudy včetně kosmopolitního obsazení symfonických těles. Ovšem drážďanský orchestr byl stále složen výhradně z občanů Německé demokratické republiky. Kouzlem nechtěného měl tudíž osobitý, jedinečný a nezaměnitelný zvuk. Něco podobného platí ovšem též u Vídeňských filharmoniků. Tam je to dáno dvěma aspekty. Jednak jsou mnozí, kdo se do orchestru proboují, žáky stávajících členů a přejímají od nich styl, výraz, hodnoty. Za druhé musí všichni nejprve projít několikaletou zatěžkávací zkouškou v orchestru Vídeňské státní opery a tam se jejich pojetí, jejich vnímání a uchopení hudby také sjednotí. Skvělá je samozřejmě rovněž Berlínská filharmonie. Ale velmi si vážím amerických orchestrů, nejen Newyorské filharmonie, ale i jejich kolegů v Clevelandu, ve Philadelphii nebo v Chicagu. S těmi jsem mimochodem absolvoval počátkem roku 2020 své poslední koncerty před vypuknutím pandemie. A s chutí se tam zase vrátím. Ale protože voláte z Prahy, dovoluji mi připomenout, že rád vzpomínám na Českou filharmonii, například na naše společné japonské turné v listopadu 2009. Samozřejmě, že zvláště v případě dlouhodobého angažmá je důležité, kdo orchestr vede a jak ho formuje. Nemám bohužel dost času na to, abych systematicky sledoval mladé dirigenty. Výborně na mě ovšem zapůsobil Gustavo Dudamel a vaší pozornosti doporučuji teprve pětadvacetiletého dirigenta z Finska jménem Klaus Mäkelä.

S klavírem je to jako s kolem. Nemyslíte na šlapání, ale na to, kam jedete

Datum vydání: 11. 09. 2021

Zdroj: respekt.cz | Autor: Pavel Turek

Vydavatel: Economia, a.s.

Originál: [URL](#)

Rozhovor: Klavírista Kit Armstrong vystoupí v české premiéře na festivalu Dvořákova Praha

„Sám si vždy kladu zásadní otázku: Je tato hudba lepší než ticho? A pokud odpověď nezní Ano, tak se takovou hudbou nezabývám a nepotřebuji ji ve svém životě,“ říká klavírista Kit Armstrong, který se narodil v Americe britsko-tchajwanským rodičům. Zázračný talent se u něj projevil už v pěti letech a v devíti nastoupil na denní studium na Utah State University, kde se kromě hudby věnoval také matematice, fyzice a biologii. Hvězdnou chvíli mu pak přineslo vystoupení v noční talk show Davida Lettermana, když mu bylo pouhých deset. Dnes, s blížící se třicítkou žije ve Francii – v městečku Hirson, kde koupil kostel a přestavěl jej na koncertní sál a kulturní centrum. Armstrong ustál přerod z dětské hvězdy v

komplexního hudebníka a jako takový se premiérově představí v Česku. Stane se tak ve středu 15. září v rámci festivalu Dvořákova Praha, kde zahraje díla Josefa Suka, Camilla Saint-Saënsa a Igora Stravinského. Zatím poslední nahrávka s titulem Vizionáři klavírní hudby, již vydal počátkem léta, jej však zavedla k hudbě ještě mnohem starší.

Vaše album je zasvěcené britským renesančním skladatelům – de facto Shakespearovým současníkům - Johnu Bullovi a Williamu Byrdovi, což je obrat ke staršímu repertoáru, než je u vás zvykem. A vlastně obecně u koncertních klavíristů zvykem. Co vás k nim přivedlo?

Máte naprostou pravdu. První, co asi posluchače trkne, je fakt, že je tato hudba opravdu stará. Vracíme se k samotným počátkům hudby, kterou už můžeme považovat za současnou – a to mně připadá fascinující. V té hudbě lze poznat, jak se rodí celý nový vesmír. Album jsem nazval Visionaries of Piano Music, a přestože dnes používáme zcela jiné nástroje než oni, tak sama myšlenka a koncept nástroje je stejná. Pro mě to je jedna z nejdůležitějších událostí evropské hudební kultury, tehdy se totiž hudba doopravdy osvobodila. Už to přestala být „ta“ věc, která hraje v pozadí, nebo slouží nějaké funkci. Najednou se stala samostatným jazykem, který může sloužit sebevyjádření. To je něco, co nám Bull a Byrd darovali. Tomu pak ještě pomohl klávesový nástroj, na němž skladatel mohl zahrát to, co měl na mysli a na srdci, a dostat se pomocí toho bez dalších prostředníků přímo do mysli a srdce posluchače. Dnes nám tohle připadá samozřejmé, ale tehdy to bylo něco naprosto výjimečného. Sólový muzikant na pódiu je pro nás něco zcela běžného, tady k tomu úkazu došlo

poprvé. Bullova i Byrdova hudba je navíc obrovsky komplexní: už si dokázali představit, jak onen vesmír, do něhož vstupovali, bude vypadat. Na to jsem se chtěl soustředit.

Mluvíte-li o tom, že se hudba osvobodila od funkce, pak lze také dodat, že hudba začíná procházet i osvobozením se od společenských institucí a praxí církve nebo královského dvora.

Absolutně. Hudba pro klávesové nástroje už tehdy byla různorodá. Jsou tu náboženské skladby, ale také milostné písně, písně nenávisti, písně zasvěcené smutku. Ale také byste tu našel – řekl bych – předvádivé písně, tedy takové, které se snaží ukázat neobvyklé zvuky a možnosti klávesových nástrojů, což považuji za něco bytostně moderního. Ale abych odpověděl na otázku: Samozřejmě, že se tito skladatelé a hráči museli nějak živit, takže nebyli zcela nezávislí na institucích.

Mluvíme-li o staré hudbě, a také vaše album je toho příkladem, pak ji vždy provázejí diskuze o různých přístupech k autenticitě. Některá se týká dodržení hry na dobové nástroje, jiná se opírá – řekněme – o věrnost duchu hudby. Kde vidíte svoji pozici?

Pro mě tohle rozhodně není černobílá otázka. Sice se bavíme třeba o hudbě, která je 500 let stará, ale kdyby byla stará pouhých pět minut, pak tu otázku viděl stejně. Když si něco o hudbě myslím, a pak ji za oněch pět minut hraji jinak, co to vlastně znamená? Jaké jsou moje závazky vůči tomu, co jsem si myslel před pěti minutami? Možná nějaké mám a možná také ne. Každý skladatel, který kdy žil, by se mnou snad souhlasil, že jediné, co se v hudbě počítá, je ten okamžik, kdy hudba zní. Když se nese od muzikanta k posluchači. Máte dva lidi, kteří se účastní stejné věci – naslouchají jí, přitom jeden ji vytváří a druhý pouze vnímá. A cokoli, co umožní, aby se tento okamžik zdařil, je to, co hudba potřebuje. Samozřejmě výzkum a zájem o dobové reálie je v tomto ohledu mimořádně užitečný. Ovšem dobová správnost se podle mého nikdy nesmí stát cílem toho, co v hudbě jde. Stále se hraje o ten současný okamžik.

A jaký výzkum jste podnikl vy? Jaká byla idea, již jste chtěl na posluchače přenést hraním Bulla a Byrda?

Její hudba je velmi expresivní – a na to není radno zapomínat. To jsem chtěl přenést. Možná to zní banálně, ale má to jakýsi druhý plán. V hudbě existuje mnoho detailů a různých filozofií, na nichž se dá ulpět, ale pak je tu také něco, co bych nazval prvním dojmem. A pokud je první dojem, ono první setkání třeba šokující, pak si myslím, že přesně tohle byste měl jako interpret zkusit přenést. Bez ohledu na to, jaký byl druhý dojem. Bez ohledu na vlastnosti a charakteristiky dobových nástrojů. Hudba by měla obstát sama o sobě. Tak by na nás měla dnes působit.

Mluvíte o magických okamžicích mezi interpretem a posluchačem, ale v posledním roce jste si jich vinou pandemie asi moc neužil. Dalo vám to prostor třeba pro nové myšlenky nebo náhled na hudbu?

Popravdě jsem nakonec měl docela hodně práce a hodně koncertů. Především v zemích, které nebyly tolik zasaženy pandemií. Kupříkladu ve východní Asii. Odehrál jsem sérii šestnácti recitálů na Tchajwanu. Opravdu jsem hodně cestoval. Pokud jde ale o nový náhled, mám pocit, že jsme se během pandemie my všichni jako lidé začali ptát a zajímat o to, co je doopravdy důležité. Ptáme se sami sebe, proč a co děláme. A jednou z důležitých věcí, které stojí za to udržet, je situace, kdy lidé společně hrají a poslouchají hudbu. Nyní začínáme znovu promýšlet, jaké struktury a postupy jsou

nutné pro to, aby to bylo možné. A musím říct, že jsem se za poslední rok účastnil mnoha projektů, které byly rychlejší, flexibilnější a efektivnější, než bývá v oboru zvykem. To mi přijde podnětné.

Souběžně s hudbou jste v jistý čas také intenzivně studoval matematiku a chemii. Proč hudba nakonec zvítězila? Přitom o hudbě stále přemýšlíte a mluvíte ve vztahu k matematice. Jak užitečné a obohacující je přepínat mezi oběma disciplínami?

Miluji matematiku a miluji hudbu. Takový jsem a těžko si dokážu představit, že bych mohl být jiný. Měl jsem štěstí, že jsem byl v pozici, kdy jsem se mohl o obou hodně naučit. Jedna z mých aktivit v tomto směru je ta, že bych chtěl lidem ukázat, jak blízko k sobě tyto dvě aktivity mají. V dnešní době, která je zcela komputerovaná, stále panuje představa, že hudba musí být jen emocionální a matematika taková být nemůže. Obě tato tvrzení, která jsem právě vyslovil, jsou přitom absolutní nesmysl. Hudba nemůže být emocionální, pokud není matematická. Pokud ta věc nesedí, jednoduše pokud není krásná, tak nemůže být emocionální. A proč je hudba krásná? To je matematická otázka. Stejně tak je emocionalita přítomná v matematice, protože bez ní by nebylo důvodu se jí zabývat. Racionalita existuje pro to, abychom porozuměli svým emocím, abychom je dokázali pochopit a usměrnit. Matematika je reflexe toho, co sledujeme zajímavým, reflexe toho, co strhává naši pozornost. K matematice i k hudbě mě přitahují stejné věci: je to touha po štěstí, po celistvosti, po smyslu.

A vybavíte si přesto moment a důvod, kdy jste se rozhodl, že vaše cesta bude hudba, a ne matematika?

Velmi snadno. Hudba je totiž velká zábava. Koncerty jsou zábava. A jde mi možná snadněji. Hudba sama o sobě je už strukturovaná, má řád, který potřebuji. Zatímco matematika je obtížnější, protože člověk musí tu strukturu stále tvořit. Matematika stojí na tom, že si položíte otázku „co kdyby?“ – a pak se vydáte určitým směrem. A když z toho kouká něco zajímavého, pokračujete dál. Musíte otvírat další a další dveře. S hudbou – a možná je to tím, že na ni mám větší talent – mám pocit, že se mi ty dveře otevírají samy.

Vzpomenete si, jaké to bylo, když jste poprvé posadil za klavír? Jaký máte k tomu nástroji vztah?

Vůbec si to nevybavím. Už je to strašně dávno. Ale myslím, že s klavírem je to jako s ježděním na kole. Když máte dost praxe, přestanete v jednu chvíli prostě myslet na to, že jedete na kole, nesoustředíte se na šlapání, ale zajímavá vás už jen to, kam chcete jet. Já klavír vnímám stejně. Myslím jen na to, jako hudbu chci hrát, ne na klavír samotný.

V roce 2002 – téměř před dvaceti lety – jste vystupoval coby mladý zázračný pianista v noční show David Lettermana. Byla na vás upřená obrovská pozornost, nabídky se hrnuly, ale vy jste se stáhl do ústraní. Jak těžký byl přerod ze zázračného dítěte v dospělého muzikanta?

Myslím, že to je tak těžké, jak si to těžké uděláte. A ani si nemyslím, že člověk musí být nutně jen to jedno, nebo druhé. V hudbě jsem se vždy snažil mít co nejvíce otevřenou mysl. Nikdy jsem si od nikoho nenechal říkat, jak a co mám hrát. Maximálně, když jsem se účastnil nějaké dobročinné akce a věděl jsem, že mecenáš má nějaký kus rád, tak jsem ho zařadil. Ale jinak byla všechna hudební rozhodnutí vždy jen a jen moje. K tomu jsem měl samozřejmě obrovské štěstí na publicitu, která mě provázela od útlého věku, a mohl jsem díky ní přitáhnout pozornost k tomu, co dělám.

Když říkáte, že si repertoár vybíráte vždy sám, znamená to, že vás v hudbě přitahuje něco, co úmyslně následujete? Víím, že jsou pro vás důležití skladatelé jako Liszt, Chopin, Bach, nyní zase Bull a Byrd, ale jste vědom nějakého leitmotivu, který vás provází?

To se velmi mění v průběhu let. Pro teenagera je typické, že ho přitahuje sarkasmus. Že má rád věci, které se definují tím, čím vlastně doopravdy nejsou. A je habaděj skvělé hudby, která tohle umí.

Například?

Mnoho post-romantické hudby. Nejprve si dělá legraci z toho, jaká je jiná hudba, pak ve druhé větě přispěchá s provokativním tvrzením toho, jaká by hudba mohla být, ale doopravdy taková není. Pro teenagera je něco takového skutečnou lahůdkou. S tím, jak jde čas, tak člověk začíná pomalu přijímat hudbu, která je více pozitivní a méně idealistická, tíhne k přirozenosti. Sám si vždy kladu zásadní otázku: Je tato hudba lepší než ticho? Budu radši poslouchat tuhle hudbu, než abych si užil tichou chvíli? A pokud ta odpověď nezní Ano, tak se takovou hudbou nezabývám a nepotřebuji ji ve svém životě. Velmi rád cituji Camilla Saint-Saëns, který měl též mysl vědce, a v mnoha věcech se s ním shodnu. Ten říkal něco v tom smyslu, že úspěšnost hudby bývá poměřována tím, kolik potíží způsobí nervovému systému. To je podle mne pravda. A nejde jen o hudbu. Lidé mají rádi Caravaggiovy malby, protože jsou násilné – ne proto, že jsou nádherné a promyšlené, což jsou samozřejmě taky. Platí to o divadle i filmech, v nichž tečou potoky krve. K tomu jsem dost skeptický. Raději hledám emoce v jiných oblastech a od hudby čekám něco pozitivního a krásu.

Zásadní mentorskou figurou ve vašem životě je fenomenální klavírista Alfred Brendel – kuriózně zdejší rodák z Loučné nad Desnou, který vás přijal coby studenta ve velmi útlém věku. Jste stále v kontaktu? Radíte se s ním o hudbě?

Ano, jsme v kontaktu. Před rokem zde vystupoval a také předčítal ze své knihy vzpomínek. Alfred Brendel je pro mě klíčovou postavou, jehož názorů si nesmírně vážím a musím také říct, že to, co říká v soukromí, je mnohem větší a intenzivnější než to, co píše nebo říká v rozhovorech. On má velmi rád moderní a soudobou hudbu, což by vás asi velmi překvapilo. Je velmi otevřený novým myšlenkám.

Byl jste opravdu velmi mladý, když jste se s ním poprvé potkal, a on sám prý neměl velký zájem být někomu mentorem. Víte, proč vás nakonec vzal pod svá křídla?

Musel byste se zeptat jeho. On mi to nikdy nevyprávěl. Poznal jsem ho tak, že jsem byl v publiku na jeho koncertě ve Filadelfii, bylo mi tak jedenáct dvanáct. Byl to recitál v koncertním sále, lístky byly velmi drahé, prostě to nebylo nic, kam by se dítě vypravilo. Musel jsem být strašně nápadný. Shodou náhod jsem seděl vedle Brendelovy známé, která se mě zeptala, co tam dělám. Zřejmě z obavy, abych tam třeba nezačal jíst bonbony, nebo se nerozbrečel. A já jí řekl, že jsem sám muzikant. Ona reagovala přesně tím typickým americkým způsobem a řekla: „To je fantastické, musím tě představit Brendelovi. On je můj dobrý přítel.“ To se nedalo odmítnout.

Zatímco si voláme, vy celou dobu sedíte uvnitř svého kostela v severní Francii v Hirsonu. Chtěl jste si prý koupit kostel kvůli tomu, že jste chtěl hrát na varhany, ale nakonec to dopadlo tak, že jste si pořídil kostel, v němž žádné nejsou. Jak k tomu došlo?

Pořád bych si sem varhany přál. I když tu nejsou, akustika tu je dokonalá. Ale ve Francii není tak neobvyklé, že se varhany nedochovaly, protože během revoluce se veškerý kov použil na zbraně.

Ovšem miluji francouzskou varhanní hudbu a chtěl bych, aby tu jednoho dne zněla.

Prý jste ten kostel našel v roce 2012 normálně v nabídce realitní agentury.

Ano. A má pozoruhodnou historii. Na přelomu dvacátých a třicátých let ho nechal postavit inženýr a podnikatel Aimé Bonna coby dar městu. Bonna stavěl třeba pařížský kanalizační systém a mimořádně zbohatl na železobetonu. Hirson byl ve své době průmyslovým centrem, bývalo tu druhé největší nádraží ve Francii, ovšem to vše skončilo s druhou světovou válkou a od té doby obří nepoužívaný kostel chátral. Tehdy jsem objevil inzerát a vyrazil jsem na obhlídku. Přijal mě starosta a zástupci církve, dozvěděl jsem se, že druhý uchazeč o koupi chce kostel předělat na diskotéku. To se nikomu nelíbilo. Začal jsem nad tím přemýšlet, a jelikož jsem za svou kariéru odehrál mnoho koncertů v kostelích, pochopil jsem, že tenhle se dá předělat na koncertní sál. Může to být kulturní centrum pro celé město. Navrhl jsem to starostovi a pláclí jsme si.

Cítíte se dobře v roli organizátora místního kulturního života?

Je to úplně nová role, kterou se učím. Nejsem na ni trénován, ale moc mě baví. Letos jsme udělali skvělou věc. Nastudovali jsme operetu od Offenbacha, v níž vystupovaly místní děti. Neúčastnil se žádný profesionální muzikant jen já. To je něco, co je zcela odlišné od toho, jak funguji jako hudebník a nedokážu si představit, že bych to udělal kdekoli jinde na světě. Smysl to má jen tady, s místními.

Považujete tedy dnes Hirson za svůj domov?

To je velmi těžké říct. Domov je slovo, které pro mě nemá pevnou definici. Domov cítím tam, kde jsem potřeba, kde mě chtějí, kde mohu něco udělat – a tam se chci vydat.

Zavřené partitury Herberta Blomstedta

Datum vydání: 14. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Petr Veber

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

„Symfonická hudba se dá hrát různě, ale snad jen Vídeňští filharmonikové ji mohou a dovedou zahrát s takovou samozřejmostí.“

„Tam, kde někteří dirigenti potřebují ke znázornění náhlého ztišení jít až do podřepu, pohne Herbert Blomstedt prsty.“

„Přídavkem nebyla jen tak ledajaká efektní prskavka. Na řadu přišel desetiminutový Straussův valčík.“

Hostování Vídeňských filharmoniků v Praze je svátkem. Jednak je mnohem méně časté, než by blízkost obou metropolí umožňovala, jednak jde o orchestr, jehož hra a interpretace je prokazatelně a slyšitelně výjimečná.

Na festivalu Dvořákova Praha zahráli v neděli a v pondělí dva špičkové symfonické programy, navíc pod vedením Herberta Blomstedta. Dirigenta neméně výjimečného. A to zdaleka ne jen datem narození před čtyřiaředesáti lety.

Herbert Blomstedt přivezl s Vídeňskými

filharmoniky do Prahy čtyři nádherné partitury světového repertoáru. Čtyři symfonie. Tři z nich zůstaly na pultu během provedení neotevřené. Schubertova Nedokončená, Brucknerova Romantická a Brahmsova Čtvrtá. Jen

Liturgickou symfonii Arthura Honeggera neřídil z paměti. Bělovlasý nestor světové hudební scény, v mezinárodních souvislostech činný od první poloviny padesátých let, nemůže svůj věk při chůzi a při plachém úsměvu úplně zastřít. Když už však stojí na stupínku, vyzařuje z něj plná autorita, zároveň nadhled a klid. Rozhodně ne fyzické omezení, únava, nemohoucnost. A pokud nepotřebuje hledět do not, tak je jasné, že mu na pódiu plně slouží i hlava.

Nepoužívá taktovkou, k řízení celého aparátu mu stačí nepatrná gesta rukou a velmi úsporné pohyby pažemi. Tam, kde někteří dirigenti na stupínku pomyslně zápasí s materiálem a s hráči a stupňují gesta i výraz tváře, Herbert Blomstedt nehnutě stojí a téměř neznatelně taktuje a ukazuje. Tam, kde někdo potřebuje ke znázornění náhlého ztišení jít dokonce až do podřepu, pohne Herbert Blomstedt prsty. Jistě, věk mu ani neumožňuje temperamentní projevy, ale to, co zbylo, úplně stačí, aby bylo publikum účastno mimořádných hudebních okamžiků, kdy hudba zní vyrovnaně a přitom jedinečně a dostatečně naléhavě, bez přehánění a přitom výstižně, s uměřeností a přitom životně. Prostě dokonale.

Dirigentovy vyzrálé interpretační názory a postoje, jeho zkušenost a přirozená autorita, vycházející z úcty k němu i z toho, jak konkrétně vede, to vše se propojilo s uměním Vídeňských filharmoniků do zřídka slychaného mistrovství, čistoty a pokory, muzikality a ušlechtilé vznešenosti.

Herbert Blomstedt, Švéd narozený v Americe, prošel během své umělecké dráhy řadou postů. Působil v čele několika skandinávských orchestrů, ještě za časů Německé demokratické republiky deset let vedl drážďanskou Staatskapelle, po sjednocení Německa několik let řídil lipský Gewandhausorchester, velkou stopu zanechal před Michaellem Tilsonem Thomasem u Sanfranciského symfonického orchestru. Nadále aktivně vystupuje, čestnými funkcemi je spojen se svými někdejšími působišti, ale také s Dánským národním rozhlasovým symfonickým orchestrem nebo s Bamberskými symfoniky. Pochopitelně je zasvěceným interpretem hudby autorů ze severu Evropy, to znamená Griega, Berwalda, Sibelia a Nielsena, ale jeho hlavní světovou doménou jsou skladatelé německého okruhu:

Beethoven, Schubert, Mendelssohn, Brahms, Anton Bruckner, Strauss nebo Hindemith.

Schubertova Symfonie h moll, zvaná Nedokončená, avšak ani trochu nepůsobící nedokončeně, je tvořena dvěma mírnými, v podstatě pomalými větami. Přinesla hned na začátku prvního večera nezměrnou krásu a plný signál, že symfonická hudba se dá hrát různě, ale že snad jen Vídeňští filharmonikové ji mohou a dovedou zahrát s takovou samozřejmostí, v tak vytříbené a přitom nenápadně tvořené agogice, melodice, dynamicce.

Brucknerova Romantická symfonie, čtvrtá a nejznámější mezi jeho devíti, se dá podat v opulentním zvuku, v náruživých gradacích. Jeho hudba umí být nejen mysteriózně ztišená, ale také až úporná a nekonečně vrstvená. Nedělního večera zazněla ve Dvořákově síni jinak. Střízlivě, ale přesto vznešeně, bez přeháněného patosu, s mimořádně měkkými žesťovými chorály, v logických gradacích a návratech, s náhlými, ale přesto uměřenými dynamickými propady do nádherných pianissim...

Brahmsova Čtvrtá je plná uměřenosti a intelektu, střídmych, ale přesto jasně čitelných emocí.

Krystalický příklad možného propojení romantického, ale nikoli programního obsahu s formami absolutní hudby. Její čtvrtá věta ve formě passacaglie, s variacemi nad třicetkrát opakovaným basovým motivem, je z hlediska kompozičního mistrovství husarským kouskem. Hostům vyzněla v pondělí se záviděníhodnou jistotou, jako ten nejběžnější repertoár, ani na vteřinu ne rutinní nebo povrchní, ani chvíli prázdně masivní, ale jako naprosto zvládnutý, jako součást jejich domácího dědictví, které je bezproblémově živé.

Vybočením z německého jazykového okruhu, ale nikoli z vrcholného, závažného a dokonalého symfonismu, byla Liturgická symfonie

Arthura Honeggera. Dílo z roku 1946, reflektující impozantním způsobem válečná léta, v tuzemsku málokdy hrané. První věta – inspirovaná z katolické liturgie, ze mše za zemřelé, dramatickou částí Dies irae – je zvukově drsná a zdrcující; druhá – za kterou výrazově stojí modlitba De profundis clamavi, Z hlubokosti volám k Tobě – je pomalou a nejdelší větou, také náročnou, naléhavou; třetí věta – prosba o pokoj, Dona nobis pacem – se v pochodovém modu vrací k válečné hlouposti a zlu. Až poslední dvě minuty půlhodinové skladby přinášejí ve ztišeném smyčcovém zpěvu skutečné zklidnění a prozáření. Byli jsme účastní vzorového provedení, promyšleného a prožitého, závažného a vážného, moudrého a humanistického.

Orchestrální hudba, zvláště ta notoricky známá, se dá hrát různě, ale snad jen Vídeňští filharmonikové ji mohou a dovedou zahrát tak, jak jsme ve všech čtyřech symfonicích slyšeli – bez úsilí, bez limitů, svobodně, vzorově, bez jakýchkoli pochybností, definitivně.

Všechny skladby dokázal dirigent, společně s naprosto koncentrovaným orchestrem, zakončit vhodným a prospěšným, impozantně autoritativním způsobem: lehce zvednutými, jen pomalu spouštěnými pažemi, držícími za naprosté nehybnosti hráčů i posluchačů předlouhé vteřiny ticha, v nichž doznával sváteční dojem ze slyšeného a které nikoho nenapadlo jakkoli přerušit.

Po Brucknerově kolosu nebylo možné v neděli večer přidávat, bylo by to mimořádně rušivé. V pondělí po Brahmovi ano. A přídavkem nebyla jen tak ledajaká efektní prskavka. Ani Uherský, ani Slovanský tanec. Na řadu přišel desetiminutový Straussův Císařský valčík, členěný na řadu epizod a hudebních návratů, mnohotvárný, měkký, rafinovaný. Až toto připomenutí novoročních koncertů Vídeňských

filharmoniků, legendárních a hlavně v pikantně odlehčeném, nenápadně ležérním stylu nenapodobitelných, završilo jejich hostování do úplnosti.

Masterclass Borise Giltburga: tři a půl hodiny výuky bez přestávky

Datum vydání: 15. 09. 2021

Zdroj: casopisharmonie.cz | Autor: Věroslav Němec

Vydavatel: Nakladatelství Muzikus

Originál: [URL](#)

Festival Dvořákova Praha nabízí letos vedle koncertů také dva mimořádně atraktivní klavírní masterclassy. První se konal 13. září 2021 dopoledne v Sukově síni Rudolfiny. Jeho protagonistou byl

výtečný rusko-izraelský pianista Boris Giltburg, jenž nadchl Pražany svým debutovým recitálem na Dvořákově Praze v roce 2019 a kterému bylo letos na tomto festivalu svěřeno kurátorství Komorní řady.

Harmonie

13. září 2021

Masterclass Borise Giltburga: tři a půl hodiny výuky bez přestávky

Harmonie

Giltburgova masterclassu se zúčastnili tři z nejzajímavějších představitelů nastupující pianistické generace: devatenáctiletá Eliška Tkadlíčková, dvacetiletý Pavol Praženica (oba jsou od letoška studenty profesora Ivo Kahánka na pražské HAMU) a osmnáctiletý Jan Čmejla (student Pražské konzervatoře ze třídy profesorky Evy Boguniové). Eliška Tkadlíčková si pro Giltburgův masterclass připravila Sonátu č. 4 fis moll op. 30 Alexandra Skrjabinina. Hrála tuto technicky i výrazově náročnou skladbu obdivuhodně, na běžném koncertě by za její provedení určitě sklídila chválu. Ale Boris Giltburg ji

dokázal ještě vylepšit. Přišel se spoustou zajímavých a neotřelých nápadů: řešil problematiku skoků, zamýšlel se nad rubaty, rytmem i notovým zápisem. Co však bylo na celém jeho pedagogickém vystoupení nejpůsobivější, byla jeho vlastní hra. Kdykoli Elišce něco předváděl přímo u nástroje, znělo mu klavír naprosto jinak než mladé umělkyni – měkce, barevně, poeticky. A z jeho slovního komentáře bylo zřejmé, že má o každém sebemenším detailu už předem zcela přesnou zvukovou představu.

Pražští symfonikové na Dvořákově Praze

Datum vydání: 17. 09. 2021

Zdroj: Právo +1 | Autor: Ivan Ruml

Vydavatel: Borgis, a.s.

Pražští symfonikové na Dvořákově Praze

Ivan Ruml

Tři stylově odlišná díla, která vznikla na přelomu devatenáctého a dvacátého století, byla ve středu na programu Dvořákovy Prahy. V pražském Rudolfinu hrál pod taktovkou svého šéfdirigenta Tomáše Braunera Symfonický orchestr hl. m. Praha FOK.

Na úvod zazněla dvacetiminutová monumentální symfonická báseň Praga Dvořákova žáka a zetě Josefa Suka. Dále vystoupil při svém festivalovém debutu mladý americký pianista Kit Armstrong, který přednesl sólový part méně známého Klavírního koncertu č. 5 F dur s podtitulem Egyptský fran-

couzského skladatele Camillea Saint-Saënsa.

Udivoval neobyčejně brilantní prstovou technikou, která navíc byla ve druhé větě umocněna exotickým zvukovým kouzlem. Po přestávce zaznělo orchestrálně a rytmicky efektní Stravinského Svěcení jara.

Úterní festivalový koncert byl

ve znamení nastupující generace hudebníků. Pod taktovkou Tomáše Netopila vystoupili Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy. Je to orchestr složený ze studentů konzervatoří a vysokých uměleckých škol do čtyřiařiceti let, který se formuje z řad frekventantů orchestrální Letní hudební akademie v Kroměříži.

V úvodu večera se odehrála světová premiéra skladby Lukáše Sommera nazvaná Dvořák Airlines, což je zhruba dvacetiminutová dvouvětá kompozice pro smyčcový orchestr, která srovnává Dvořákovu cestu lodí Saale 1892 do Ameriky s dnešním „pohodlným“ přeletem v Boeingu 747.

Tři stylově odlišná díla, která vznikla na přelomu devatenáctého a dvacátého století, byla ve středu na programu Dvořákovy Prahy. V pražském Rudolfinu hrál pod taktovkou svého šéfdirigenta Tomáše Braunera Symfonický orchestr hl. m. Praha FOK. Na úvod zazněla dvacetiminutová monumentální symfonická báseň Praga Dvořákova žáka a zetě Josefa Suka. Dále vystoupil při svém festivalovém debutu mladý americký pianista Kit Armstrong, který přednesl sólový part méně známého Klavírního koncertu č. 5 F dur s podtitulem Egyptský francouzského skladatele Camillea Saint-Saënsa.

Udivoval neobyčejně brilantní prstovou technikou, která navíc byla ve druhé větě umocněna exotickým zvukovým kouzlem. Po přestávce zaznělo orchestrálně a rytmicky efektní Stravinského Svěcení jara.

Úterní festivalový koncert byl ve znamení nastupující generace hudebníků. Pod taktovkou Tomáše Netopila vystoupili Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy. Je to orchestr složený ze studentů konzervatoří a vysokých uměleckých škol do čtyřiařiceti let, který se formuje z řad frekventantů orchestrální Letní hudební akademie v Kroměříži. V úvodu večera se odehrála světová premiéra skladby Lukáše Sommera nazvaná Dvořák Airlines, což je zhruba dvacetiminutová dvouvětá kompozice pro smyčcový orchestr, která srovnává Dvořákovu cestu lodí Saale 1892 do Ameriky s dnešním „pohodlným“ přeletem v Boeingu 747.

Maďarský šlechtic ve službách české hudby. Schiff doma nehraje kvůli Orbánovi

Datum vydání: 16. 09. 2021

Zdroj: aktualne.cz | Autor: Dita Hradecká

Vydavatel: Economia, a.s.

Originál: [URL](#)

Před rokem měl být pianista András Schiff rezidenčním umělcem Pražského jara. Na letošek mu tři koncerty nabídla konkurenční Dvořákova Praha. Tím a zároveň udělením Ceny Antonína Dvořáka oceňuje umělce, který vykonal mnohé pro českou hudbu.

Uplynulý rok zasáhl sedmašedesátiletého budapešťského rodáka Schiffa stejně jako jiné interprety. Přišel o koncerty a turné, velkou část této doby strávil v Japonsku, odkud pochází jeho manželka, houslistka.

Recept na zachování zdravého rozumu prý zvolil obdobný jako ostatní hudebníci: pustil se do studia nových partitur a kromě toho se zdokonalil ve vaření.

Rozloučení po 50 letech

V Británii usazený Maďar se šlechtickým titulem je v české hudbě jako doma. Může za to zejména

přátelství s Panochovým kvartetem, které si hýčká už půl století. Slavný český soubor, jehož obsazení se nezměnilo od roku 1971, s ním na festivalu v pondělí 20. září provede oba Dvořákovy klavírní kvintety a cyklus Maličkosti. Při něm pianista usedne za harmonium, jak to skladatel předepsal. Bude to svého druhu loučení: panochovců kvůli onemocnění violoncellisty Jaroslava Kulhana po dlouhých 53 letech končí s koncertováním. Pro tuto příležitost Kulhana zastoupí Petr Hejný. Díla Antonína Dvořáka také Schiff s Panochovým kvartetem natočil. „Nahrávka je zajímavá tím, že je tam minimum střihů. András je nesnáší a je přesvědčen, že nahrávka má být něco jako fotografie,“ říká violista souboru Miroslav Sehnoutka.

Vystoupení s panochovců bude předcházet vyhlášení Ceny Antonína Dvořáka, kterou od roku 2009 uděluje pořadatel festivalu, Akademie klasické hudby. Mimo uvádění české hudby na světových pódiích akademici ocenili fakt, že Schiff podpořil publikaci faksimile rukopisu Dvořákova klavírního koncertu.

Pro další život díla, které prošlo mnohými úpravami pro domnělou „neefektivnost“, šlo o důležitý počín.

Na CD natočil Schiff i cyklus Leoše Janáčka Po zarostlém chodníčku. Ten v jeho podání zazní se skladbami Roberta Schumanna na sólovém recitálu tento pátek 17. září.

„Nevím, jestli se Janáček Schumannem zabýval, pravděpodobně ne, patřil k německé kultuře. Tihle dva jdou ale skvěle dohromady, vlastně ani nevím proč. Je to ta poezie, osobní tón,“ zamýšlí se Schiff nad programem. „Oba se hodně zajímali o literaturu,“ dodává.

Nejsem žádný dirigent

Na závěrečném koncertu 24. září se pak klavírista s Českou filharmonií vedle role sólisty ujme též taktovky. Začne předehrou k Mozartově opeře Don Giovanni, jež měla premiéru v Praze, následovat bude předposlední klavírní koncert téhož autora a ve druhé polovině večera první řada Slovanských tanců od Antonína Dvořáka.

Dirigování vstoupilo do Schiffova života docela přirozeně. Nejprve začal řídit orchestry od piana, později na výzvu salcburského festivalu Mozartwoche sestavil vlastní těleso. Říkají si Cappella Andrea Barca, což je italský překlad klavíristova jména.

O svém dirigování se vyjadřuje skromně a hráče v orchestru považuje za přátele. „Nejsem dirigent v pravém slova smyslu, nikdy jsem to nestudoval. Cítím, že bych měl spíš inspirovat než diktovat. Ale

jsem skálopevně přesvědčený, že moje vlastní klavírní hra z dirigování ohromně profituje. Poté, co jsem dirigoval Mozartovy opery nebo Bachovu Mši h moll, to rozšířilo moje obzory a ke klavírní hudbě najednou přistupuji z úplně jiné úrovně," říká Schiff.

Dvořák, Janáček, Mozart, Schumann, ale také Bach, Brahms nebo Bartók či Beethoven: jako interpret má bohatý rejstřík. Nikdy se nestal specialistou na jedno stylové období a svou hru umí bez námahy přizpůsobit různým skladatelům.

Říká, že dobrý pianista musí znát i jiné než klavírní kusy studovaného autora a měl by se orientovat v historickém či uměleckém kontextu, v němž skladba vznikala. To se také snaží vštípit studentům na berlínské Barenboimově-Saidově akademii.

Jeho samého zvědavost a dychtivost po poznání neopustila. V rozhovoru se živě zajímal o novou knihu o Janáčkově. Tu předchozí mu daroval dirigent Rafael Kubelík, který ho i svými interpretacemi uvedl do světa Janáčkovy hudby.

András Schiff se narodil roku 1953. Jeho rodina patřila k těm, kdo přežili holokaust. Téma lidských práv je pro něj stále živé, proto po nástupu maďarského premiéra Viktora Orbána přestal v rodné zemi koncertovat. Vzestup radikální pravice v Rakousku jej zase přiměl k tomu, že se vzdal tamního občanství. Dnes má britský pas.

Pražští symfonikové na Dvořákově Praze

Datum vydání: 16. 09. 2021

Zdroj: novinky.cz +1 | Autor: Ivan Ruml

Vydavatel: Borgis, a.s.

Originál: [URL](#)

Novinky.cz

Novinky.cz - Zprávy a články z Prahy, Brna, Olomouce a dalších měst.

Pražští symfonikové na Dvořákově Praze

Dnešně, 16. 09. 2021

Tři stylově odlišná hudební díla, která vznikla na přelomu devatenáctého a dvacátého století, byla ve středu na programu Dvořákovy Prahy. V pražském Rudolfinu hrál pod taktovkou svého šéfdirigenta Tomáše Braunera Symfonický orchestr hl. m. Praha FOK.

Na úvod zazněla dvacetiminutová monumentální symfonická báseň Praga Dvořáková žáka a zetě Josefa Suka. Dále vystoupil při svém festivalovém debutu mladý americký pianista Kit Armstrong, který přednesl sólový part méně známého Klavírního koncertu č. 5 F dur s podtitulem Egyptský francouzského skladatele Camillea Saint-Saënsa.

Tři stylově odlišná hudební díla, která vznikla na přelomu devatenáctého a dvacátého století, byla ve středu na programu Dvořákovy Prahy. V pražském Rudolfinu hrál pod taktovkou svého šéfdirigenta Tomáše Braunera Symfonický orchestr hl. m. Praha FOK.

Na úvod zazněla dvacetiminutová monumentální symfonická báseň Praga Dvořáková žáka a zetě Josefa Suka. Dále vystoupil při svém festivalovém debutu mladý americký pianista Kit Armstrong, který přednesl sólový part méně známého Klavírního koncertu č. 5 F dur s podtitulem Egyptský francouzského skladatele Camillea Saint-Saënsa.

Udivoval neobyčejně brilantní prstovou technikou, která navíc byla ve druhé větě umocněna exotickým zvukovým

kouzlem. Po přestávce zaznělo orchestrálně a rytmicky efektní Stravinského Svěcení jara.

Úterní festivalový koncert byl ve znamení nastupující generace hudebníků. Pod taktovkou Tomáše Netopila vystoupili Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy. Je to orchestr složený ze studentů konzervatoří a vysokých uměleckých škol do čtyřiačtyřiceti let, který se formuje z řad frekventantů

orchestrální Letní hudební akademie v Kroměříži.

V úvodu večera se odehrála světová premiéra skladby Lukáše Sommera nazvaná Dvořák Airlines, což je zhruba dvacetiminutová dvouvětá kompozice pro smyčcový orchestr, která srovnává Dvořákovu cestu lodí Saale 1892 do Ameriky s dnešním „pohodlným“ přeletem v Boeingu 747.

Dvořákovo oratorium připomnělo ve sv. Vítu život svaté Ludmily

Datum vydání: 16. 09. 2021

Zdroj: seznamzpravy.cz | Autor: ČTK

Vydavatel: Seznam.cz, a.s.

Originál: [URL](#)

Svatovítskou katedrálu na Pražském hradě dnes na jedenáctém večeru festivalu Dvořákova Praha rozezněla koncertní verze Dvořákova oratoria Svatá Ludmila v podání České filharmonie.

Pod vedením Petra Altrichtera, Pražského filharmonického sboru v čele se sbormistrem Lukášem Vasilkem a sólistů Evou Hornýákovou, Richardem Samkem, Janou Hrochovou a Gustávem Beláčkem. Koncert v zaplněné katedrále připomněl výročí 1100 let od smrti první české světky.

Seznam Zprávy

Dvořákovo oratorium připomnělo ve sv. Vítu život svaté Ludmily

7:10

Dnes představená koncertní verze oratoria měla asi 75 minut oproti asi dvou a půlhodinové původní Dvořákově skladbě. Dirigent Altrichter se při přípravě držel původních autorových škrťů doplněných o vlastní při zachování logiky díla. Obecenstvo zaplnilo hlavní loď katedrály a na závěr umělce odměnilo několikaminutovým potleskem vestoje. Koncert přenášela také Česká televize na programu ČT art.

Český text k Dvořákově oratoriu napsal spisovatel a básník Jaroslav Vrchlický. V něm kombinací historického příběhu a fikce ztvárnil

raně středověké české země na pomezí mezi pohanstvím a křesťanstvím, sňatek Ludmily s prvním historicky doloženým Přemyslovcem Bořivojem a svátost křtu, který jim na Velehradě udělil biskup Metoděj. Dvořák s Vrchlickým do skladby zapracovali také nejstarší známou českou duchovní píseň Hospodine, pomiluj ny, kterou dílo vrcholí.

Dvořák vytvořil Svatou Ludmilu v roce 1886 pro hudební festival v anglickém Leedsu, odkud dostal po úspěchu oratoria Stabat Mater objednávku na skladbu s biblickým námětem. Zakázku přijal, ale dokázal si prosadit, že duchovní námět bude spojený s českou historií. Práce na oratoriu mu zabrala přes osm měsíců, následně skladbu při uvedení v Leedsu sám dirigoval. Původní partitura má přes 700 stran, v dalších dvou provedeních v Londýně ji autor zkrátil. V Praze byla skladba uvedena poprvé 25. února 1887 v Národním divadle, kdy orchestr řídil opět sám skladatel.

Letošní Dvořákovu Prahu, která potrvá do 24. září a slaví 180 let od skladatelova narození, zahájil 7.

září v pražském Rudolfinu Dvořákův koncert pro violoncello a Novosvětská symfonie. Kolumbijský dirigent Andrés Orozco-Estrada řídil orchestr Filarmonica della Scala ze slavné stejnojmenné milánské koncertní síně, sólový part přednesl německý violoncellista Daniel Müller-Schott. Loni zahajovací koncert připadl České filharmonii, orchestr tehdy pod taktovkou šéfdirigenta Semjona Byčkova zahrál Dvořákův violoncellový koncert h moll a Novosvětskou symfonii.

Festival podle pořadatelů loni navštívilo přibližně 10.000 diváků. I letos musí mít všichni návštěvníci respirátory a potvrzení o očkování, testu či prodělaném covidu-19.

Oratorium vycházející z českých dějin

Datum vydání: 18. 09. 2021

Zdroj: Právo +1 | Autor: Ivan Ruml

Vydavatel: Borgis, a.s.

NA FESTIVALU DVOŘÁKOVA PRAHA PŘIPOMNĚLI SVATOU LUDMILU

ORATORIUM VYCHÁZEJÍCÍ Z ČESKÝCH DĚJIN

Ve čtvrtek, na svátek nejstarší národní světice svatě Ludmily, která zemřela mučednickou smrtí 15. září před 1100 lety na hradě Tetín, uvedl Mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha oratorium pro sóla, sbor a orchestr Svatá Ludmila na text skladatelova přítele Jaroslava Vrchlického.

Monumentální dílo, komponované převážně na Dvořákově letním sídle ve

Vysoké u Příbrami, poprvé zaznělo pod skladatelovou taktovkou 15. října 1886 na hudebním festivalu v anglickém Leedsu. V Praze pak o čtyři měsíce později.

Za přítomnosti televizních kamer ČT účinkovali v katedrále v přímém přenosu pod taktovkou Petra Altrichtera sopranistka Eva Hornyáková (Ludmila), mezzosopranistka Jana Hrochová (její družka Svatava), tenorista Richard Samek (kníže Bořivoj I. Přemyslovec), basista Gustáv Beláček (poustevník svatý Ivan), Pražský filharmonický sbor a Česká filharmonie. Námět oratoria, uvedeného ve zkrácené osmdesátiminutové podobě, vychází z období raných českých dějin, kdy pohanství bylo střídáno křesťanstvím. Libreto se skládá ze tří částí, Na nádvoří hradu mělnického, V lesích berounských a V chrámu velehradském.

Nejdříve přichází na Ludmilinu mělnickou tvrz poustevník Ivan, který přesvědčuje pohanský lid o jediném Bohu. Ve druhé části vyhledá Ivana kněžna Ludmila, která se chce nechat pokřtít. Dojde k setkání s Bořivojem, který se do Ludmily okamžitě zamiluje a je ochoten přestoupit na křesťanství, pokud jí tím získá za ženu. Na závěr se koná obřad na Velehradě, kde Ludmila s Bořivojem přijímají křest od biskupa Metoděje.

V oratoriu se střídají pasáže dramatické s lyrickými, velkolepé s intimními. Kromě sólových hlasů, z nichž nejvíce zaujal dramaticky pojatým partem basista Gustáv Beláček, se uplatnil sbor, skvěle připravený Lukášem Vasilkem.

Patrné to bylo v závěrečném zhudebnění historického chorálu Hospodine pomiluj ny, v němž přes

„koupelnovou“ chrámovou akustiku, která měla nepříznivý vliv na srozumitelnost, okouzly posluchače terasovitá dynamika střídající kontrast tajemného pianissima a jásavého forte. V pěveckém kvartetu zaujala sladkým sopránem Eva Hornýáková, zejména v árii Ó dovol, abych zlíbat směla tvých nohou prach. Jana Hrochová zvukově vyrovnaným hlasem civilně pojala vyprávěcí části a Richard Samek vsadil na vladařskou kartu své postavy. Svému dobrému jménu tradičně dostala Česká filharmonie.

Festivaloví návštěvníci měli možnost sledovat na obřích obrazovkách umístěných na pilířích nově dostavěné části katedrály přímý televizní přenos s detailním pohledem do tváří sólistů, orchestrálních hráčů i sboristů.

Bamberští objevili Pražanům Foerstera

Datum vydání: 21. 09. 2021

Zdroj: Právo +1 | Autor: Ivan Ruml

Vydavatel: Borgis, a.s.

POKRAČUJE HUDEBNÍ FESTIVAL DVOŘÁKOVA PRAHA

S mimořádným úspěchem se setkala na 14. Dvořákově Praze nedělní vystoupení Bamberških symfoniků (Bamberger Symphoniker) pod vedením šéfdirigenta Jakuba Hruši. Na programu ve zcela zaplněném pražském Rudolfinu zazněla díla Dvořákových mladších současníků Gustava Mahlera, Richarda Strausse a Josefa Bohuslava Foerstera.

Koncert otevřelo Adagietto z Mahlerovy Symfonie č. 5, jehož tesklivě bouřná atmosféra je snad nejvíce spojena s filmem Luchina Viscontiho Smrt v Benátkách.

Na neklidné vody benátské laguny navázaly Čtyři poslední písně, posthumní opus Richarda Strausse v přednesu Kateřiny Kněžíkové. Třebaže máme toto dílo spojené především s dramatickým sopránem, jeho světovou premiéru v roce 1950 zpívala Kirsten Flagstadová, vyrovnala se s tímto volným cyklem čtyřiaosmdesátiletého autora mladá česká pěvkyně se ctí, zejména ve vyšší, nádherně vyklenuté poloze. Druhou část večera tvořila Symfonie č. 4 c moll Veliká noc Josefa Bohuslava Foerstera, kterou vzorně

nastudoval Jakub Hruša. Skladba, jejíž závěr je spojen se zvukem varhan (v podání Aleše Bárty), je Foerstrovou vzpomínkou z dětství, kdy trávil velikonoční svátky u svého dědečka v Osenicích na Jičínsku. Obecenstvo ve Dvořákově síni odměnilo na závěr Bamberšské symfoniky zaslouženě dlouhotrvajícím potleskem.

Hned dvěma Janáčkovými hudebními díly uctil obecenstvo v Rudolfinu v pátek na sólovém recitálu residenční umělec Dvořákovy Prahy, britský pianista maďarského původu Sir András Schiff.

Na pondělním komorním koncertu pak převzal Cenu Antonína Dvořáka za rok 2021, jež mu byla udělena za dlouhodobou podporu a propagaci děl českých skladatelů na zahraničních pódiiích.

Schiff nejprve zahrál první řadu Janáčkovy cyklu Po zarostlém chodníčku, druhou část večera otevřel Sonátou nazvanou Z ulice dne 1. října 1905. Jeho Janáček není živočišně dravý, jak jsme zvyklí od

našich klavíristů, ale snaží se objevovat a rozvinout impresionistickou paletu skladby. Okouzluje posluchače dokonalou zvukovou magií.

Patrné to bylo v částech Lístek odvanutý, Dobrou noc a Sýček neodletěl. Odhaluje tak bolestnou stránku skladatelova života, který byl často prostoupen smutkem a toužebnou nostalgií.

Virtuozitu a ohňostroj emocí pak předvedl Schiff v Schumannově téměř půlhodinové skladbě Tance Davidovců. Dílo inspirované skladatelovou budoucí ženou Clarou bylo vytvořeno pro fiktivní spolek, který byl pojmenován podle starozákonního krále Izraelitů. Recitál byl uzavřen nedokončenou klavírní Sonátou č. 15 C dur Franze Schuberta, která vyžaduje zralého interpreta i pozorné obecenstvo.

Zázraky v Rudolfinu. Bamberští symfonikové a Mahler, Strauss a Foerster

Datum vydání: 20. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Petr Veber

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

„V orchestru panovalo bezvýhradné soustředění, z pódia se linula jemná, čistá krása, třešť hudební lyriky.“

„Kateřině Kněžíkové se podařilo velmi přesně a působivě vyjádřit usmířenou, zklidněnou náladu textů.“

„Jakub Hrůša se za Foersterovu symfonii postavil vášnivě zaujatým způsobem.“

Promyšleně sestavený program, orchestr hrající jako hodinky, dirigent v ideálním průsečíku kultivovanosti, energie a muzikality, sólistka vyzařující odzbrojující čistotu emocí. Takový byl první ze dvou koncertů Bamberských symfoniků na festivalu Dvořákova Praha. V neděli večer zněla v Rudolfinu v jejich podání Mahlerova, Straussova a Foersterova hudba. Dirigoval Jakub Hrůša, zpívala Kateřina Kněžíková. Adagietto z Mahlerovy Páté symfonie, které koncert otevřelo, se vynořilo téměř neslyšnými doteky smyčců na strunách odkudsi z absolutního ticha. Na konci se do naprostého ticha zase vrátilo. Začalo nádherně, bez vibrata, nevybarveně, o to víc později zapůsobilo postupné prohloubení výrazu, zesílení emocí i dynamiky a nakonec osobitě dirigentem zvýrazněný vášnivý náraz uprostřed. Symfonická věta, která se oprávněně hrává i samostatně, nesená zvukem pouhých smyčců a harfy, byla skladateli zřejmě spontánním výrazem láskyplných citů. Je vzácně prozářená, klidná, tichá, okouzlená. Zazněla jako intermezzo, nocturno, oblouk z ticha do ticha. Jakub Hrůša inicioval mimořádně jemné, citlivé a soustředěné provedení, ale neskouzl k sentimentu – zůstal u cudného, v podstatě zdrženlivého, ale přesto silně emotivního výrazu. V orchestru panovalo bezvýhradné soustředění, z pódia se linula jemná, čistá krása, třešť hudební lyriky.

Richard Strauss a Gustav Mahler byli vrstevníci, věděli o sobě a ctili se. Připomíná se ze vzájemné korespondence vyjádření jednoho z nich, že sice každý hloubí tunel z druhé strany, ale že se jednou potkají. Strauss přežil Mahlera o čtyři desetiletí, ale Čtyři poslední písně z roku 1948 se ještě stále koupou v lázni pozdního romantismu. Ovšem – jak nádherně! Bylo by pošetilé vyčítat autorovi, že ustrnul v minulosti. Na německé básnické texty z devatenáctého i dvacátého století, které spojuje existenciální téma stárnutí, bilancování a loučení, napsal mimořádně soustředěné a oduševnělé, možná melancholické, ale ani trochu beznadějně či depresivní. Sopranistce Kateřině Kněžíkové se podařilo velmi přesně a působivě vyjádřit usmířenou, zklidněnou náladu textů a stejně tak dostála pěveckým i výrazovým nárokům vršených a stupňovaných kantilén, které Richard Strauss v dlouhohdechém toku modeloval ve své „labutí písni“ podobě jako dlouho předtím v operách či symfonických básních. Stejně tak opojně znějí i v tomto díle jeho harmonie.

Sólistka sice nespĺňuje představu o věku odpovídajícím obsahu, protože podobné ohlížení za životem by pro autentickou interpretaci jakoby mělo patřit umělkyním o generaci starším. Prokázala nicméně,

Zázraky v Rudolfinu. Bamberští symfonikové a Mahler, Strauss a Foerster

Článek: Petr Jirák

U příležitosti koncertu v Rudolfinu v úterý 10. listopadu 2016 se usklopil koncert s názvem „Veliká noc“.

že umělecky i lidsky zraje: vcítla se do úkolu velmi citlivě a našla přesvědčivé vokální a výrazové prostředky. Až k dojetí. První píseň „Jaro“ je vyklenuta do pozitivně vyznívajících linek, druhá je rozevlátější a má krásný dovětek, dojemná třetí vyznívá melodicky jednoduše a krásně pomalu se odvíjí, čtvrtá je zjihlá, posmutnělá, ale bez rezignace. Čtyři poslední písně jsou po hudební stránce nekonečná krása a Jakub Hrůša s dokonale jemně hrajícím orchestrem v nich sólistku podpořil, doplnil a doprovodil stejně pozorně, jako jimi provedl publikum.

Oživení, zařazení i provedení Čtvrté symfonie Josefa Bohuslava Foerстера, nesoucí podtitul

Veliká noc, bylo malým zázrakem. Kdy naposledy se v Praze hrála? A kdy ji který dirigent naposledy vyvezl za hranice? Jakub Hrůša se za dílo postavil vášnivě zaujatým způsobem. Uvedli symfonii před několika dny už v Bamberku a v Praze ji prezentoval jako zajímavé, neobjevené a nedocenené dílo. Její název odkazuje k velikonočním svátkům. Josef Bohuslav Foerster obecně svou vědomou a bytostnou snahou nepřehánět hudební výraz rozhodně nezískává prvoplánové body u publika. K víře v jeho pojetí patří umělecká pokora a neokázalost. Zejména v dnešní době proto jeho hudba bude získávat pozornost obtížněji. Foersterovo zázemí upřímně a hluboce věřícího římského katolíka se i v této symfonii projevuje, ale kupodivu a překvapivě ještě trochu jinak, než by se dalo čekat. Nejde o hudbu mystickou, nábožnou, už vůbec ne církevní. Avšak je tu určitý rozpor mezi názvy jednotlivých vět – Křížová cesta, Velký pátek dítěte, Kouzlo samoty a Vítězství Bílé soboty – a mezi tím, jak je skladba ustrojena a jak vyznívá. A ten má, zdá se, hlubší kořeny.

Koncepce skladby, která v podstatě ve výsledku vůbec není příliš programní, je zajímavá, netuctová. Ale od inspirace Křížovou cestou by posluchač možná čekal v hudebním výrazu i víc bolesti, exprese, smutku... Místo toho se mu dostane široce koncipované symfonické věty. Velký pátek očima dítěte, viděný spíše přes lidové zvyky než přes Bibli, dává druhé větě důvod blížit se typu scherza. Samota ve třetí je spíše idyloou. A ve finále se skladba sice posouvá k projasněnému durovému závěru, ve kterém zaznívá ve varhanním sólu česká duchovní píseň, ale i závěrečná apoteóza je zdrženlivá. Ať už nechtěl, nebo nemohl, skladatel se vyhnul explicitnějším a jednoznačnějším vyjádřením. Jakub Hrůša nicméně všechno to, co i tak z díla probleskuje, uchopil s obrovským uměleckým úsilím, modeloval vše s nadstandardní pozorností a vynutil u orchestru

naprostou angažovanost.

Foersterova hudební řeč, na kterou je třeba se nastavit, občas překvapí ne zcela zřetelnou stavbou a hlavně opakovaně nedořečenými gradacemi. Je výrazně lyrizující. Srovnání s Mahlerem není přesné, jeho grandiózních vizí, existenciální hloubky a výrazových kontrastů nedosahuje. Nebylo by ani příliš šťastné porovnávat ho se Sukem. Foerster zůstane svůj a zůstane asi jednou provždy v pozadí. Ale jakákoli příležitost, kdy se jeho hudba rozezní, musí být přijata s povděkem. Dávejme jí šanci. Bamberští si letos připomínali pětasedmdesát let. Způsob, jakým vědomě připomínají své tradice, vycházející z minulosti v Československu a týkající se německy hovořících hudebníků odsunutých na konci války z Prahy a dalších měst, jsou hodny úcty. A kompaktní, detailně strukturovaný dojem, jakým těleso ve zvuku a projevu působí, i oddanost, kterou projevují Jakubu Hrůšovi, jsou hodny mimořádné pozornosti. Jejich šéfdirigent jim evidentně dává to nejlepší, co v něm je. Přináší to krásné ovoce. První ze dvou pražských koncertů byl nejen krásným příkladem zajímavě a jedinečně sestaveného programu, ale také špičkovou ukázkou orchestrální kultury.

Sir András Schiff v Rudolfinu převzal Cenu Antonína Dvořáka 2021

Datum vydání: 20. 09. 2021

Zdroj: aktualne.cz | Autor: ČTK

Vydavatel: Economia, a.s.

Originál: [URL](#)

Britský klavírista a dirigent maďarského původu András Schiff na koncertu v Rudolfinu převzal Cenu Antonína Dvořáka 2021. Na závěr koncertu s Panochovým kvartetem na festivalu Dvořákova Praha mu ocenění za aplausu zaplněného sálu předali dirigent Jakub Hrůša, laureát ceny z posledních let, a ředitel Dvořákovy Prahy Jan Simon.

"Získání Ceny Antonína Dvořáka si nesmírně vážím, bude pro mě čest převzít ji během festivalu Dvořákova Praha. Hudba Antonína Dvořáka a česká hudba je velmi blízká mému srdci," uvedl Schiff.

Jeden z nejrespektovanějších světových klavíristů je zároveň rezidenčním umělcem letošního festivalu Dvořákova Praha. Při sólovém recitálu 17. září přednesl skladby Leoše Janáčka a Roberta Schumanna. Dnes spolu se členy Panochova

kvarteta a violoncellistou Petrem Hejným představil oba Dvořákovy Klavírní kvintety a Maličkosti pro dvoje housle, violoncello a harmonium. Na závěrečném koncertu 24. září se pak ujme taktovky v čele orchestru České filharmonie i sólového partu Mozartova Klavírního koncertu d moll.

Sir András Schiff předvedl dokonalou klavírní techniku

Datum vydání: 22. 09. 2021

Zdroj: operaplus.cz | Autor: Petra Žemličková

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Originál: [URL](#)

Sympatický Dvořákův komorní repertoár zazněl na dalším koncertu se Sirem Andrásem Schiffem, který tentokrát hrál se členy slavného Panochova kvarteta a s violoncellistou Petrem Hejným. Perlou tohoto programu byly „Maličkosti pro dvoje housle, violoncello a harmonium, op. 47“, které se během této události vyjímalily díky své jednoduché struktuře a také proto, že publikum s nimi není tolik obeznámeno, protože se jedná o dílo vhodné především k domácímu muzicírování.

Úvodní věta se nesla ve velmi milém duchu. První housle zpívaly líbeznou melodii za doprovodu neobvyklého nástroje harmonia, které působilo díky svému měkkému zvuku meditačně a hudbě

Sir András Schiff předvedl dokonalou klavírní techniku

Sir András Schiff si na svém 12. dním koncertě festivalu Dvořákovy Prahy představil Dvořákovu cenu, kterou mu skromně předal dirigent Jakub Hrůša. Za cenu z podáních let a festivalu Jan Simona, který také uvedl rovněž koncert „Maličkosti pro dvoje housle, violoncello a harmonium, op. 47“, dojal publikum a zakončil i dlouhé ovace.

dodávalo zvláštní charakter. Poté zopakovalo téma violoncello a společně s harmoniem ukončilo frázi. Je zajímavé, že se violoncellista dokázal naprosto přesně přizpůsobit barvě tohoto nástroje. V druhé větě se naplno projevila vytříbená práce interpretů s dynamikou, která byla velmi propracovaná. I přesto dodala publiku potřebný klid, a mohlo při jejím poslechu nerušeně rozjímat. Téma se opět vrátilo do další věty cyklu a vneslo na pódium živější a lidovější charakter, jímž se vyznačovala i závěrečná pátá věta. V lichých větách Maličností neustále figuruje hlavní téma, které sjednocuje celé dílo.

Dvouhlasý kánon, který tvořil celou čtvrtou větu, byl na poslech velmi osvěžující. Během této štafety vnáší do hudby violoncello společně s harmoniem zvláštní harmonické postupy, které přináší do skladby kýžené napětí. Při poslechu tohoto cyklu je posluchač fascinován

fantazií autora, propracovanou instrumentační stránkou a důmyslností skladatele při nakládání s tématem. Skromnost interpretace Panochova kvarteta jim velmi slušela, ale neubírala na vážnosti tohoto díla.

Dalším bodem programu byly klavírní kvintety ve stejné tónině – A dur. První Klavírní kvintet č. 1 A dur, op. 5 pochází z Dvořákova raného období a vymaňuje se z čtyřvětého schématu. Dokonalá klavírní technika Sira Andrása Schiffa se prolínala širokým spektrem barev zvuku Panochova kvarteta. Dílu dominoval vyvážený zvuk, souhra tělesa byla vynikající a jejich fortepiana dechberoucí. Mezi nástroji probíhala živá diskuse, která se střídala se sóly houslí, violy nebo sólovým violoncellem. Barvám zvuku velice napomáhala i smyčcová technika (tremolla, spiccata).

Pokud si publikum myslelo, že dynamika již dosáhla své největší intenzity, melodie již nemohou být romantičtější a veškeré barvy zvuku jsou vyčerpány, Klavírní kvintet č. 2 A dur, op. 81 jej po přestávce vyvedl z omylu. V jedné chvíli pěl housle jako slavík, poté zněly jako kdyby melodie spřádaly z jemné pavučinky. Ani sólová viola nebyla zahanbena. Svými hlubšími tóny vdechla melodii určitý patos, který oživil jasné tóny houslí a temnější zvuk violoncella. Na konci kvintetu se smyčce ztišily do úplného pianissima, přičemž jim svižný klavír dodal energii a zakončili gradací celý kvintet.

Po představení se strhla bouře potlesku, která neustávala. Na jeviště vstoupil ředitel festivalu Dvořákovy Prahy Jan Simon, dirigent a laureát ceny z předešlých let Jakub Hrůša a Jaroslav Kulhan jako stálý člen Panochova kvarteta, se kterým Sir András Schiff natočil mnoho nahrávek. Dvořákova cena – symbolická skleněná plastika violoncella vyrobená sklárnou Moser, byla slavnostně předána Siru Andrásovi Schiffovi za celoživotní propagaci české hudby. Dojemný proslov,

kdy se klavírista maďarského původu přiznal, jak staré a hluboké přátelství ho pojí s Panochovým kvartetem, se neobešel bez dalšího potlesku. Na závěr zazněl na rozloučenou přídavek, který tak povznesl veškeré hudební dojmy tohoto večera.

Česko-izraelské trio zahrálo Dvořáka na světové úrovni

Datum vydání: 22. 09. 2021

Zdroj: operaplus.cz | Autor: Michael Rádl-Spiess

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Celková návštěvnost: 61 670

Originál: [URL](#)

Jedním z nejvěhlasnějších interpretů letošního ročníku Dvořákovy Prahy je izraelský klavírista Boris Giltburg, vyhledávaný umělec světové úrovně, kterého u nás mohli návštěvníci festivalu slyšet již v roce 2019. Tehdy pražské publikum osnil Lisztovými Etudami a všemi 13 preludii Sergeje

Česko-izraelské trio zahrálo Dvořáka na světové úrovni

Opera Plus, 22. 09. 2021 14:11

Společný výkonný předvedli na festivalu Dvořákova Praha členové slavného Pavel Haas Quartet Veronika a Peter Janůšková a vynikající izraelský klavírista Boris Giltburg. V pívém sále Anežského kláštera zahráli první dvě Dvořákova klavírní tria a Schubertovo trio č. 2 Es dur.

Opera Plus, 22. 09. 2021 14:11

Rachmaninova, v jehož interpretaci Giltburg exceluje. Letos přijal roli kurátora komorní řady festivalu a spolu se svými přáteli z uznávaného souboru Pavel Haas Quartet, houslistkou Veronikou Jarůškovou a violoncellistou Peterem Jarůškem, připravil skvělý program, jehož stěžejní částí jsou tentokrát klavírní tria Antonína Dvořáka.

Na festivalu jsou tak postupně uváděna všechna čtyři dochovaná tria, a to na třech samostatných vystoupeních. Na každém je promyšleně doplňují komorní skladby dalších významných autorů. Dvořák napsal těchto tří minimálně šest, dvě z nich ale sám nenávratně zničil pod vlivem silné autocenzury, která stála i za zánikem řady dalších skladeb z jeho rané tvorby, s nimiž nebyl spokojen.

Na koncertě v neděli 19. září tak v krásných a

esteticky čistých prostorách Anežského kláštera zazněla dvě Dvořákova Klavírní tria, č. 1 B-dur a č. 2 g-moll a od Franze Schuberta Klavírní trio č. 2 Es dur, teskná skladba s velmi známou druhou větou. Dvořákovo Klavírní trio č. 1 je skladbou radostnou a energickou. Vzniklo v době, kdy měla na prknech českého Prozatímního divadla dlouho očekávanou premiéru skladatelova opera Král a uhlíř, a kdy také dostal Dvořák umělecké stipendium, které jeho rodině velmi pomohlo. Již v první větě skladby se tento optimismus a svěžest promítly do přednesu účinkujících. Od začátku se jako velmi efektní projevíly sešrané rychlé dynamické změny, které byly ostatně velmi bravurně zvládnuty v celém představení. Tichounké piano pasáže se nesly vysokým koncertním prostorem a díky výborné artikulaci a akustice byly všechny velmi dobře slyšet i v nejtíšiších místech. V druhé větě, kterou bylo smutné Adagio molto e mesto, se nad klavírem efektně vznášely tóny houslí, v podání Veroniky Jarůškové velice procítěné, někdy přímo něžné, aby v následujícím Allegro scherzandu s klavírem zahájily veselý dialog, přehazující si malé motivy v tanečním nádechu. Trio pak završilo dramatické

Finale v tempu Allegro vivace, kde se sehranost interpretů opět projevila naplno. Následující Klavírní trio č. 2 g-moll Dvořák napsal naopak v situaci velmi neutěšené – v polovině roku 1875 zemřelo krátce po narození Dvořákovo druhé dítě, dcera Josefa. Trio zřejmě tuto událost reflektuje a zrcadlí v sobě hluboký zármutek a žal. V první větě, která je v rychlejším tempu, posluchače ještě v houslích potěšily mistrně zvládnuté rozklady, plačtivá nálada se ale plně dostavila ve větě druhé. Toto Largo v sobě nese i jakési podtóny dětského světa – nebesky teskné pasáže, mísící pomalé trioly s pizzicatem. Zvláště tato místa, která doplňuje ještě klavír ve vysoké poloze s vyloženě „nadpozemským“ partem, jsou dost možná nejniternějším vyjádřením Dvořákova žalu po ztrátě dítěte. Giltburgova virtuosita, podtržená přesnou a citlivou hrou houslí, to vše podpořeno pevným, ale velmi „naslouchajícím“ vedením violoncella, dohromady vytvořily doslova nebeský vjem, stěží popsateľný slovy. Čas se na několik momentů zastavil a ozývaly se jen stříbrné tóny letmo pracujících kladívek piana, která se sotva dotýkala strun. Než se divák vzpamatoval, následovalo rychlé Scherzo: presto, kde se opět projevila obrovská sehranost hudebníků. V rychlých bězích vše šlapalo jako hodinky, opět včetně přesně zvládnutých změn v dynamice. Hráči na sebe byli skvěle napojeni a vše výtečně sladili, aniž by si dávali okázalá gesta. Poslední věta této skladby, již tak dost poslechově náročné, pak ještě naplno ukázala Dvořákovu genialitu, neboť je psána na skladatelův obvyklý styl poměrně moderně. Nečekané přechody do různých tónin a oddalovaný závěr byly v podání umělců velice povedené a nechaly diváky odejít na přestávku s nadšeným očekáváním dalšího čísla.

Po přestávce dvořákovský blok skončil a zaznělo Schubertovo Klavírní trio č. 2 Es-dur, jedno z nejpopulárnějších instrumentálních děl tohoto rakouského velikána. Schubert jej napsal na samém sklonku života – necelého tři čtvrtě roku po veřejném provedení díla zemřel. Ačkoli je pro hudební nadšence a teoretiky fascinující zejména čtvrtá věta, kde Schubert používá velmi nadčasové prostředky, odbočuje do jiných tónin a mění doby, světové proslulosti si vydobyla věta druhá. Ta je vzdáleně postavena na melodii švédské lidové písně Se solen sjunker. Zpívá se v ní o slunci zapadajícím za kopec, přicházející noci a odcházející naději, což bylo pro Schubertovu neutěšenou situaci a beznadějně se zhoršující zdravotní stav příznačné.

Jakub Hrůša přijel ukázat, jak pracuje v Bamberku

Datum vydání: 22. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Petr Veber

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

„Houslový koncert se vcelku nevybojně drží ducha pozdního romantismu, ale není třeba hned mluvit o eklekticismu. Je svůj, je Korngoldův.“

„Jan Mráček už není žádný ‘mladý příslib’, ale vůdčí osobnost své generace.“

„Posluchači se ‘chytli’ i tentokrát, ale nevadilo. Interpretace celého setu Slovanských tanců si tento předčasný aplaus zasloužila.“

Jakub Hrůša přijel ukázat, jak pracuje v Bamberku

Druhý koncert Bamberských symfoniků na festivalu Dvořákova Praha se nesl v lehčím duchu než ten nedělní s Mahlerovou, Straussovou a Foersterovou hudbou. Tentokrát zněla díla Vítězslava Nováka, Ericha Wolfganga Korngolda a Antonína Dvořáka. Šéfdirigent tělesa Jakub Hrůša potvrdil, že spolu mají vzácné detailní porozumění. Bavorskému orchestru to umožňuje i přímo v Praze – v „jámě llové“ – zahrát i tak speciální záležitost světového repertoáru, jakou jsou Slovanské tance. S výsledkem, za který by se nemusel stydět žádný český orchestr. Úterní festivalový koncert, stejně jako ten nedělní, dokumentoval, že Jakub Hrůša – aniž by chtěl získat nálepku jednostranně zaměřeného odborníka – v

cizině opravdu prosazuje hudbu z českých zemí. A to zdaleka ne jen tu známou. Vedle Foersterovy 4. symfonie „Veliká noc“ (čtěte ZDE) nastudoval ve svém působišti v Bamberku a přivezl do Prahy také hudbu Vítězslava Nováka. Autora bohužel málokdy připomínaného, partituru, která leží zapomenuta – koncertní předeheru Lady Godiva, napsanou v roce 1907 ke stejnojmenné Vrchlického hře, otvírající tehdy provoz v novostavbě dnešního Divadla na Vinohradech. Instrumentace je novákovská, symfonismus český své doby, ale stejně probleskne motiv, který by mohl pocházet z anglické písně. Vždyť námětem je dávná legenda z britských ostrovů... Slovácká suita tu není přítomna ani náhodou, ale pro orchestr a jeho dirigenta je to krásná příležitost, jak ztvárnit proud hudby s kontrastními tématy a značnou emocionalitou.

Erich Wolfgang Korngold nepatří do Čech, byl to rakouský Žid a pak autor hudby k americkým filmům. To byl důvod, proč se o něm u nás dříve moc nevědělo. Ale narodil se v Brně. A to je důvod, proč se v posledním čtvrtstoletí víc připomíná i v tuzemsku. Navíc to byl docela zajímavý skladatel.

Komponoval už jako dítě a mládenec a jeho opera Mrtvé město, kterou napsal jako třiatvacetiletý a která získává po Evropě novou pozornost, rozhodně stojí za poslech a vidění. Filmovou hollywoodskou hudbu z předválečných a válečných let asi plně nedoceníme, ale získal za ni i Oscara a říká se o něm, že dal základy tomu, co americkou hudbu k filmům charakterizuje dodnes.

Houslový koncert, dílo z roku 1945, je ovšem motivů z Korngoldovy tvorby pro filmy plné, aniž by ztrácelo charakter klasické symfonické hudby. Zejména třetí věta, citující a varující hlavní téma z filmu Princ a chudšas, je rozezpívána jako písnička. Houslový koncert se vcelku nevybojně drží ducha pozdního romantismu, ale není třeba hned mluvit o eklekticismu. Je svůj, je Korngoldův. A je vypointovaný, zazněl naprosto přesvědčivě a zábavně a měl švih. I v orchestru.

Jan Mráček v sólovém partu, který bez oddechu prostupuje celou skladbou, prokázal, že už není žádný „mladý příslib“, ale vůdčí osobnost své generace. Houslista hraje čistě a krásně, znělým, ale ne přeháněným tónem, sebevědomě a suverénně, ale ne okázale, s jistotou a bravurně, ale ne prázdně. Že je současně koncertním mistrem České filharmonie, to náš první orchestr zdobí. Také Kreislerovo houslisticky vyšperkované Scherzo-Caprice jako přídavek potvrdilo, že v případě tohoto stále ještě docela dost mladého umělce nejde v případě jeho sólových aktivit o reklamu a uměle vytvářený mediální obraz, ale naopak o plně oprávněné, charismatické, přesné, zajímavé a hlavně poctivé hraní.

A že se objevil se zahraničním orchestrem, má svou logiku přinejmenším v českém šéfdirigentovi tělesa, ale nakonec i v tom, že pořadatelé Dvořákovy Prahy netvoří programy povrchně. Druhá řada Slovanských tanců je méně prvoplánová, jsou v ní ty jakoby méně známé, ale zároveň obsahuje i ten zdaleka nejznámější. Je sedmý, bráno celkově i s první řadou patnáctý, a kdo nepočítá a úplně přesně neví, začne po něm spontánně tleskat. Dvořák ho napsal tak, že končí, jako kdyby opravdu byl finální. Typická „koncovka“, efektní, vygradovaná. Jenže jde o číslo předposlední... Šestnáctý tanec je pak jako naschvál klidnějším dovětkem. Posluchači se „chytli“ i tentokrát, ale nevadilo. Interpretace celého setu si tento předčasný aplaus zasloužila. Každý z tanců byl jiný, jak má být, a všechny se blížily dokonalosti. První ohnivý, druhý plastický s drobnou agogikou, třetí s úžasnými accelerandy, další jako taneční meditace, třináctý v té nejtypičtější instrumentaci a roztančený, ve čtrnáctém krásně zvýrazňované hlasy partitury, patnáctý v opravdu svižném tempu a jako výbuch energie a poslední trochu salonní... A pak přídávky: dva z Brahmových Uherských tanců – ty, které instrumentoval Dvořák. A pak ještě jednou patnáctý Slovanský. Jakub Hruška se rozdával a jeho orchestr hrál bravurně, ve zvuku dokonale kompaktně a přitom s pozorností ke všem linkám, které tvoří celek... Pozitivní večer, dlouhý a ještě korunovaný následným rozhovorem na pódiu s protagonisty. Bamberští symfonikové bývali za komunistického režimu nežádoucí, měli nálepku sudetských Němců. Jejich „československá“ minulost, spojená s odsunutými německy hovořícími hudebníky, kteří se po válce v novém domově znovu sešli, je jedinečná. Jejich momentální a ještě dlouhé spojení se skvělým českých dirigentem je evidentně velmi podnětné. Jestliže do Česka jezdí teprve až po roce 1990 – a jezdí teď čím dál častěji – je to tedy z hlediska historických nerovností jediné správné a po hudební stránce navíc moc zajímavé.

Masterclassové „hlášky“ Andráse Schiffa

Datum vydání: 23. 09. 2021

Zdroj: casopisharmonie.cz | Autor: Věroslav Němec

Vydavatel: Nakladatelství Muzikus

Originál: [URL](#)

Rezidenční umělec festivalu Dvořákova Praha András Schiff není jen skvělý klavírista, ale umí o hudbě a o klavírní interpretaci také poutavě a zasvěceně mluvit. Lze se o tom mimo jiné lehce přesvědčit na YouTube, kde je k vidění nespočet jeho masterclassů. A v úterý 21. září 2021 měli festivaloví posluchači vzácnou příležitost vidět, jaký je András Schiff při svých masterclasses „naživo“. Zájem posluchačů byl tak veliký, že Sál Martinů na pražské HAMU, kde se klavíristův masterclass konal, byla zaplněná takřka do posledního místa.

Na Schiffově masterclassu vystoupili tři mladí pianisté, resp. dva mladí pánové a jedna mladá dáma. Ondřej Zavadil a Matouš Zukal jsou absolventi žižkovského hudebního gymnázia. Ondřejovi bude v

10.10.2021 10:00:00

Masterclassové „hlášky“ Andráse Schiffa

Reportáž | [Přehledy](#) | [Fotografie](#)

Ondřej Zavadil a András Schiff

Foto: Petr Hájek

Rezidenční umělec festivalu Dvořákova Praha **András Schiff** není jen skvělý klavírista, ale umí o hudbě a o klavírní interpretaci také poutavě a zasvěceně mluvit. Lze se o tom mimo jiné lehce přesvědčit na YouTube, kde je k vidění nespočet jeho masterclassů. A v úterý 21. září 2021 měli festivaloví posluchači vzácnou příležitost vidět, jaký je András Schiff při svých masterclasses „naživo“. Zájem posluchačů byl tak veliký, že Sál Martinů na pražské HAMU, kde se klavíristův masterclass konal, byla zaplněná takřka do posledního místa.

řijnu čtyřadvacet a studuje na Kunstuniversität v rakouském Grazu, Matouš je o necelé čtyři měsíce mladší a studuje na pražské HAMU. Natálii Schwamové bylo v srpnu dvaadvacet a je studentkou madridské Escuela Superior de Música Reina Sofía. Všichni tři mají za sebou úctyhodnou řadu významných soutěžních úspěchů a zjevně směřují na profesionální pianistickou dráhu. A všichni byli na Andráse Schiffa pečlivě připravení. Známe všechny tři od dětství a vím, jak obrovský kus práce udělali. Ondřej hrál Haydnovu Sonátu D dur Hob XVI:19. Na to, že ji údajně provedl veřejně poprvé, byl jeho výkon více než obdivuhodný. Ondřej má výbornou techniku, hrál sebejistě, muzikálně, se švihem, přičemž zvláštní

pozornost si zasloužila jeho subtilní práce s pedálem.

Matouš si přinesl na masterclass první větu z Beethovenova Klavírního koncertu č. 4 G dur op. 58. Jeho provedení bylo brilantní, překvapivě dramatické, a zvuk klavíru byl tak velkolepý a zářivý, že by s ním Matouš určitě „utáhl“ koncertní prostor nepoměrně větší, než je Sál Martinů. Na druhém klavíru Matouše velice hezky doprovázel Lukáš Klánský.

Natálie přednesla první větu z Beethovenovy Sonáty č. 11 B dur op. 22. I ona má výtečnou a spolehlivou techniku a o jejím provedení Beethovena se dá určitě napsat, že bylo po všech stránkách poctivé.

Camerata Salzburg: Moji Pražané mi rozumějí

Datum vydání: 24. 09. 2021

Zdroj: novinky.cz +2 | Autor: Ivan Ruml

Vydavatel: Borgis, a.s.

Originál: [URL](#)

Předposlední festivalový den 14. ročníku Dvořákovy Prahy se nesl ve znamení děl Antonína Dvořáka a jeho milovaného Wolfganga Amadea Mozarta. Méně i více známé skladby obou géniů přednesl v pražském Rudolfinu ve čtvrtek komorní orchestr Camerata Salzburg pod vedením francouzského dirigenta a hobojisty Françoise Leleuxe.

Camerata Salzburg: Moji Pražané mi rozumějí

14. 9. 2021, 19:00 - Foto: Tereza Žemčíková

Předposlední festivalový den 14. ročníku Dvořákovy Prahy se nesl ve znamení děl Antonína Dvořáka a jeho milovaného Wolfganga Amadea Mozarta. Méně i více známé skladby obou géniů přednesl v pražském Rudolfinu ve čtvrtek komorní orchestr Camerata Salzburg pod vedením francouzského dirigenta a hobojisty Françoise Leleuxe.

Na úvod zazněla Dvořákova Serenáda d moll pro dechové nástroje, violoncello a kontrabas, opus 44, při jejímž provedení seděl francouzský interpret u prvního pultu. Soubor skvěle vystihl atmosféru lidové kapely, hrající při taneční zábavě někde v české hospodě či na návsi, jako třeba z Dvořákovy opery Jakobín.

Na úvod zazněla Dvořákova Serenáda d moll pro dechové nástroje, violoncello a kontrabas, opus 44, při jejímž provedení seděl francouzský interpret u prvního pultu. Soubor skvěle vystihl atmosféru lidové kapely, hrající při taneční zábavě někde v české hospodě či na návsi, jako třeba z Dvořákovy opery Jakobín.

Poté se diváci zaposlouchali do výběru z Dvořákových Legend. Při volbě jejich témat se skladatel bezpochyby inspiroval poezií Karla Jaromíra Erbena, stejně jako v případě svých pozdějších mistrovských symfonických básní, jež mají už přímo konkrétní názvy podle básnickových balad ze sbírky Kytice.

Druhou část večera otevřel Mozartův Koncert pro hoboj a orchestr C dur, K. 314, jehož sólový part brilantně zahrál François Leleux, který vystoupil v dvojroli dirigenta a znamenitého hobojisty. Jeho hra nepostrádá mozartovské šibalství, jež pro hudebníky i posluchače přináší radost z bezstarostného muzicírování.

Večer uzavřela Mozartova Symfonie č. 38 D dur, K. 504, zvaná Pražská, která připomněla historické a kulturní propojení mezi Salcburkem a Prahou. V této hudbě je již znát budoucí „opera oper“ Don Giovanni, jejíž premiéra se odehrála v Nosticově, dnešním Stavovském divadle. Po nadšených ovacích publika přidali salcburští hudebníci ještě předehru k Mozartově opeře Figarova svatba.

Originalita a noblesa: András Schiff zakončil Dvořákovu Prahu

Datum vydání: 25. 09. 2021

Zdroj: operaplus.cz | Autor: Kateřina Pincová

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Originál: [URL](#)

András Schiff se tu během posledního týdne, jakožto rezidenční umělec festivalu Dvořákovy Prahy, představil celkem čtyřikrát.

V pátek 17. září jsme mohli vyslechnout jeho sólový recitál (Janáček, Schumann, Schubert), 20. září spolu se členy Panochova kvarteta a Petrem Hejným komorní koncert (Dvořák), den poté pak masterclass na pražské HAMU. Jeho pražské účinkování vygradovalo při včerejším koncertě, ve

Originalita a noblesa: András Schiff zakončil Dvořákovu Prahu

17. 9. 2015 14:20:00

Sir András Schiff uzavřel letošní ročník festivalu Dvořákova Praha. Ve Dvořákově síni pražského Rudolfiny se 24. září 2015 spolu s Českou filharmonií představil jak v roli klavíristy, tak dirigenta. Jeho Mozart i Dvořák byli interpretačně tvůrčí, vznikl jeden uhlazený, druhý grandiózní.

Text: MARIÁNA ČERNÁ, Foto: MARIÁNA ČERNÁ

kterém se ukázal ve dvojroli klavírista-dirigent, již často uplatňuje při vystoupeních se svým orchestrem Cappella Andra Barca

Pro koncert (nebo alespoň jeho první část) byla zvolena Schiffem již osvědčená mozartovská dramaturgie, tedy předehra k opeře Don Giovanni a Klavírní koncert d moll. Tyto dvě skladby, které spojuje tónina a s ní spjatá celková dramatičnost, naléhavost a hloubka (přičemž můžeme spekulovat ještě o dalších hudebně motivických propojeních), Schiff ještě více sblížil výběrem sólové kadence na konci třetí věty koncertu, kdy představil hlavní motiv předehry v klavírní sazbě. Jeden z mnoha originálních (přestože i tento prvek již Schiff použil jindy) a osvěžujících prvků této interpretace.

Jeho dirigentské pojetí předehry k opeře Don Giovanni (K. 527) dobře korespondovalo s dojmem, pod jakým mám zařazenou jeho klavírní hru: majestátní, ale „ukázněné“; s úsporou gest; v pomalejších částech tempově zdrženlivější, v rychlejších odlehčené a hlasově průzračné. Giovanniho úvodní tempo bylo zvoleno tak, aby bylo možno prožít každou jednotlivou dobu a její geniální harmonii, takže si mohli posluchači plně vychutnat předznamenání hrozby a tragičnosti. S mými hudebními chutěmi hodně rezonovalo majestátní a až jaksí vnitřně klidné pojetí bez přílišné dramatičnosti a rozervanosti, jak také bývá takto předehra interpretována. Na druhou stranu však tomuto způsobu hry místy chyběl tah a hudební souvislosti. Toho se nám pak naštěstí plně dostalo v druhé části předehry, která byla stylově odlehčená a brilantní.

Následující Koncert pro klavír a orchestr č. 20 d moll (K. 466) byl s předchozí operní předehrou spojen téměř attacca, a tak byl ještě více podpořen dojem celistvosti první půlky programu. Začátek byl opět vystavěn v módu noblesy a elegance, až by možná kdejaký divák mohl v počátečním pianu postrádat přece jen trochu více vnitřního pnutí, než zazní hřmotná pasáž (v tomto provedení opravdu ve stylu subito forte, bez crescendo). Už v této orchestrální předehře jsme mohli zaznamenat několik interpretačních originalit, týkajících se převážně artikulace, o jejichž funkčnosti sice můžeme polemizovat (například smyčcové tenuto místo staccata v některých místech působilo poněkud těžkopádně a zbrzdil se tak celkový hudební proud), do této často interpretované kompozice však vnesly nový vítr.

Pokud v případě originálního dirigentského pojetí používáme slovo „vítr“, sólový klavírní part byl přímo uragánem inovací. Schiff hodně pracoval s vynášením sekundárních melodií i akcentováním harmonické funkce levé ruky (respektive zrovnoprávněním rukou), což se možná nejvíce projevilo na začátku třetí věty, který tím dostal velice neobvyklou barvu; dále jsme mohli postřehnout úhozové experimentování, jež také přidalo osvěžujícímu nástrojovému zabarvení v různých dynamikách a kontextech; nebo velké využívání (na můj vkus místy až nadužívání) rubata. Asi největší tempové změny se týkaly druhé věty, jejíž první část byla brilantně stylově vylehčená a bez zbytečného romantického nánosu, kterým ji klavíristé často zatěžují, kontrastní dramatická plocha se pak ale vyznačovala možná až přílišnou tempovou (a také úhozovou) rozháraností. Jakoby se do této plochy (a také do kadence v první větě, jejíž v kontextu se zbytkem díla nebyvalá energičnost vyvolávala podobné pocity) vměstnaly veškeré nahromaděné emoce, které nemohly ven při interpretační zdrženlivosti dříve.

Vždy mě překvapuje, o kolik lépe působí interpretace klavírních koncertů (které k tomu byly takto

určeny), když je sólista zároveň diriguje. Spojení klavíristy s orchestrem je totiž natolik blízké, že vůbec nedává smysl mluvit o jejich společné souhře: ona tímto prostě přirozeně vznikne. Samozřejmě to však předpokládá skvělou připravenost orchestru a schopnost koncertního mistra alespoň částečně zastat dirigentskou roli, když má sólista zrovna obě ruce na klavíru. Česká filharmonie však jakoby ani dirigenta nepotřebovala, natolik zažitý tento kus má (disciplinovanost a souhra jejích členů je obdivuhodná); dokonce ani v místech, kdy Schiff vstal od klavíru, totiž nemohl dosáhnout očního kontaktu se všemi hráči orchestru (klavír byl postaven tradičně bokem, tedy nebyl plně uzpůsoben dirigentskému působení).

Jestli se z Schiffova Mozarta linula uhlazenost a (možná trochu zdrženlivá) grandiozita, u Dvořáka po přestávce se zdálo, jakoby někdo vyměnil dirigenta. Ze Slovanských tanců (op. 46, B. 83), jejichž první řada zazněla v orchestrální podobě, prýštila energie, s fortem ani rychlými tempy se nešetřilo. Schiff dokázal skvěle podtrhnout charakter jednotlivých kontrastních tanců; v rychlých se nebál větší razance, v pomalejších zase dokázal perfektně udržet plynulost hudební řeči a vystavět klenuté melodie. Zdejší rubato mi přišlo velice vkusné, romanticky stylové a příznačně korespondovalo s dobře promyšlenou výstavbou delších hudebních celků.

Ať už však máme na Schiffovu dirigentskou či klavírní interpretaci jakýkoliv názor, bude spíše subjektivním hodnocením vlastního vnímání a hudebních představ. Vcelku objektivním faktem však zůstává, že se Schiff snaží obohatit to, co už bylo tisíckrát provedeno; snaží se najít originalitu a svoje vlastní cesty uchopení interpretace. A to je na něm to nejcennější.

CENA ANTONÍNA DVOŘÁKA 2021

Cena Antonína Dvořáka je prestižní ocenění v oblasti klasické hudby. Jejím smyslem je vyzdvihnout osobnosti, umělecké kolektivy či instituce za mimořádné umělecké počiny nebo významné zásluhy na propagaci a popularizaci české klasické hudby v České republice i v zahraničí. Akademií klasické hudby je vyhlašována od roku 2009.

Prvním laureátem ceny byl pravnuček skladatele Antonína Dvořáka, houslista, violista a dirigent Josef Suk. Po něm následovaly osobnosti jako klavírista Ivan Moravec, violoncellista Yo-Yo Ma nebo světově oceňovaný choreograf a tanečník Jiří Kylián. Význam ceny v minulosti podtrhla i mimořádná místa a příležitosti, při kterých byla předána. Sopranistka Ludmila Dvořáková převzala Cenu Antonína Dvořáka ve Španělském sále Pražského hradu v rámci recitálu klavíristy Lang Langa, do rukou dirigenta Jiřího Bělohlávka byla vložena v roce 2014 v Carnegie Hall v New Yorku, Česká filharmonie si ji převzala před svým koncertem k oslavám 100 let české státnosti v Kennedy Centru ve Washingtonu.

Laureáti Ceny Antonína Dvořáka získávají skleněnou plastiku violoncella navrženou akademickým architektem Jiřím Pelclem a vyrobenou skláři společnosti Moser.

Od roku 2012 rozhoduje o udělení Ceny Antonína Dvořáka Rada akademiků. Je složena z významných osobností českého kulturního života i klasické hudby a rozhoduje o nominacích i samotném výběru nositele Ceny Antonína Dvořáka:

Petr Altrichter, dirigent

David Beveridge, muzikolog

Jakub Čížek, ředitel Symfonického orchestru Českého rozhlasu

Věra Drápelová, hudební publicistka

Jakub Hrůša, šéfdirigent Bamberských symfoniků a stálý hostující dirigent České filharmonie

Ivo Kahánek, klavírista, pedagog HAMU

Ivan Klánský, klavírista, děkan Hudební fakulty Akademie múzických umění AMU, držitel Ceny Antonína Dvořáka 2017

Jiří Kylián, choreograf, držitel Ceny Antonína Dvořáka 2013

David Mareček, generální ředitel České filharmonie, klavírista

Tomáš Motl, výkonný ředitel kulturního kanálu ČT art

Jan Simon, intendant Akademie klasické hudby, klavírista

Luboš Stehlík, šéfredaktor magazínu Harmonie, hudební publicista

Jiří Vejvoda, hudební publicista, místopředseda Rady Českého rozhlasu

Cenu Antonína Dvořáka za rok 2021 získal britský klavírista maďarského původu a zároveň rezidenční umělec Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha 2021 Sir András Schiff. Slavnostní předání ceny do rukou čerstvého laureáta se uskutečnilo během jeho koncertu se členy Panochova kvarteta a violoncellistou Petrem Hejným v pondělí 20. září od 20 hodin ve Dvořákově síni Rudolfiny.

Sir András Schiff patří mezi nejrespektovanější světové klavíristy, ve svém repertoáru se často zaměřuje na české skladatele. Zásadní postavení mezi českými autory u něho mají díla Antonína Dvořáka a Leoše Janáčka. Pamětné je také Schiffovo mistrovské provedení

Dvořákova Klavírního koncertu g moll společně s Jiřím Bělohlávkem a Pražskou komorní filharmonií v Praze na počátku minulé dekády. Později Sir András Schiff dokonce podpořil publikování faksimile rukopisu tohoto koncertu, což jsou skutečnosti, které při svém rozhodování zohlednila Rada akademiků.

Sir András Schiff je druhým zahraničním umělcem, který toto ocenění získal. Prvním byl v roce 2015 americký violoncellista Yo-Yo Ma. V posledních letech se laureáty Ceny Antonína Dvořáka stali dirigent Jakub Hrůša (2020), sopranistka Gabriela Beňačková (2019) nebo Česká filharmonie (2018).

V roce 2021 se po mnohých odkladech konalo slavnostní předání Ceny Antonína Dvořáka i laureátům Ceny AD z let 2019, sopranistce Gabriele Beňačkové a 2020 dirigentu Jakubu Hrůšovi, držitelé Ceny Ad za rok 2020. Slavnostní koncert pro paní Beňačkovou, původně plánovaný na duben 2020 byl z důvodů pandemických opatření nejprve přeložen na prosinec 2020, kdy ale nakonec došlo opět díky zákazu konání veřejných akcí nakonec definitivně zrušen. Díky vstřícnosti České Filharmonie se nakonec podařilo paní Beňačkové i panu Hrůšovi předat společně na koncertě České filharmonie ve Dvořákově síni Rudolfiny dne 14. 4. 2021 v rámci cyklu Jarní hvězdy České filharmonie, který se sice konal bez účasti publika, ale za přítomnosti kamer České televize, která tento koncert včetně předávacího ceremoniálu přenášela na kanálu ČT Art v přímém přenosu.

STATUT CENY ANTONÍNA DVOŘÁKA (dále jen „Statut“)

ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ

Tento Statut stanovuje pravidla pro udělení Ceny Antonína Dvořáka (dále jen „Cena“), podmínky nominace kandidátů na ocenění a způsob rozhodování o držitelích Ceny.

Vyhlašovatelem a pořadatelem Ceny je Akademie klasické hudby, z. ú., se sídlem Maiselova 25/4, PSČ 110 00 (dále jen „Pořadatel“).

Posláním Ceny je ocenění osobnosti, uměleckých kolektivů, institucí a organizací, které svým celoživotním cílem, dlouhodobou systematickou uměleckou, hudebně vědeckou a organizační činností, nebo mimořádným uměleckým počinem velmi výrazně přispěly k popularizaci české klasické hudby v České republice i v zahraničí.

ČASOVÝ PRŮBĚH

Termín vyhlášení Ceny stanovuje každý rok Pořadatel, zpravidla na květen daného roku. Zahájení nominací bude oznámeno tiskovou zprávou zveřejněnou na stránkách Pořadatele.

Rozhodnutí o držitelích Ceny bude oznámeno na tiskové konferenci nebo tiskovou zprávou zveřejněnou na stránkách Pořadatele. Oznámení jména držitele Ceny bude předcházet jednání Rady akademiků, o jehož termínu a způsobu rozhodne Pořadatel.

Pořadatel taktéž rozhodne o způsobu a termínu předání Ceny.

KANDIDÁT CENY ANTONÍNA DVOŘÁKA

Na Cenu může být nominována jakákoliv osobnost, umělecký kolektiv, instituce a organizace kulturního, společenského či ekonomického života, která

- velmi výrazně přispěla k propagaci a popularizaci české klasické hudby v České republice i v zahraničí, celoživotním přínosem, dlouhodobou systematickou uměleckou, hudebně vědeckou a organizační činností, nebo mimořádným uměleckým počinem,
- je stále aktivní v oblasti kulturního, společenského či ekonomického života a
- je trestně bezúhonná.

Pro nominace kandidátů neplatí žádné věkové, národnostní ani teritoriální omezení.

RADA AKADEMIKŮ

Nominované kandidáty na Cenu posuzuje Rada akademiků, která je jmenována pořadatelem. Při výběru akademiků je brán zřetel na bezúhonnost a profesionalitu jejich členů a zároveň postavení v uměleckém světě.

Jednání Rady akademiků je možno se zúčastnit formou fyzické přítomnosti na zasedání Rady akademiků, nebo korespondenčním způsobem ve formě dopisu nebo e-mailu obsahujícím vyjádření člena Rady k otázkám, o kterých se má hlasovat, nebo které mají být projednány na zasedání. Rada akademiků je usnášecí schopná, pokud se jedná o účastní nadpoloviční většina jejích členů. Korespondenční hlasy jsou rovny hlasům členů Rady akademiků fyzicky přítomných jejímu jednání.

Sir András Schiff
Thiersteinerrain 100,
4059 Basel, Switzerland

Prague, July 22nd 2021

Dear Sir,

I am pleased to announce that, by a decision of the Academic Council, the Academy of Classical Music in its vote on 30 June 2021 has named you winner of the Antonín Dvořák Prize 2021. This Award has been given out since 2009 to distinguished persons, artistic ensembles, institutions and organisations whose lifelong work, continuous systematic artistic, musicological and organisational activities, or whose extraordinary artistic achievement, has significantly contributed to the popularisation of Czech classical music in the Czech Republic and abroad. The list of current laureates includes such luminaries as violinist Josef Suk, pianist Ivan Moravec, cellist Yo-Yo Ma, conductor Jiří Bělohlávek, choreographer Jiří Kylián, and the Czech Philharmonic.

Throughout your artistic career you have played a significant role in promoting Antonín Dvořák's Piano Concerto in G Minor into the standard repertoire of concert pianists – especially at a time when this work was, with a few exceptions, interpreted mainly by Czech artists. Your numerous creations of Dvořák's works within the chamber music repertoire and ties to Czech chamber music ensembles, in particular the Panocha Quartet, carry the attributes of reference interpretations. And it's not just Dvořák's work we should remember; you have also included in your repertoire, for example, Leoš Janáček's piano opuses, which you have presented at international concerts as well as included in your recordings. The Academic Council took this into account in its vote and decided to award the Antonín Dvořák Prize for 2021 to you.

We would like to take advantage of your presence as a Resident Artist at the Dvořák Prague International Music Festival 2021 and present you with the Antonín Dvořák Prize on stage after your joint concert with the Panocha Quartet on September 20, 2021 in the Rudolfinum's Dvořák Hall. The significance of this presentation is heightened by the fact that it will occur during the days when we will commemorate the 180th anniversary of the birth of this Czech musical genius.

Dear Sir, allow me as Chairman of the Academic Council to congratulate you, on both their behalf and my own, for being a winner of the Antonín Dvořák Prize. We all look forward to meeting you soon, not only at the award ceremony, but at all of your concerts during this year's Dvořák Prague Festival.

Sincerely,

Jan Simon
Intendant of the Academy of Classical Music
Chairman of the Academic Council
Director of Dvořák Prague International Music Festival

Academy of Classical Music
Maiselova 25/4 11000 | Prague 1 | Czech Republic
T+420 257 532 243 | info@dvorakovapraha.cz | www.dvorakovapraha.cz

CENA ANTONÍNA DVOŘÁKA – Výběr z médií (recenze a články)

Sir András Schiff v Rudolfinu převzal Cenu Antonína Dvořáka 2021

Datum vydání: 20. 09. 2021

Zdroj: aktualne.cz | Autor: ČTK

Vydavatel: Economia, a.s.

Originál: [URL](#)

Britský klavírista a dirigent maďarského původu András Schiff na koncertu v Rudolfinu převzal Cenu Antonína Dvořáka 2021. Na závěr koncertu s Panochovým kvartetem na festivalu Dvořákova Praha mu ocenění za aplausu zaplněného sálu předali dirigent Jakub Hrůša, laureát ceny z posledních let, a ředitel Dvořákovy Prahy Jan Simon.

"Získání Ceny Antonína Dvořáka si nesmírně vážím, bude pro mne čest převzít ji během festivalu Dvořákova Praha. Hudba Antonína Dvořáka a česká hudba je velmi blízká mému srdci," uvedl Schiff.

Jeden z nejrespektovanějších světových klavíristů je zároveň rezidenčním umělcem letošního festivalu Dvořákova Praha. Při sólovém recitálu 17. září přednesl skladby Leoše Janáčka a Roberta Schumanna. Dnes spolu se členy Panochova

kvarteta a violoncellistou Petrem Hejným představil oba Dvořákovy Klavírní kvintety a Maličkosti pro dvoje housle, violoncello a harmonium. Na závěrečném koncertu 24. září se pak ujme taktovky v čele orchestru České filharmonie i sólového partu Mozartova Klavírního koncertu d moll.

Sir Andrés Schiff předvedl dokonalou klavírní techniku

Datum vydání: 22. 09. 2021

Zdroj: operaplus.cz | Autor: Petra Žemličková

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Originál: [URL](#)

Sympatický Dvořákův komorní repertoár zazněl na dalším koncertu se Sirem Andrássem Schiffem, který tentokrát hrál se členy slavného Panochova kvarteta a s violoncellistou Petrem Hejným. Perlou tohoto programu byly „Maličkosti pro dvoje housle, violoncello a harmonium, op. 47“, které se během této události vyjímalý díky své jednoduché struktuře a také proto, že publikum s nimi není tolik obeznámeno, protože se jedná o dílo vhodné především k domácímu muzicírování.

Úvodní věta se nesla ve velmi milém duchu. První housle zpívaly líbeznou melodii za doprovodu neobvyklého nástroje harmonia, které působilo díky svému měkkému zvuku meditačně a

Sir Andrés Schiff předvedl dokonalou klavírní techniku

Sir Andrés Schiff si na svých 81. narozeninách oslavil festival Dvořákovy Prahy příjezdem Dvořákovy ceny, kterou mu slavnostně předal dirigent Jakub Hrůša. Za cenu a společně s ní se na festivalu konal koncert, který také uvedl známý komorní cyklus „Maličkosti pro dvoje housle, violoncello a harmonium, op. 47“, který publikum uvnitř i navenek oslavilo.

hudbě dodávalo zvláštní charakter. Poté zopakovalo téma violoncello a společně s harmoniem ukončilo frázi. Je zajímavé, že se violoncellista dokázal naprosto přesně přizpůsobit barvě tohoto nástroje. V druhé větě se naplno projevila vytříbená práce interpretů s dynamikou, která byla velmi propracovaná. I přesto dodala publiku potřebný klid, a mohlo při jejím poslechu nerušeně rozjímat. Téma se opět vrátilo do další věty cyklu a vneslo na pódium živější a lidovější charakter, jímž se vyznačovala i závěrečná pátá věta. V lichých větách Maličností neustále figuruje hlavní téma, které sjednocuje celé dílo.

Dvouhlasý kánon, který tvořil celou čtvrtou větu, byl na poslech velmi osvěžující. Během této štafety vnáší do hudby violoncello společně s harmoniem zvláštní harmonické postupy, které přináší do skladby kýžené napětí. Při poslechu tohoto cyklu je posluchač fascinován

fantazií autora, propracovanou instrumentační stránkou a důmyslností skladatele při nakládání s tématem. Skromnost interpretace Panochova kvarteta jim velmi slušela, ale neubírala na vážnosti tohoto díla.

Dalším bodem programu byly klavírní kvintety ve stejné tónině – A dur. První Klavírní kvintet č. 1 A dur, op. 5 pochází z Dvořákova raného období a vymaňuje se z čtyřvětého schématu. Dokonalá klavírní technika Sira Andrása Schiffa se prolínala širokým spektrem barev zvuku Panochova kvarteta. Dílu dominoval vyvážený zvuk, souhra tělesa byla vynikající a jejich fortepiana dechberoucí. Mezi nástroji probíhala živá diskuze, která se střídala se sóly houslí, violy nebo sólovým violoncellem. Barvám zvuku velice napomáhala i smyčcová technika (tremolla, spiccata).

Pokud si publikum myslelo, že dynamika již dosáhla své největší intenzity, melodie již nemohou být romantičtější a veškeré barvy zvuku jsou vyčerpány, Klavírní kvintet č. 2 A dur, op. 81 jej po přestávce vyvedl z omylu. V jedné chvíli pěl housle jako slavík, poté zněly jako kdyby melodie sprádaly z jemné pavučinky. Ani sólová viola nebyla zahanbena. Svými hlubšími tóny vdechla melodii určitý patos, který oživil jasné tóny houslí a temnější zvuk violoncello. Na konci kvintetu se smyčce ztišily do úplného pianissima, přičemž jim svižný klavír dodal energii a zakončili gradací celý kvintet.

Po představení se strhla bouře potlesku, která neustávala. Na jevišti vstoupil ředitel festivalu Dvořákovy Prahy Jan Simon, dirigent a laureát ceny z předešlých let Jakub Hrůša a

Jaroslav Kulhan jako stálý člen Panochova kvarteta, se kterým Sir András Schiff natočil mnoho nahrávek. Dvořákova cena – symbolická skleněná plastika violoncella vyrobená sklárnou Moser, byla slavnostně předána Siru Andrásovi Schiffovi za celoživotní propagaci české hudby. Dojemný proslov, kdy se klavírista maďarského původu přiznal, jak staré a hluboké přátelství ho pojí s Panochovým kvartetem, se neobešel bez dalšího potlesku. Na závěr zazněl na rozloučenou přídavek, který tak povznesl veškeré hudební dojmy tohoto večera.

Gabriela Beňačková a Jakub Hrůša dostali Cenu Antonína Dvořáka

15. 4. 2021, 11:44 Radmila Hrdinová, Právo

Operní pěvkyně Gabriela Beňačková a dirigent Jakub Hrůša převzali ve středu večer v pražském Rudolfinu Cenu Antonína Dvořáka, udělovanou od roku 2009 Akademií klasické hudby za dlouholetou propagaci české hudby doma i v zahraničí.

Gabriela Beňačková a Jakub Hrůša s Cenou Antonína Dvořáka.

Foto: Petra Hajská

Stalo se tak během koncertu Jarní hvězdy České filharmonie III, který dirigoval hlavní hostující dirigent tohoto tělesa Jakub Hrůša. Vysílala ho Česká televize na programu ČT art.

Gabriela Beňačková získala ocenění již v roce 2019, ale kvůli koronavirovým omezením jí dosud nemohlo být předáno.

„Během své zářné kariéry dokázala oslovit miliony posluchačů nejen na koncertních pódiiích a v operních domech, ale i prostřednictvím gramofonových, rozhlasových i televizních nahrávek. Ztvárnila hlavní postavy oper českých skladatelů, zejména Antonína Dvořáka a Leoše Janáčka po celém světě,“ uvedl při předávání ceny Gabriele Beňačkové Jan Simon, předseda Rady akademiků, jež o ceně rozhoduje.

Cenu, jež má podobu skleněného violoncella a kterou navrhl akademický architekt Jiří Pelcl, předával spolu s generálním ředitelem České filharmonie Davidem Marečkem intendant Akademie klasické hudby Jan Simon.

„Patřilo by se poděkovat nahoru do uměleckého nebe Antonínu Dvořákovi za to, že si vzpomněl na nás, na zpěváky, a zkomponoval nám tak nádhernou plejádu písní, oratorií a oper, které jsem s radostí prezentovala po celém světě. O půlku téhle nádherné ceny se proto dělím s Antonínem Dvořákem,“ uvedla po převzetí ceny Gabriela Beňačková.

Neúnavný propagátor

Jakub Hruša získal cenu za rok 2020 jako neúnavný propagátor české hudby, kterou šíří jak ve svém působení coby šéfdirigent Bamberských symfoniků, tak i při svém hostování u řady dalších světových orchestrů, jakými jsou Vídeňští či Berlínští filharmonikové, lipský Gewandhausorchester, amsterdamský Královský orchestr Concertgebouw či Newyorská filharmonie.

Věnuje se i nahrávání děl českých skladatelů, mimo jiné díla Dvořákova zetě Josefa Suka právě s Českou filharmonií.

„Každá cena je krásná, ale tahle je cennější těmi, kdo ji přede mnou v minulosti získali. Není jich mnoho, ale jsou to ti nejkrásnější umělci, jaké si dovedu představit, v čele s paní Gabrielou Beňáčkovou, mou celoživotní hudební inspirací,“ řekl Hruša o ceně, kterou před ním získal například i jeho učitel a velký vzor, dirigent Jiří Bělohlávek.

Česká filharmonie, která je sama rovněž nositelem Ceny Antonína Dvořáka, uvedla pod taktovkou Jakuba Hruši ještě před předáním cen Třetí houslový koncert h moll op. 61 francouzského skladatele Camilla Saint-Saënsa. Jako sólistka se poprvé s Českou filharmonií představila gruzínská houslistka Lisa Batiashvili, která potvrdila své světové renomé krásným přednesem, nepostrádajícím lyriku, něhu, zpěvnost i patřičnou razanci.

Ve druhé části koncertu pak v podání České filharmonie zazněly Brahmsovy Variace na téma Josepha Haydna op. 56a a Dvořákovy Symfonické variace op. 78. Precizní, hudebně dokonale prožité provedení obou děl, jejichž vznik dělí pouhé čtyři roky, nabídl zajímavé srovnání variačního umění obou skladatelů.

Koncertem provedl diváky u televizních přijímačů z prázdného hlediště Dvořákovy síně moderátor Marek Eben, který o pauze vedl rozhovor s Jakubem Hrušou, v němž se dirigent vyznal především ze svého vztahu k Antonínu Dvořákovi.

CONCERTINO PRAGA 2021

17/9 Anežský klášter:	Nabízených míst: 200 Počet návštěvníků (účastníků) celkem: 154 z toho platících: 66
18/9 Sukova síň:	Nabízených míst: 190 Počet návštěvníků (účastníků) celkem: 106 z toho platících: 58
18/9 Dvořákova síň:	Nabízených míst: 1080 Počet návštěvníků (účastníků) celkem: 540 z toho platících: 293

Dle našeho soudu projekt naplnil očekávaný účel, který jsme v žádosti uvedli. 55. ročník Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga byl již podruhé vyhlášen společně Českým rozhlasem a Akademií klasické hudby. Poprvé v nové etapě této soutěže byla soutěž vyhlášena paralelně ve dvou pro kategoriích, tedy v sólové a komorní hře.

Bylo potěšující, že přes trvající omezení výuky hry na hudební nástroje, které zapříčinila situace spojená s pandemií COVID-19, obdrželi pořadatelé přihlášky z celkem 14 zemí od 58 soutěžících z České republiky, Ruska, Bulharska, Slovinska, Maďarska, Rumunska, Itálie, Německa, Slovenska, Polska, Španělska, Rakouska, Irska a Severního Irska. Zastoupeno bylo celkem 14 nástrojů, a to klarinet, klavír, flétna, housle, lesní roh, fagot, saxofon, trubka, violoncello, akordeon, trombón, harfa, zobcová flétna a kytara, v kategorii „komorní hra“ pak 28 souborů z 6 zemí.

Výsada Concertino Praga v porovnání s většinou instrumentálních soutěží tkví v anonymním hodnocení nahrávek během prvních soutěžních kol, kdy porotci neznají věk, pohlaví ani národnost hudebníka. Díky tomu je zaručena větší objektivita a transparentnost soutěže, dále pak také odpadá nervozita a stres soutěžících z případného neúspěchu při živém výkonu. Organizátoři navíc s přihlédnutím na epidemii COVID-19 upustili od hromadného zasedání porotců v Praze a zajistili podmínky pro online hodnocení poroty v 1. a 2. výběrovém kole, což posílilo transparentnost soutěžních výsledků.

Výkony soutěžících, zaznamenané na profesionálních zvukových nahrávkách hodnotily poroty ve třech fázích:

1. fáze do konce února 2021
2. fáze do konce dubna 2021
3. fáze v rámci MHF Dvořákova Praha 2021 ve dnech 17. a 18. 9. 2021

Členové poroty 1. kola sólové kategorie byli:

Karel Dohnal (klarinet, Česká republika)
Justas Dvarionas (EMCY)
Karel Košárek (klavír, Česká republika)
Shizuka Ishikawa (housle, Japonsko)
Markéta Tomková Janáčková (Český rozhlas)

Tito porotci, vybrali 25 nahrávek, které postoupily do druhého kola soutěže.

Postupující nahrávky pak z důvodů objektivity hodnotila porota v odlišném složení.

Porota 2. kola sólové kategorie a 1. kola komorní kategorie:

Jacques Ammon (klavír, Německo)
Jana Brožková (hoboj, Česká republika)
Bartosz Bryła (housle, Polsko)
Peter Ferenčík (RTVS, Slovensko)
Vladimír Rejlek (trubka, Česká republika)
Eckart Runge (violoncello, Německo)
Miroslav Sekera (klavír, Česká republika)

Tato porota zároveň vybírala 4 finalisty kategorie „sólová hra“.
Tato porota zároveň vybírala 4 finálové soubory v kategorii „komorní hra“.

Finalisté soutěže se představili publiku na veřejných finálových soutěžních koncertech 17. a 18. září v rámci MHF Dvořákova Praha 2021. V sólové kategorii doprovodil finalisty již tradičně Symfonický orchestr Českého Rozhlasu v čele s dirigentem Vahanem Mardirossianem.

Porota finálových kol pracovala v následujícím složení:

Porota 3. kola

Jakub Hruša (šéfdirigent Bamberských symfoniků, Česká republika)
Václav Hudeček (housle, Česká republika)
Ivo Kahánek (klavír, Česká republika) – pouze sólová kategorie
Ewa Kupiec (klavír, Německo/Polsko)
Milan Langer (klavír, Česká republika) – pouze komorní kategorie
Andrew Marriner (do roku 2019 solo klarinetista London Symphony Orchestra, Velká Británie)
Sergei Nakariakov (trubka, Izrael/Ruská federace)
Alexei Ogrintchouk (sólo hobojista Royal Concertgebouw Orchestra, Nizozemsko/Ruská federace)
Dmitry Sitkovetsky (housle, dirigent, Velká Británie)

I v 55. ročníku soutěže se organizátorům pro porotu podařilo oslovit skutečně špičkové umělce a světově uznávané interprety.

Celkové výsledky Concertino Praga

Kategorie sólová hra

1. místo + Stipendium KKFF 5.000,- EUR a Cena Českého rozhlasu:
Ryan Martin Bradshaw, klavír
2. místo + stipendium KKFF 2.800,- EUR:
Jan Schulmeister, klavír
3. místo + stipendium BULB 1.700,- EUR:
Ildikó Rozsonits, klavír

Čestné uznání 1. stupně: Mark Anthony Lewin, housle
Čestné uznání 2. stupně: Kristóf János Havasi, Milena Piorunská
Cena diváka + stipendium KKFF 500,- EUR: Jan Schulmeister
Cena KKFF pro nejúspěšnějšího českého účastníka 500,- EUR: Jan Schulmeister

Kategorie komorní hra

1. místo + Stipendium KKFF 5.000,- EUR a Cena Českého rozhlasu:
Duo Mráček–Pěruška
2. místo + stipendium KKFF 2.800,- EUR:
Trio INNsolitus

3. místo+ stipendium KKFF 1.700,- EUR:
Trio Vyšehrad

Čestné uznání 1. stupně: Veloce String Quartet

Čestné uznání 2. stupně: Duo Markova–Najman, Ensemble Symbolique

Cena diváka + stipendium KKFF: Duo Mráček–Pěruška

Cena Nadace Bohuslava Martinů: Veloce String Quartet

Cena Nadačního fondu Viktora Kalabise a Zuzany Růžičkové: Duo Markova–Najman

Soutěž byla realizována v plném rozsahu dle původního záměru v rozsahu podané žádosti.

Komu byl projekt určen:

Studentům hudebních interpretačních oborů, kteří vykazují mimořádné nadání a směřují své vzdělání k profesionální hudebnické dráze s ambicí uplatnit se jako sólový nebo komorní hráč na špičkové mezinárodní úrovni.

a) V oborech housle, violoncello, klavír, cembalo, akordeon, harfa a kytara se mohou Soutěže zúčastnit hudebníci, kteří v době konání finálového veřejného soutěžního kola nedovrší 16 let (tzn. narození 17. 9. 2005 a později).

b) V oborech flétna, hoboj, klarinet, fagot, trubka, lesní roh, saxofon a trombón se Soutěže mohou zúčastnit hudebníci, kteří v době konání finálového veřejného soutěžního kola nedovrší 17 let (tzn. narození 17. 9. 2004 a později).

Všechny nástrojové obory v kategorii sólové hry jsou hodnoceny společně.

Všechny komorní soubory bez ohledu na nástrojové složení jsou hodnoceny společně.

Přínos projektu pro cílovou skupinu:

Hlavním přínosem pro cílovou skupinu, tedy soutěžící a jejich pedagogy jsou:

- ověření výsledků studijního úsilí jak prostřednictvím zvukového záznamu, tak i pro ty nejlepší prostřednictvím živého výkonu před porotou složenou z uznávaných osobností hudební scény na mezinárodní špičkové úrovni.
- systém posuzování anonymních nahrávek nezaručuje jen objektivitu hodnocení, ale minimalizuje i případné negativní dopady na psychiku adeptů interpretačního umění v případě neúspěchu tím, že jména neúspěšných kandidátů nejsou zveřejňována. I těm méně úspěšným se ale dostává zpětné vazby na jejich výkony od členů poroty.
- nejúspěšnější kandidáti, kteří postoupí do veřejného finále, mají příležitost se prezentovat v rámci prestižního mezinárodního festivalu před koncertním publikem i renomovanou porotou. Taková účast má i referenční hodnotu a otevírá dveře na koncertní pódia.
- s přihlédnutím k tomu, že živé výkony jsou profesionálně audio i audiovizuálně zaznamenávány, mohou kandidáti i se svými pedagogy analyzovat své výkony a poznatky využít pro další práci.
- Díky participaci veřejnoprávního média a jeho příslušnosti v rámci Evropské vysílací unie EBU se šíří v přímém přenosu a záznamu soutěžního výkonu výsledky studijního úsilí širokou posluchačskou veřejností.

- Systém udělovaných studijních stipendií jako cen v soutěži podporuje následný profesní rozvoj úspěšných kandidátů.

Přínos pro obor:

Soutěž Concertino Praga v současné podobě navazuje na bohatou tradici této soutěže, kterou prošla řada významných osobností současné hudební scény a usiluje je rozsahem, kvalitou i následným výstupem ve formě následné podpory a péče o talent mladých hudebníků rozvíjet. Byla a je vstupní branou na profesionální pódia. Přímá konfrontace mladých umělců, zkušenosti z veřejných vystoupení i nahrávacího studia jsou součástí profesionálního vzdělávání hudebníků, bez kterých by další rozvoj byl mnohem složitější. To, že se mladí umělci setkávají při ověřování výsledků své práce na vysoké kvalitativní úrovni, stimuluje jejich další rozvoj, zvyšuje jejich nároky na úroveň jejich dovedností tak, aby byli schopni v budoucnu obstát v nejtvrdějším mezinárodním srovnání v oboru, kde celý průběh profesního života je nejen posláním vytvářet estetické a etické hodnoty, ale je i celoživotní soutěží o příležitost vytvářené hodnoty sdílet s veřejností. Soutěž takového formátu, jako je Concertino Praga, je modelem takové situace, koncentrovaným na konkrétní časovou plochu.

Přínos projektu pro realizátora:

Akademie klasické hudby si do zadání svého poslání a posílení oprávněnosti své existence dala vedle pořádání velkého mezinárodního festivalu Dvořákova Praha a udílení prestižní Ceny Antonína Dvořáka i průběžnou péči o mladé talentované hudebníky, kteří stojí skutečně na prahu nejen své profesní kariéry, ale nachází se v rané fázi vzdělávacího procesu umožňujícího budoucí realizaci ve světě interpretačního umění na vrcholové úrovni. Proto se rozhodla postihnout další segmenty vzdělávání v profesních dovednostech interpretů. Spatřuje v tom naplnění svého kréda, tedy péči o odkaz Antonína Dvořáka, který nebyl jen skladatelskou osobností globálního rozměru, ale i pedagogem a podporovatelem svých talentovaných vrstevníků a následovníků, což dokumentuje i jeho působení na konzervatořích v Praze a New Yorku.

Smyslem projektu není generovat výnosy, ale investovat do budoucnosti interpretační scény a jejich budoucích protagonistů jako ambasadorů kulturních hodnot ovlivňujících kvalitu života společnosti na poli etických a estetických hodnot.

Naplnění principu rovného přístupu ke kulturním službám (dostupnost pro sociálně a zdravotně znevýhodněné skupiny, pro menšiny ad.)

Projekt je určen pro mimořádně talentované mladé hudebníky, čímž je dána struktura účastníků. Vzhledem k primárnímu záměru poskytnout příležitost kvalitního vzdělávání, **je účast v soutěži bezúplatná, tedy bez účastnického poplatku.** Zároveň pořadatelé **hradí v rámci podmínek a statutu soutěže veškeré náklady na cestu a pobyt a stravu** po dobu konání soutěže jednak pro účastníky samotné, zároveň v případech, že účastníci nedosáhli zletilosti i pro jejich pedagogický a zákonný doprovod.

Soutěž je určena studentům z celého světa bez ohledu na národnost, rasu a vyznání, bez ohledu na to, kde absolvují své pravidelné studium. Věková hranice k účasti má pouze horní limit vzhledem k povaze soutěžního klání, dolní hranice není určena a účastníci a jejich pedagogové se řídí pouze mírou talentu a schopností soutěžních kandidátů.

Vstupné na koncert v rámci MHF Dvořákova Praha uplatněny slevové programy pro studenty, ZTP v souladu s festivalovými pravidly. Navíc byly osloveny Základní umělecké školy v Praze a Středočeském kraji, jejichž žáci s pedagogy a rodiči se mohli účastnit finálových prezentací pro vlastní inspiraci bezúplatně. Součástí programu účastníků při jejich pobytu v Praze byla i možnost navštívit společně se svým doprovodem koncerty v rámci MHF Dvořákova Praha 2021 bezúplatně.

Udržitelnost projektu:

Projekt je koncipován jako dlouhodobý. Jeho budoucnost je definována schválenými plány Akademie klasické hudby na následující roky, smlouvou o spolupráci s Českým rozhlasem. Concertino Praga – Dvořákova rozhlasová mezinárodní soutěž pro mladé hudebníky se koná od roku 1966. Jedná se o víceoborovou soutěž, jejímž posláním je vyhledávat mimořádné talenty do 15, resp. 16 let. Pořadatelé jsou od roku 2020 Český rozhlas a Akademie klasické hudby a to právě na základě výše zmíněné dlouhodobé smlouvy o spolupráci. Udržitelnost projektu je dána historií soutěže. V rámci portfolia činností Akademie klasické hudby má své nezastupitelné místo v rámci komplexního programu podpory vzdělávání nastupující hudebnické generace společně s Orchestrální akademii a stipendijními programy pro mladé talentované hudebníky. Je pravidelně podporována Nadací Karel Komarek Family Foundation i strukturou fundraisingové aktivity Akademie klasické hudby, v jejímž portfoliu je i oblast podpory mladých talentovaných hudebníků při profesním vzdělávání. Tím se do systému cen pro laureáty ve formě stipendií zapojují i další soukromoprávní subjekty. Český rozhlas považuje tuto soutěž za součást svého kulturního dědictví a kmenovou kulturní aktivitu stvrzující funkci veřejnoprávní instituce a rozpočtově ji ve svých plánech reflektuje každoročně. Pořadatelé ustáli i krizovou situaci v souvislosti s pandemií COVID 19 v roce 2020, přes nejistotu roku 2021 ze stejných důvodů realizovali v úplnosti i ročník 2021. V rámci programové řady Pro budoucnost je finálová prezentace a veřejné finálové kolo s orchestrem plánováno i na rok 2022 a v systému dvouletých cyklů se i nadále počítá s kombinací soutěžních kategorií sólová hra a komorní hra. Spolupráce obou subjektů postavení soutěže posílila, umožnila rozšířit její obsah a obohatila ji o faktickou následnou podporu laureátů při jejich dalším studijním procesu formou stipendií. Soutěž je vnímána velmi pozitivně ve strukturách EBU a je členem federace mládežnických hudebních soutěží EMCY.

CONCERTINO PRAGA 2021 – Výběr z médií (recenze a články)

Vítězi soutěže mladých hudebníků Concertino Praga jsou klavírista Bradshaw a Duo Mráček–Pěruška

Datum vydání: 19. 09. 2021

Zdroj: operaplus.cz +1

Vydavatel: Opera Plus z.s.

Originál: [URL](#)

Vítězi soutěže mladých hudebníků Concertino Praga jsou klavírista Bradshaw a Duo Mráček-Pěruška

19. 09. 2021 11:00:00

Vítězem mezi sólisty v soutěži Concertino Praga se stal čtrnáctiletý slovenský klavírista Ryan Martin Bradshaw, který přednesl Čajkovského Klavírní koncert b moll. Soutěž se konala na festivalu Dvořákova Praha. Diváckou cenu získal český klavírista Jan Schulmeister. Novináře o tom informovala mluvčí festivalu Markéta Voráčková.

TEMATY: [Klasická hudba s tím hudbou opery a tance](#) | [Český rozhlas](#) | [Concertino Praga](#) | [David Pěruška](#) | [Kristian Mráček](#) | [Jan Schulmeister](#) | [Markéta Voráčková](#)

škole hudebních a dramatických umění ve Vídni. Je laureátem 16 mezinárodních klavírních soutěží, držitelem ceny EMCY a od roku 2021 je nejmladším rezidenčním sólistou Symfonického orchestru Slovenského rozhlasu.

Dvořákovu mezinárodní rozhlasovou soutěž pro mladé hudebníky Concertino Praga od roku 2019 s Českým rozhlasem spolupořádá Akademie klasické hudby, která je zároveň pořadatelem festivalu Dvořákova Praha. Záznam obou finálových koncertů je k dispozici na youtube Českého rozhlasu. Tradičně také pokračují finalisté koncertním turné v rámci Jihočeského festivalu Concertino Praga.

Soutěž pro mladé hudebníky Concertino Praga se koná od roku 1966. Mezi významné laureáty soutěže patří z českých interpretů mimo jiné houslista Václav Hudeček, klavírista Ivo Kahánek, varhaník Jaroslav Tůma, hobojsista Vilém Veverka či hornista Radek Baborák

V kategorii komorních uskupení porota vybrala jako vítězné Duo Mráček–Pěruška ve složení Kristian Mráček (housle) a David Pěruška (violoncello) se skladbou Zoltána Kodályho.

Oba mladí interpreti zároveň získali i diváckou cenu.

Výherci v obou kategoriích získávají stipendium 5000 eur, které je určené na další hudební rozvoj, případně pořízení nového nástroje. Zároveň mají možnost pořízení profesionální nahrávky ve studiích Českého rozhlasu. Finalisté, kteří se v obou kategoriích umístili na druhém a třetím místě, získali stipendium 2800, respektive 1700 eur. Ryan Martin Bradshaw začal hrát na klavír v sedmi letech a již v osmi vystupoval s orchestrem. Od roku 2016 studuje na Vysoké

Jako když hrají mistři, znělo po finále Concertino Praga 2021

Datum vydání: 19. 09. 2021

Zdroj: ČRo - concertino.cz +2 | Autor: Simona Hopfingerová

Vydavatel: ČESKÝ ROZHLAS

Originál: [URL](#)

Špičkové výkony, drama a napětí do poslední chvíle a výborná atmosféra v koncertních sálech. Tak by se dalo shrnout dvojí finále 55. ročníku soutěže Concertino Praga, jež se v uplynulých dnech uskutečnilo v rámci festivalu Dvořákova Praha.

V pátek 17. září před mezinárodní porotou soutěžila v Anežském klášteře komorní uskupení, z nichž

vítězně vzešlo Duo Mráček–Pěruška ve složení Kristian Mráček (housle) a David Pěruška (violoncello) se skladbou Zoltána Kodályho. Oba mladí interpreti zároveň získali i diváckou cenu a cenu EMCY.

V sobotu 18. září vybrali porotci v zaplněné Dvořákově síni Rudolfiny vítěze mezi sólisty. „Konkurence byla i letos opravdu veliká a závěrečné hodnocení poměrně těsné, nakonec na porotce nejvíce zapůsobil 14letý slovenský klavírista Ryan Martin Bradshaw, který přednesl Čajkovského Klavírní koncert b moll. Diváckou cenu získal český klavírista Jan Schulmeister,“ říká Jan Simon, intendant Akademie klasické hudby.

„Jsem moc šťastný, že jsem se mohl soutěže Concertino Praga zúčastnit, že jsem měl možnost hrát s velkým orchestrem a samozřejmě s výborným dirigentem a vystoupit poprvé v životě v Rudolfinu. Díky Concertinu jsem získal nové přátele a také příležitost k dalším koncertům v jižních Čechách,“ uvedl bezprostředně po vyhlášení výsledků a převzetí hlavní ceny Ryan Martin Bradshaw. Výsledky 55. ročníku Concertino Praga

Kategorie sólová hra

1. místo + Cena Českého rozhlasu: Ryan Martin Bradshaw, klavír (Slovensko) 2. místo: Jan Schulmeister, klavír (Česká Republika) 3. místo: Ildikó Rozsonits, klavír (Maďarsko) Čestné uznání 1. stupně: Mark Anthony Lewin, housle (Německo) Čestné uznání 2. stupně: Kristóf János Havasi (Maďarsko), Milena Piorunska (Polsko) Cena diváka: Jan Schulmeister (Česká republika) Cena Karel Komárek Family Foundation: Jan Schulmeister (Česká republika)

Kategorie komorní hra

1. místo + Cena Českého rozhlasu: Duo Mráček–Pěruška (Česká republika) 2. místo: Trio INNsolutus (Rakousko) 3. místo: Trio Vyšehrad (Česká republika) Čestné uznání 1. stupně: Veloce String Quartet (Polsko) Čestné uznání 2. stupně: Duo Markova-Najman (Bulharsko), Ensemble Symbolique (Česká republika) Cena diváka: Duo Mráček–Pěruška (Česká republika) Cena Nadace Bohuslava Martinů: Veloce String Quartet (Polsko) Cena Nadačního fondu Viktora Kalabise a Zuzany Růžičkové: Duo Markova–Najman (Bulharsko)

Cena EMCY: Duo Mráček–Pěruška (Česká republika)

Napětí a emoce naživo

Datum vydání: 19. 09. 2021

Zdroj: classicpraha.cz | Autor: Marek Šulc, Finále Concertino Praga

Vydavatel: classicpraha.cz

Originál: [URL](#)

Špičkové výkony, drama a napětí do poslední chvíle a výborná atmosféra v koncertních sálech. Tak by se dalo shrnout dvojí finále 55. ročníku soutěže Concertino Praga, jež se v uplynulých dnech uskutečnilo v rámci festivalu Dvořákova Praha. Finálová kola v komorní i sólové kategorii živě přenášel Český rozhlas na stanici Vltava, zároveň je mohli sledovat diváci v Anežském klášteře,

respektive ve Dvořákově síni Rudolfiny, kde sólisty po celý večer doprovázel Symfonický orchestr Českého rozhlasu pod vedením dirigenta Vahana Mardirossiana.

Napětí a emoce naživo

18.9.2021 / Zprávy / Měkké šaty

Finále Concertino Praga 2021

Špičkové výkony, drama a napětí do poslední chvíle a výborná atmosféra v koncertních sálech. Tak by se dalo shrnout dvojí finále 55. ročníku soutěže Concertino Praga, jež se v uplynulých dnech uskutečnilo v rámci festivalu Dvořákova Praha. Finálová kola v komorní i sólové kategorii živě přenášel Český rozhlas na stanici Vltava, zároveň je mohli sledovat

V pátek 17. září před mezinárodní porotou soutěžila v Anežském klášteře komorní uskupení, z nichž vítězně vzešlo Duo Mráček–Pěruška ve složení Kristian Mráček (housle) a David Pěruška (violoncello) se skladbou Zoltána Kodályho. Oba mladí interpreti zároveň získali i diváckou cenu. V sobotu 18. září vybrali porotci v zaplněné Dvořákově síni Rudolfiny vítěze mezi sólisty. „Konkurence byla i letos opravdu veliká a závěrečné hodnocení poměrně těsné, nakonec na porotce nejvíce zapůsobil 14letý slovenský klavírista Ryan Martin Bradshaw, který přednesl Čajkovského Klavírní koncert b moll. Diváckou cenu získal český klavírista Jan Schulmeister,“ říká

Jan Simon, intendant Akademie klasické hudby.

„Jsem moc šťastný, že jsem se mohl soutěže Concertino Praga zúčastnit, že jsem měl možnost hrát s velkým orchestrem a samozřejmě s výborným dirigentem a vystoupit poprvé v životě v Rudolfinu. Díky Concertinu jsem získal nové přátele a také příležitost k dalším koncertům v jižních Čechách,“ uvedl bezprostředně po vyhlášení výsledků a převzetí hlavní ceny Ryan Martin Bradshaw.

Díky podpoře rodinné nadace Karla Komárka získávají výherci v obou kategoriích stipendium ve výši 5000 eur, které je určené na další hudební rozvoj, případně pořízení nového nástroje, a zároveň mají možnost pořízení profesionální nahrávky ve studiích Českého rozhlasu. Finalisté, kteří se v obou kategoriích umístili na druhém a třetím místě, získali stipendium ve výši 2800, respektive 1700 eur.

Foto: Duo Mráček–Pěruška / MHF Dvořákova Praha

Vítězi Concertino Praga 2021 jsou Duo Mráček–Pěruška a Ryan Martin Bradshaw

Datum vydání: 19. 09. 2021

Zdroj: casopisharmonie.cz

Vydavatel: Nakladatelství Muzikus

Originál: [URL](#)

V uplynulých dnech se uskutečnilo finále 55. ročníku soutěže Concertino Praga v

rámci festivalu Dvořákova Praha. Finálová kola v komorní i sólové kategorii živě přenášel Český

rozhlás na stanici Vltava, zároveň je mohli sledovat diváci v Anežském klášteře, respektive ve Dvořákově síni Rudolfiny, kde sólisty po celý večer doprovázel Symfonický orchestr Českého rozhlasu pod vedením dirigenta Vahana Mardirossiana.

V pátek 17. září před mezinárodní porotou soutěžila v Anežském klášteře komorní uskupení, z nichž vítězně vzešlo Duo Mráček–Pěruška ve složení Kristian Mráček (housle) a David Pěruška (violoncello) se skladbou Zoltána Kodályho. Oba mladí interpreti zároveň získali i diváckou cenu.

V sobotu 18. září vybrali porotci v zaplněné Dvořákově síni Rudolfiny vítěze mezi sólisty. „Konkurence byla i letos opravdu veliká a závěrečné hodnocení poměrně

těsné, nakonec na porotce nejvíce zapůsobil 14letý slovenský klavírista Ryan Martin Bradshaw, který přednesl Čajkovského Klavírní koncert b moll. Diváckou cenu získal český klavírista Jan Schulmeister,“ uvedl Jan Simon, intendant Akademie klasické hudby.

Čtrnáctiletý slovenský klavírista Bradshaw zvítězil v Concertinu Praga

Datum vydání: 19. 09. 2021

Zdroj: seznamzpravy.cz +1 | Autor: ČTK

Vydavatel: Seznam.cz, a.s.

Originál: [URL](#)

Vítězem mezi sólisty v soutěži Concertino Praga se stal čtrnáctiletý slovenský klavírista Ryan Martin Bradshaw, který přednesl Čajkovského Klavírní koncert b moll. Soutěž se konala na festivalu Dvořákova Praha.

„Diváckou cenu získal český klavírista Jan Schulmeister,“ informovala mluvčí festivalu Markéta Voráčková.

V kategorii komorních uskupení porota vybrala jako vítězné Duo Mráček–Pěruška ve složení Kristian Mráček (housle) a David Pěruška (violoncello) se skladbou Zoltána Kodályho. Oba mladí interpreti zároveň získali i diváckou cenu.

Výherci v obou kategoriích získávají stipendium 5000 eur, které je určeno na další hudební rozvoj, případně pořízení nového nástroje. Zároveň mají možnost pořízení profesionální nahrávky ve studiích Českého rozhlasu. Finalisté, kteří se v obou kategoriích umístili na druhém a třetím místě, získali

stipendium 2800, respektive 1700 eur.

Ryan Martin Bradshaw začal hrát na klavír v sedmi letech a již v osmi vystupoval s orchestrem. Od roku 2016 studuje na Vysoké škole hudebních a dramatických umění ve Vídni. Je laureátem 16 mezinárodních klavírních soutěží, držitelem ceny EMCY a od roku 2021 je nejmladším rezidenčním

solistou Symfonického orchestru Slovenského rozhlasu.

Dvořákovu mezinárodní rozhlasovou soutěž pro mladé hudebníky Concertino Praga od roku 2019 s Českým rozhlasem spolupořádá Akademie klasické hudby, která je zároveň

pořadatelem festivalu Dvořákova Praha. Záznam obou finálových koncertů je k dispozici na youtube Českého rozhlasu. Tradičně také pokračují finalisté koncertním turné v rámci Jihočeského festivalu Concertino Praga.

Soutěž pro mladé hudebníky Concertino Praga se koná od roku 1966. Mezi významné laureáty

soutěže patří z českých interpretů mimo jiné houslista Václav Hudeček, klavírista Ivo Kahánek, varhaník Jaroslav Tůma, hobojista Vilém Veverka či hornista Radek Baborák.

Finále Concertina Praga na Dvořákově Praze II.:

Datum vydání: 18. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Veronika Paroulková

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

Festival Dvořákova Praha dnes nabídne už druhý finálový večer letošního 55. ročníku soutěže Concertino Praga. Po včerejším finále komorních souborů poměří své talenty a um čtyři sólisté ve Dvořákově síni Rudolfiny. Českým finalistou je klavírista Jan Schulmeister. Spolu s ním zahrají Ryan Bradshaw ze Slovenska a Maďar Ildikó Rozsonits, oba na klavír, a houslista z Německa Mark Anthony Lewin. Doprovodí je Symfonický orchestr Českého rozhlasu a dirigent Vahan Mardirossian. Ve společném RozhovoruPlus se všichni shodují na tom, že se náročná příprava vyplatila a že vnímají možnost zahrát si v Rudolfinu jako velkou čest.

Jan Schulmeister (Česká republika - klavír)

Mezi finalisty Concertino Praga jsi už podruhé. Proč ses na soutěž opět přihlásil?

Concertino Praga je pro mne velmi inspirativní soutěží, a to už i tím, v jakém formátu probíhá. Minulý rok, když jsem byl na této soutěži poprvé, jsem tam potkal mnoho zajímavých osobností a také hudebních kolegů. A protože jsem minulý rok dostal čestné uznání 1. stupně a byl jsem nejmladším finalistou, mám možnost tuto soutěž absolvovat znovu, tak jsem toho velmi rád využil.

Jak dlouho ses na soutěž připravoval?

Od ledna letošního roku.

Kdo Tě do soutěže přihlásil?

Přemýšlel jsem o přihlášce sám a matka mě pak povzbudila, abych se kvůli tomu naučil nějaké nové skladby.

A motivace?

Představa, že si zahraju s orchestrem ve velkém sále, v krásné Praze.

Podle čeho jsi volil soutěžní repertoár?

Program jsme vybrali společně s mojí učitelkou klavíru. Říkal jsem si, že by bylo dobré hrát alespoň zří různá období, a tak jsem vybral Beethovena z klasické éry, Chopina a Liszta z romantické éry, Ravela z éry impresionismu, i když byl ovlivněn jazzem mnohem víc než jen impresionismem) a Ligetiho ze současné doby. Kousky, které jsem hrál, mi umožnily ukázat řadu dovedností včetně virtuozy, lyriky, klasického frázování, romantického frázování, rytmu a schopnosti vytvářet iluzi.

Jak dlouho Ti trvalo natočení soutěžních nahrávek a kde?

Dva měsíce. Nahrávky byly pořízeny v hale Slovenského rozhlasu s vlastními zvukaři. A natáčeli jsme přibližně dvě a půl hodiny.

Stála Tě soutěž zatím hodně sil?

Docela dost, hlavně příprava na nahrávky skladeb. První dva měsíce jsem pracoval hlavně na tom, co jsem měl nahrávat.

V současné době bohužel všechny soutěže probíhají online, ale specifikem Concertina Praga jako rozhlasové soutěže bylo vždy soutěžení prostřednictvím nahrávek. Vnímáš to jako zásadní rozdíl proti soutěžení naživo?

Je to velký rozdíl. V živé soutěži hraje každý ve stejné hale, se stejným nástrojem a akustikou. Konkurence prostřednictvím nahrávek vám umožňuje opravit chybu, ale tato výhoda zmizí, když dosáhnete na finálové kolo. Živé koncerty poskytují příležitost vytvořit zvláštní spojení s publikem, ale i větší tlak, který je vzrušující, ale také vás může znervózit.

Cílem soutěžících je vyhrát. Jde o pocit, o radost, o nějaký praktický význam?

Mým cílem není jen vyhrát, ale také dobře hrát a dát lidem něco zvláštního. Jsem velmi vděčný, že jsem byl pozván do finále. Moc mě těší, že si můžu zahrát v krásném sále se skvělým dirigentem a orchestrem. Jsem nadšený a беру to spíš jako čestnou zkušenost než jako soutěž. Během pandemie bylo tak málo živých koncertů, že možnost vystupovat je teď obrovským potěšením.

Účast ve finále znamená také živé vystoupení. Těšíš se?

Na finále se opravdu těším a jsem obzvlášť nadšený, že mohu hrát v Praze. Velkolepý sál, skvělý orchestr a dirigent s publikem ve mně vzbuzuje vzrušení a také trochu stresu.

Soutěž má v názvu rovněž jméno Antonína Dvořáka. Jak na Tebe působí jeho hudba?

Jeho hudba je úžasná. Miluji jeho symfonie, zejména sedmou a slavnou devátou. Zdánlivá jednoduchost jeho hudby je obdivuhodná. Při poslechu některých jeho skladeb jsem si ale uvědomil, že není tak jednoduchá, jak se zdá. Má také velké kontrasty. Líbí se mi, že čerpá velkou inspiraci z přírody a dělá z lidových písní romantickou hudbu svého století.

Jaká byla Tvá první reakce, když ses dozvěděl, že postupuješ do finálového kola?

Byl jsem ohromen a překvapen, ale také trochu nervózní. Je opravdu velkou ctí být pozván do finále této prestižní soutěže.

Kdo Tě přivedl k hudbě?

Moji rodiče nejsou hudebníci, ani nikdo z mých rodinných příslušníků, nicméně moje babička z Austrálie trochu hrála na klavír. Hrát jsem začal, až když mi shodou okolností učitel ve škole poradil, abych zkusil klavír, protože mě bavila matematika a učení se novým věcem.

Co je tvůj sen?

Pandemie zavinila, že je můj sen rozhodně mnohem méně viditelný. Říkal jsem si, že bych se chtěl stát koncertním pianistou. Někdy mám ale pocit, že bych chtěl také něco dělat s matematikou nebo přírodovědou.

Ildikó Rozsonits (Maďarsko - klavír)

Kdy jsi o soutěži Concertino Praga slyšela poprvé?

Jedná se o prestižní, známou soutěž, kterou jsme samozřejmě znali už dřív a sledovali ji. A je pro nás nezapomenutelné, že do finálového kola této soutěže v roce 1967 postoupil jeden z největších maďarských klavíristů Zoltán Kocsis.

Kdo Tě do soutěže přihlásil?

Maďarské Bartók Classical Music Radio mě vybralo a přihlásilo, protože jsem byla maďarským vítězem mezinárodní talentové show Virtuosos V4+.

Jak dlouho ses na soutěž připravovala?

Začátkem ledna tohoto roku jsem dostala čestné pozvání od zmíněného rádia na letošní soutěž. Ze svého repertoáru jsem vybrala náročné, virtuózní kousky, které jsem se učila předchozí půlrok. Můj program pak nahráli v únoru ve studiu.

A motivace?

Pověst této soutěže. Je to skvělá příležitost získat více zkušeností a rozvíjet se jako umělec. A mohu také získat nové přátele.

Podle čeho jsi volila soutěžní repertoár?

Soutěžní program jsem vybrala já a můj profesor Gábor Eckhardt. Většinu skladeb jsem studovala v nedávné době a některé jsem se naučila speciálně pro tuto soutěž.

Jak dlouho Ti trvalo natočení soutěžních nahrávek a kde a kdo je točil?

Natáčeli jsme v rádiu. Zvukovým režisérem byl Gusztáv Bárány. Vzhledem k napjatému rozvrhu studia jsme měli jeden den na nahrávání. Většinu skladeb jsem odehrál úspěšně na první pokus, některé byly dvakrát. Opakovat ale samozřejmě nelze donekonečna, protože tak náročný program je možné hrát maximálně třikrát, než se člověk unaví.

Stála Tě soutěž zatím hodně sil?

Je za tím spousta práce. Například Perpetuum Mobile kromě výtvarného projevu vyžaduje mimořádné technické dovednosti, rychlost a vytrvalost. Feux Follets je odborníky považována za nejtěžší Lisztovu etudu. Takto dlouhý, třicetiminutový program je velmi těžké hrát bez chyby. V současné době bohužel všechny soutěže probíhají online, ale specifikem Concertina Praga jako rozhlasové soutěže bylo vždy soutěžení prostřednictvím nahrávek. Vnímáš to jako zásadní rozdíl proti soutěžení naživo?

Pořízení záznamu je snazší, protože je možné ho několikrát opakovat, takže lze dosáhnout vyšší

kvality. Naproti tomu vzrušení ze živé soutěže může dodat další energii, která pak může mít za následek umělecky a technicky vyšší výkon.

Cílem soutěžících je vyhrát. Jde o pocit, o radost, o nějaký praktický význam?

Samozřejmě je vždy velkým potěšením vyhrát cenu, ale důležitější je získávání zkušeností a navazování nových známostí. Vítězství má také praktický význam, roste moje sebevědomí, mnoho lidí mě zná a já dostávám další pozvánky na koncerty.

Účast ve finále znamená také živé vystoupení. Těšíš se?

Moc ráda vystupuji s orchestrem, bude mi velkou ctí hrát se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu. Bude to nádherný, jedinečný zážitek hrát před živým publikem.

Soutěž má v názvu rovněž jméno Antonína Dvořáka. Jak na Tebe působí jeho hudba?

Hodně poslouchám jeho díla, symfonie a klavírní skladby. Nacházím mnoho podobností mezi ním a Bélou Bartókem. Oba sbírali lidovou hudbu a ve svých dílech používali lidové motivy. Dvořák a Smetana jsou podobní Kodályovi a Bartókovi, kteří do evropské klasické hudební kultury zařadili českou a maďarskou lidovou hudbu. Navíc maďarská hudební výchova stojí na lidové hudbě, i proto je mi Dvořákova hudba velmi blízká.

Jaká byla Tvá první reakce, když ses dozvěděl, že postupuješ do finálového kola?

Myslím, že jsem měla velké naděje na úspěch a byla jsem moc šťastná, když mezi finalisty uvedli mé jméno jako první.

Kdo Tě přivedl k hudbě?

Když mi byly dva roky, dostala jsem od rodičů zobcovou flétnu jako dárek a ve čtyřech letech jsem na ni začala sama hrát, takže mě rodiče vzali k učitelu hudby, který mi pak navrhl, abych přešla na klavír, to mi bylo asi pět let.

Co je tvůj sen?

Chtěla bych vyhrát ceny na mnoha prestižních mezinárodních soutěžích, být známou klavíristkou, která dostane mnoho pozvání k vystoupením. Také sním o tom, že budu skladatelku. Doufám, že budu mít také příležitost studovat kompozici.

Mark Anthony Lewin (Německo - housle)

Kdy jsi o soutěži Concertino Praga slyšel poprvé?

Když jsem v roce 2020 vyhrál mezinárodní houslovou soutěž Dr. Josefa Micky, její organizátoři mi napsali doporučení pro Concertino Praga. A když jsem se pak o soutěži dozvěděl víc, hned jsem se chtěl zúčastnit. A teď jsem za to velmi šťastný!

Jak dlouho ses na soutěž připravoval?

Asi dva měsíce, ale nejsem si jistý.

Kdo Tě do soutěže přihlásil?

Já společně s maminkou.

A motivace?

Jako hudebník rostu právě prostřednictvím soutěží. Také jsem opravdu chtěl hrát Sibeliusův houslový koncert se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu!

Podle čeho jsi volil soutěžní repertoár?

Program jsem si původně vybral sám. Všechny tři kousky opravdu zbožňuji a myslel jsem si, že se k

sobě dobře hodí. Později mi to potvrdili i mí učitelé, prof. Bernhard Hartog a prof. Dora Schwarzbergová.

Jak dlouho Ti trvalo natočení soutěžních nahrávek a kde a kdo je točil?

Kvůli pandemii jsem měl bohužel jen dvě hodiny ve studiu. Nahrávky jsem pořídil společně s Joshua Parkem na Berlínské univerzitě umění.

Stála Tě soutěž zatím hodně sil?

Samozřejmě! Soutěž obecně vyžadovala hodně energie a přípravy. Zvláště proto, že mám ve škole hodně práce současně. Je to velmi vyčerpávající, ale stálo to za to! A nahrávání skladeb mě velmi bavilo.

V současné době bohužel všechny soutěže probíhají online, ale specifikem Concertina Praga jako rozhlasové soutěže bylo vždy soutěžení prostřednictvím nahrávek. Vnímáš to jako zásadní rozdíl proti soutěžení naživo?

Ne všechno je jiné. Příprava je stejně intenzivní a důležitá jako u živé soutěže. Samotný výkon je ale jiný. V živé soutěži máte na jevišti úplně jiný pocit. Stejně jako na běžných koncertech, i na soutěžích mám vždy chvíli, ve které se přepínám do režimu jevištní umělec. Při nahrávání je ale přepnout obtížnější.

Cílem soutěžících je vyhrát. Jde o pocit, o radost, o nějaký praktický význam?

Podle mého názoru je na soutěži nejdůležitější co nejlépe se připravit. Abyste ze soutěže mohli těžit, musíte maximálně využít své schopnosti. Nemůžete ovlivnit, jak porota rozhodne, ale můžete udělat maximum a připravit se na první cenu. A když víte, že jste si zasloužili vyhrát a skutečně vyhraje, cítíte hrdost. Cítíte se plně spokojení. Je to pocit naprostého klidu, který vás znovu motivuje.

Účast ve finále znamená také živé vystoupení. Těšíš se?

Ale samozřejmě! Byl jsem tak šťastný, když jsem zjistil, že jsem se dostal do finále. Ale hlavně jsem nadšený, že budu hrát pro skutečné publikum s úžasnými hudebníky.

Soutěž má v názvu rovněž jméno Antonína Dvořáka. Jak na Tebe působí jeho hudba?

Antonína Dvořáka jsem vždy hluboce obdivoval. Byly doby, kdy jsem byl posedlý jeho symfoniemi. V každé z jeho skladeb nacházím postavu, kterou nelze přehlédnout. Je to velmi zvláštní.

Jaká byla Tvá první reakce, když ses dozvěděl, že postupuješ do finálového kola?

Cítil jsem se nesmírně šťastný a ulevilo se mi. Později se tyto pocity změnily v motivaci.

Kdo Tě přivedl k hudbě?

Většina mé rodiny jsou muzikanti a já jsem na hudbu začal reagovat už jako velmi malé dítě. Když mi byly tři, tak jsem se zamiloval do zvuku houslí ve Sibeliově houslovém koncertu. Pozorně jsem to poslouchal třikrát za sebou. A pak se moje matka rozhodla koupit mi housle. Dodnes si na ten den pamatuji velmi dobře. Když se ohlédnu zpět, byl to jeden z nejšťastnějších dnů mého života.

Co je tvůj sen?

Chci se stát nejlepším houslistou, jakým mohu být.

O vítězích rozhoduje mezinárodní porota, ve které usedli Dmitry Sitkovetsky, Václav Hudeček, Jakub Hrůša, Ivo Kahánek, Christine Anderson, Ewa Kupiec, Milan Langer, Sergei Nakariakov, Andrew Marriner a Alexei Ogrintchouk.

Odměnou pro vítěze v obou kategoriích je možnost pořídít profesionální nahrávku ve studiích Českého rozhlasu. Díky podpoře rodinné nadace Karla Komárka pak obdrží vítězové v obou kategoriích stipendium v hodnotě 5000 EUR, druhí v pořadí 2800 EUR a třetímu místu náleží

stipendium ve výši 1700 EUR. Další. Tradičně také Concertino Praga podporují Nadace Bohuslava Martinů a Nadační fond Viktora Kalabise a Zuzany Růžičkové, které udělují ceny spojené s finanční odměnou za mimořádné interpretace skladeb Bohuslava Martinů, respektive současných autorů. Stejně jako loni bude také letos udělena Cena publika na základě hlasování diváků bezprostředně po skončení koncertu. Její vítěz obdrží stipendium 500 EUR.

Dvořákovu mezinárodní rozhlasovou soutěž pro mladé hudebníky Concertino Praga, založil v roce 1966 Československý rozhlas. Od roku 2020 ji společně pořádají Český rozhlas a Akademie klasické hudby, která je zároveň pořadatelem Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Každý rok soutěží mladí interpreti v kategorii Sólová hra, jednou za dva roky je vypisována účast i v kategorii komorní. Mezi významné laureáty soutěže patří třeba houslisté Václav Hudeček, Dmitrij Sitkoveckij, Sergej Stadler, Julian Rachlin nebo Isabelle Faust, klavíristé Zoltán Kocsis a Ivo Kahánek, violoncellisté Leonid Gorochov, Alexander Rudin a Tomáš Jamník, varhaník Jaroslav Tůma, flétnista Michael Martin Kofler, hobojisté Jana Brožková a Vilém Veverka, klarinetisté Sabine Meyer nebo Ludmila Peterková, hornista Radek Baborák či trumpetista Giuliano Sommerhalder.

Foto: archivy interpretů, Gabor Kotschy, Concertino Praga / Khalil Baalbaki

Finálový večer Concertina Praga: Anežský klášter temperovaný mládím. Nenechte si ujít videopřenos koncertu

Datum vydání: 17. 09. 2021

Zdroj: ČRo - vltava.cz +1 | Autor: Vojtěch Babka

Vydavatel: ČESKÝ ROZHLAS

Originál: [URL](#)

Dvěma finálovými koncerty vyvrcholil v pátek 17. září a v sobotu 18. září letošní ročník Mezinárodní soutěže mladých hudebníků Concertino Praga. O přízeň mezinárodní poroty a titul Absolutní vítěz Concertino Praga 2021 se 17. 9. uchází Trio Vyšehrad (Česká republika), Trio INNSolitus (Rakousko), Duo Mráček–Pěruška (Česká republika) a Veloce String Quartet (Polsko). Videopřenos začíná v 17:00.

Do Anežského kláštera v Praze prostřednictvím přímého přenosu zveme i vás. Spolupráce Českého rozhlasu a Akademie klasické hudby na organizaci soutěže Concertino Praga pokračuje už druhým rokem. Díky tomu mají finalisté příležitost vystoupit na koncertech v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha.

Je jistě velkou motivací, ale zároveň i zatěžkávací zkouškou. Dokázali, že nejen perfektně ovládají svůj nástroj, ale že své umění umí i předat publiku? A poradili si s rozechvěním, které vystoupení před festivalovým publikem přináší?

Finále Concertina Praga na Dvořákově Praze

Datum vydání: 17. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Veronika Paroulková

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

Festival Dvořákova Praha nabídne dnes a zítra klání mladých talentů. Ve dvou finálových kolech se mezi sebou utkají ti nejlepší z letošního 55. ročníku soutěže Concertino Praga. Dnes budou před publikem v Anežském klášteře soupeřit čtyři komorní uskupení, o den později, v sobotu 18. září pak

ve Dvořákově síni Rudolfiny čtyři sólisté. Doprovodí je Symfonický orchestr Českého rozhlasu a dirigent Vahan Mardirossian. O vítězích rozhodne mezinárodní porota, ve které usednou třeba Dmitry Sitkovetsky, Václav Hudeček, Jakub Hruša, Ivo Kahánek, Sergei Nakariakov nebo Andrew Marriner.

Finále Concertina Praga na Dvořákově Praze.

Jak hodnotí finalisty někteří porotci?

Článek | [Ukázat obsah](#)

[Ukázat obsah](#)

Finále Dvořákovy síni Rudolfiny dnes a zítra klání mladých talentů. Ve dvou finálových kolech se mezi sebou utkají ti nejlepší z letošního 55. ročníku soutěže Concertino Praga. Dnes budou před publikem v Anežském klášteře soupeřit čtyři komorní uskupení, o den později, v sobotu 18. září pak ve Dvořákově síni Rudolfiny čtyři sólisté. Doprovodí je Symfonický orchestr Českého rozhlasu a dirigent Vahan Mardirossian. O vítězích rozhodne mezinárodní porota, ve které usednou třeba Dmitry Sitkovetsky, Václav Hudeček, Jakub Hruša, Ivo Kahánek, Sergei Nakariakov nebo Andrew Marriner.

Finálové porotě bude předsedat houslista Dmitry Sitkovetsky, místopředsedou bude houslista Václav Hudeček, svou účast zopakuje i dirigent Jakub Hruša nebo klavírista Ivo Kahánek. Nováčkem bude například trumpetista Sergei Nakariakov nebo klarinetista Andrew Marriner. Porotci předchozího kola byli jiní a my jsme se některých zeptali na jejich postřehy.

Jaká je letošní úroveň soutěžících a jak hodnotíte finalisty obou kategorií? Máte mezi finalisty svého favorita?

Shizuka Ishikawa: Ano, určitě. Myslím, že takových plus minus pět supertalentů tam je.

Eckart Runge: It was a very broad spectrum of quality, ranging from talented and still in need of development up to great, mature and true mastery, especially in the solo category. Chamber music also had some very fine performances. I'm sure my favorites will probably be among the finalists, since they were so overwhelmingly good. We will wait and see, I'm looking forward to the results!

Bartosz Bryla: The level of the competition is very high. Of course there were some applicants that were not as advanced but in general the level is very high.

Miroslav Sekera: V obou kategoriích byly slyšet výkony na velmi vysoké úrovni, zvláště mezi klavíristy.

Karel Dohnal: Hned od úplného začátku poslechu jsem byl unešený kvalitou soutěžících. Mnohdy jsem jen nevěřícně kroutil hlavou a obdivoval nejen technicky obdivuhodné výkony, ale především neuvěřitelnou hudební vyzrálou těchto mladých interpretů. Samozřejmě mám několik favoritů, kteří mě oslovili nejvíce. Mezi nimi mám však favorita všech favoritů, jehož – nebo jejíž nahrávku si rád pustím i teď, kdy už jsou body dávno odevzdané. Sám jsem zvědav jak si tento kandidát povede dále.

Jana Brožková: Letošní úroveň byla velmi vysoká, zvláště bych vyzdvihla výkony klavíristů. Vyloženého favorita nemám, ale velmi mě zaujala nahrávka K/19, kterou jsem byla nadšena.

Vladimír Rejlek: Protože jsem v poslední době, kdy došlo ke změnám v podmínkách Concertina, neměl možnost úroveň soutěžících zblízka sledovat, nemohu úplně úroveň letošních soutěžících porovnávat. Ale musím vyjádřit svůj obdiv k této mladé generaci, která se neváhá plně věnovat tak zvané "vážené" hudbě a věnovat jí množství úsilí, aby výsledky byly na takové úrovni, jaká nám, jako

porotcům, byla letos předložena. Samozřejmě své favority mezi nahrávkami mám, a jasně to zobrazuje mé bodování. Byl bych ale rád, aby úspěšní byli v živém provedení soubory složené z dechových nástrojů. Je to "můj šálek kávy".

Peter Dan Ferencík: Tohtoročná úroveň, neviem ju porovnať. Prekvapilo ma že v komornej hudbe som objavil viac mimoriadnych výkonov ako v sólovej. Mojim favoritom je sólista na klavír C15. Nakrátko som zapochyboval či ide o dieťa do stanoveného vekového limitu. Tak mimoriadne intenzívna a detailná interpretácia ma doslova vykoľajila. K nahrávke som sa počas hodnotenia vrátil niekoľkokrát aby som si ju porovnal z jednotlivými výkonmi. Pre mňa to bol mimoriadny zážitok. Kolik nahrávek se dá vyslechnout, aby si člověk zachoval objektivitu a nadhled? Jak dlouho porotci výběr trvá?

Shizuka Ishikawa: Když jsou zajímavé výkony, jedno jaký nástroj, poslouchám dál a dál. Ovšem některé nepovedené snímky jsou více unavující. I tak se dá zvládnout s rezervou během čtyř pěti dnů.

Eckart Runge: I personally like to hear a variety of stylistic periods, which gives a broad picture of the artist's profile, more than only playing one specific repertoire. I didn't time my listing sessions, but all in all I surely was occupied round about 30-plus hours.

Bartosz Bryla: It took me about 15 hours to listen to all applicants.

Miroslav Sekera: Odpovědná práce porotce zabere několik dní. Je snadné rozpoznat průměr hned během prvních minut, ale je těžší obodovat a vybrat favorita v podobně kvalitních výkonech.

Karel Dohnal: Snažil jsem se poslouchat velmi soustředěně tak, abych mohl spravedlivě ocenit každou nahrávku. Většinou to bylo kolem jedné hodiny v kuse. Poslech mi trval asi 10 dní. Celou dobu jsem si psal pečlivě poznámky, ale i přesto jsem se několikrát k některým nahrávkám vrátil, abych si mohl osvěžit svůj původní dojem a spravedlivěji porovnat soutěžící.

Vladimír Rejlek: Toto je asi otázka trochu neobjektivní. Chcete vědět nějaký průměr poslechu nahrávky, nebo snad několik příkladů, jaký čas jsem kterou nahrávku poslouchal? O nějaké nahrávce vím brzy, že počet bodů bude nízký a u jiné si ji například musím poslechnout i během své hodinové cesty v automobilu. Budu bodovat 21, 22 nebo 23? Mezi téměř třiceti nahrávkami je to někdy oříšek. Naštěstí je tu limit odevzdání hodnocení a to je to, co mi více času na rozhodnutí nedává. Myslím, že to je ta podstatná změna, která nastala v on-line hodnocení. Když jsem hodnotil nahrávky ve studiu za přítomnosti ostatních porotců, určitě jejich reakce částečně ovlivnily i můj názor na poslouchané nahrávky. Ale to je přece i reakce posluchačů běžného koncertu v sále.

Jana Brožková: Nahrávky jsem poslouchala postupně, maximálně po šesti výkonech. V závěru hodnocení jsem ještě kontrolovala svůj úsudek přeposlechem některých nahrávek.

Peter Dan Ferencík: Počet nahrávok je pomerne veľký, znížil by som výber na 20, nakoľko človek stráca pozornosť už po piatej ale pri tej dvacatej som si už skutočne musel opätovne pripomenúť tie prvé. Hodnotenie nakoniec závisí aj od nejakého vnútorného rozpoloženia v ktorom sa hodnotiaci v tej chvíli nachádza. Vďaka môjmu časovému sklzu som musel reagovať veľmi rýchlo a v tak som mal počúvanie skoncentrované do intenzívneho časového úseku. Hodnotenie potrebuje približne týždeň, ideálne týždeň na každú kategóriu.

Jaké bylo hodnotit současně nahrávky sólové kategorie a komorní kategorie? Byla pro Vás některá kategorie snazší na hodnocení?

Eckart Runge: It wasn't so much a question of category, but within the category, of what I am more familiar with by experience and thus know better. It was easier for me to evaluate string players and ensembles including strings, also piano. More difficult were brass players or harp/guitar etc.

Bartosz Bryla: It was easier for me to judge solo category. And chamber category had higher level.

Miroslav Sekera: Komorní kategorie pochopitelně nabízí pestřejší kombinaci nástrojů a vyzrálost v této kategorii vzhledem k vyššímu věkovému průměru byla patrná. Ovšem v sólové kategoriích bych opět vyzdvíhl klavíristy. Hodnotil jsem letošní předkolo klavírní soutěže Pražského jara a výkony klavíristů z Concertino Praga jsou srovnatelné s úspěšnými kandidáty pražskojarní soutěže.

Vladimír Rejlek: Jestli Vás zajímá můj osobní názor, tak na sólovou kategorii jsem měl více času. Ale i komorní kategorii jsem se snažil hodnotit zodpovědně. Nemám pocit, což zaznělo v on-line konferenci, že mezi kategoriemi byl zásadní rozdíl.

Jana Brožková: Obě kategorie bylo zajímavé, ale velmi obtížné hodnotit z hlediska rozmanitosti sólových nástrojů a taktéž různých komorních seskupení. Problematiku tohoto typu soutěží jsem už zmiňovala v loňském roce.

Peter Dan Ferenčík: Mne osobne sa jednoduchšie hodnotila sólová kategória. Komorná kategória mala pre mňa viac momentov, keď som sa nevedel rozhodnúť.

Co byste soutěžícím doporučili před finálovým koncertem?

Eckart Runge: There is nothing to lose, just enjoy the concert!

Bartosz Bryla: For the final I would recommend whatever pieces the candidates can play best, to represent themselves in the best light.

Vladimír Rejlek: Napadá mě taková říkanka z dávné doby. "Mistra dělá pilný cvik, noty dodá Kudelík." Omlouvám se, jestli už dneska nemá nikdo noty od tohoto vydavatele...

Miroslav Sekera: Uvědomit si, že samotná účast na významném mezinárodním festivalu Dvořákova Praha je tak velkou odměnou a pódiovou zkušeností pro finalisty, možná mnohem důležitější, než následné rozdělení cen.

Jana Brožková: Finalistům bych doporučila, aby se připravovali průběžně a soutěžní skladby se snažili maximálně zažít. Jen tak zle docílit potřebné hudební nadstavby, kterou jsem u některých výkonů, byť technicky dokonale zahranych, postrádala. Přeji hodně zdaru!

Peter Dan Ferenčík: Súťažiacim by som doporučil predovšetkým zdravie a zachovať si duševný pokoj v týchto chvíľach ale predovšetkým to, že hudba nie je o odohraných tónoch ale o príbehoch skrytých v hudbe samotnej, ktoré je potrebné objaviť. Nestačí ukázať ako rýchlo a presne viete zahrať náročný beh, ale či mu viete vdýchnuť aj tvar dušu. Chyby nie sú podstatné, nejaka sa vždy nájde podstatný je komplexný tvar skladby a to ako sa s ňou cítite, či si rozumiete alebo ešte len hľadáte jej tvar. Ten kto vyhrá, vyhrá vďaka hodnoteniu, súhre náhod a rozhodnutí rôznych ľudí. Preto tí, ktorí sa neumiestnia, nemusia byť nešťastní ani sa podceňovať. Je to skutočne o matematike, súčtoch a tým sa nedá predpokladať ani talent ani vývoj ani budúce kvality interpreta.

Odměnou pro vítěze v obou kategoriích je možnost pořídit profesionální nahrávku ve studiích Českého rozhlasu. Díky podpoře rodinné nadace Karla Komárka pak obdrží vítězové v obou kategoriích stipendium v hodnotě 5000 EUR, druzí v pořadí 2800 EUR a třetímu místu náleží stipendium ve výši 1700 EUR. Další. Tradičně také Concertino Praga podporují Nadace Bohuslava Martinů a Nadační fond Viktora Kalabise a Zuzany Růžičkové, které udělují ceny spojené s finanční odměnou za mimořádné interpretace skladeb Bohuslava Martinů, respektive současných autorů. Stejně jako loni bude také letos udělena Cena publika na základě hlasování diváků bezprostředně po skončení koncertu. Její vítěz obdrží stipendium 500 EUR.

Dvořákovu mezinárodní rozhlasovou soutěž pro mladé hudebníky Concertino Praga, založil v roce 1966 Československý rozhlas. Od roku 2020 ji společně pořádají Český rozhlas a Akademie klasické hudby, která je zároveň pořadatelem Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Každý rok soutěží mladí interpreti v kategorii Sólová hra, jednou za dva roky je vypisována účast i v kategorii komorní. Mezi významné laureáty soutěže patří třeba houslisté Václav Hudeček, Dmitrij Sitkoveckij, Sergej Stadler, Julian Rachlin nebo Isabelle Faust, klavíristé Zoltán Kocsis a Ivo Kahánek, violoncellisté Leonid Gorochov, Alexander Rudin a Tomáš Jamník, varhaník Jaroslav Tůma, flétnista Michael Martin Kofler, hobojisté Jana Brožková a Vilém Veverka, klarinetisté Sabine Meyer nebo Ludmila Peterková, hornista Radek Baborák či trumpetista Giuliano Sommerhalder.

Foto: Fb Concertino Praga

CTK's General News in Brief

Datum vydání: 19. 09. 2021 21:00

Zdroj: Zpravodajství ČTK

Slovak pianist Bradshaw wins Concertino Praga solo competition

Fourteen-year-old Slovak pianist Ryan Martin Bradshaw won the solo competition Concertino Praga at the Dvorak Prague music festival with his performance of the Piano Concerto No.1 in B minor by Pyotr Ilyich Tchaikovsky, festival spokeswoman Marketa Voracova has told CTK.

The Duo Mracek-Peruska, in which Kristian Mracek plays violin and David Peruska cello, won the chamber ensemble category. The winners of both categories receive a scholarship of 5,000 euros for their further music development or purchase of a new instrument. They will also be given an opportunity of making their own promotional recordings at Czech Radio.

Concertino Praga, or the Antonin Dvorak International Radio Competition for Young Musicians, was founded in 1966. Among its laureates are violinists Vaclav Hudecek and Sergei Stadler, pianists Igor Ardashev and Ivo Kahanek, organist Jaroslav Tuma, French horn player Radek Baborak and the trumpet player Giuliano Sommerhalder.

Vzrušující zakončení soutěže Concertino Praga

Datum vydání: 20. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Aleš Bluma

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

„Ryan byl skoro na všech soutěžích, jichž se zúčastnil nejmladším účastníkem. A skoro ve všech zvítězil.“

„Jan Schulmeister si svým provedením získal publikum, které mu udělilo svou cenu.“

Soutěž Concertino Praga ukončila v sobotu 18. září svůj pětapadesátý ročník. Od loňského roku je tato soutěž, založená Československým rozhlasem, spojena s Akademií klasické hudby, která zároveň pořádá mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha. To umožnilo i novou podobu finálového kola. Od roku 2020 se o vítězi rozhoduje v rámci veřejného vystoupení na Dvořákově Praze nejen před porotou, ale i před diváky, navíc v Dvořákově síni Rudolfiny.

Když skladatel Viktor Kalabis, cembalistka Zuzana Růžičková a redaktorka hudebního vysílání redakce pro děti a mládež

Československého rozhlasu Helena Karásková přišli s nápadem uspořádat soutěž pro mladé talenty klasické hudby, zdaleka netušili, v co se jejich nápad vyvine. Hned od počátku se soutěž odlišovala od řady jiných soutěží. Především byla mezinárodní. Zapojily se rozhlasové stanice sdružené v OIRT (převážně z východního bloku). Účastníci nesoutěžili živým vystoupením, ale zasílali nahrávky. Zasílání nahrávek bylo v době, kdy cestování bylo velice omezeno i mezi socialistickými státy, vlastně nouze cnot, ale soutěž se tím odlišila hned na počátku od prakticky většiny jiných soutěží. Jak tály ledy v uvolněných šedesátých letech, soutěže se začali zúčastňovat i soutěžící ze Západu, dokonce i mimo

Evropu. Dnes je to soutěž, která přitahuje mladé lidi skutečně z celého světa. Letos obdrželi pořadatelé přihlášky od devadesáti soutěžících. První ročník vyhrál ruský houslista Dimitrij Sitkovetskij. Dnes se píše Dmitry Sitkovetsky, žije v Londýně a na Concertino se vrací jako předseda poroty. V porotě zasedají i další laureáti soutěže, Václav Hudeček nebo Ivo Kahánek. Doplnil je Jakub Hrůša, polsko-německá klavíristka Ewa Kupiec, hudební redaktorka Deutschlandradio Christine Anderson, soloklarinetista London Symphony Orchestra Andrew Marriner, sólohobojista Royal Concertgebouw Orchestra Alexei Ogrintchouk, izraelský trumpetista Sergei Nakariakov a klavírista Milan Langer.

Finálový koncert v Rudolfinu se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu pod taktovkou arménského dirigenta Vahana Mardirossiana zahájila patnáctiletá maďarská klavíristka Ildikó Rozsonits, která přednesla Klavírní koncert č. 1 g moll, op. 25 Felixe Mendelssohna-Bartholdyho. Koncert napsal Mendelssohn-Bartholdy během několika dní svého pobytu v Římě pro slavnou německou klavíristku Delphine von Schauroth. Koncert si získal velmi rychle popularitu, o kterou se zasloužili mimořádně Clara Schumannová a

Franz Liszt. Ildikó jej přednesla bravurně. Její spolupráce s orchestrem třeba v první větě byla příkladná. A ve třetí větě si člověk maně říkal, kde se v tak křehké mladé dívce bere tolik razance. To bylo skutečně presto e vivace. Ildikó Rozsonits je zvyklá na první místa. Od roku 2017 získala první místo na soutěžích v Rumunsku, Itálii, Německu, Rakousku a Francii. V letošním roce to bylo absolutní prvenství v Klavírní soutěži Franze Liszta ve Španělsku. Porota Concertina jí přiřkla místo třetí. Po ní ke klavíru usedl Ryan Martin Bradshaw, čtrnáctiletý Slovák narozený v Rakousku, s australským tatínkem a slovenskou maminkou. Ryan je to, co občas nazýváme „zázračné dítě“. Začal se učit na klavír v šesti letech, ale už když mu bylo osm let, tak začal vystupovat s Ruskou filharmonií za řízení

Vladimira Spivakova. V deseti letech byl přijat do třídy profesora Vladimira Kharina na vídeňské Universität für Musik und darstellende Kunst. A od letošního února je nejmladším residenčním umělcem v historii Symfonického orchestru Slovenského rozhlasu. Při tom všem chodí normálně v Bratislavě do britské školy. Zvolil si Klavírní koncert č. 1 b moll, op. 23 Petra Iljiče Čajkovského. Koncert je součástí repertoáru snad každého klavíristy, tisíckrát hraný v rozhlasech, mnohokrát slyšený na koncertech. Může ho ani ne patnáctiletý kluk provést tak, aby zaujal publikum? Může. Posluchači museli být fascinováni. To bylo provedení špičkového klavíristy. Po posledních tónech obecenstvo bouřilo, neudržel se ani orchestr. Ryan byl skoro na všech soutěžích, jichž se zúčastnil, nejmladším účastníkem. A skoro ve všech zvítězil. Nejinak tomu bylo i na Concertinu Praga 2021. Zasloužené první místo.

Mezi tři finalisty-klavíristy se v letošním ročníku prosadil i jeden houslista – Mark Anthony Lewin. I Mark Anthony patří k mimořádným talentům. Od deseti let pracuje pod vedením Bernharda Hartoga a spolu se svým bratrem Michaellem Eliasem, rovněž houslistou, patří do speciální třídy mladých talentů na Universität der Künste v Berlíně. O jeho mimořádném talentu svědčí i to, že se stal loni členem Bundesjugendorchester (BJO), národního symfonického orchestru mládeže, do kterého jsou vybíráni hráči ve věku 14–19 let z celého Německa, orchestru, který dirigovali takoví dirigenti jako Herbert von Karajan, Kurt Masur, Gerd Albrecht, Kirill Petrenko a v současnosti Sir Simon Rattle. Pro své soutěžní vystoupení si Mark vybral Houslový koncert d moll, op. 47 Jeana Sibelie. Je to jediný Sibeliovův houslový koncert. Historie jeho vzniku se dotýká i nás, neboť sólistou při premiéře byl Viktor Nováček. Bohužel Sibelius koncert dokončil pozdě, Nováčkovi dal málo času na přípravu, a navíc Nováček byl především houslový pedagog a technická obtížnost koncertu byla nad jeho síly. Není divu, že premiéra skončila fiaskem. Sibelius koncert přepracoval a premiéru přepracované verze provedl v Berlíně Dvorní orchestr pod taktovkou Richarda Strausse, sólo hrál koncertní mistr orchestru Karel Halíř. Koncert je technicky vysoce obtížný. Mark Anthony ho miluje odmala a bylo vidět, že ho má velmi dobře nastudovaný. Všechny technické záludnosti zvládl. Tento koncert vyžaduje od orchestru i sólisty perfektní spolupráci, na rozdíl od jiných koncertů, zde je sólista „primus inter pares“, všechny hlasy jsou si rovny. To se orchestru i sólistovi dařilo. Přesto na Marka Anthonyho Lewina místo na pomyslném pódiu nezbylo. Získal Čestné uznání prvního stupně. Posledním finalistou byl Jan Schulmeister. Honza snad nemohl být ničím jiným než hudebníkem. Pochází ze slavné rodiny, kde se hudební umění dědí z pokolení na pokolení. Jeho praprapradědeček byl František Černý, kamarád Antonína Dvořáka a kapelník v Olomouci, jeho dědeček i tatínek jsou houslisty, babička učitelkou sólového zpěvu, maminka klavíristka. Hře na klavír se Jan věnuje od pěti let a do svých patnácti toho zvládl opravdu hodně – dvakrát absolutní vítězství na Piano Talents v Miláně, absolutní vítěz v soutěžích Amadeus a Beethovenovy Teplice, na soutěži Césara Francka v Bruselu a na Odin International Music Competition, která funguje podobně jako Concertino Praga, to znamená s videonahrávkami. Do finále Concertina se Jan dostal už loni a získal cenu EMCY (Evropské unie hudebních soutěží pro mládež). Jan Schulmeister ve finále Concertina Praga hrál Klavírní koncert č. 1 Des dur, op. 10 Sergeje Prokofjeva. Obtížnost koncertu spočívá nejen v technické náročnosti, ale i ve změnách tempa. To se v patnáctiminutové skladbě mění jedenáctkrát! Při špatné spolupráci dirigenta se sólistou se to velmi rychle rozklídí. Tentokrát ale vše bylo v pořádku a Jan Schulmeister si svým provedením získal publikum, které mu v hlasování dalo svou cenu. Získal si také porotu, která mu udělila druhé místo. A do třetice – Jan Schulmeister získal i cenu Karel Komárek Family Foundation.

Jak prosáklo z poroty, výsledky hodnocení byly velmi těsné. Není divu. Výkony všech mladých umělců byly na špičkové úrovni, za kterou by se nemusel stydět žádný ze známých světových sólistů. Byl to skutečně vzrušující večer. Finalisty teď čeká Jihočeský festival Concertino Praga, další specifikum naší soutěže. Odjedou koncertovat do nádherných prostor zámků v Českém Krumlově, Bechyni a Jindřichově Hradci i do Divadla J. K. Tyla v Třeboni.

ORCHESTRÁLNÍ AKADEMIE 2021

Název projektu:	Orchestrální akademie – 2. ročník
Orchestrální akademie:	
Počet nabízených míst:	
Počet návštěvníků (účastníků) celkem:	34 frekventantů
z toho platících:	25 frekventantů (3 500 Kč kurzovné), 9 udělených stipendií
Koncert Mladých filharmoniků:	Kroměříž 19. 8. 2021
Počet nabízených míst:	600
Počet návštěvníků (účastníků) celkem:	489
z toho platících:	420 (výnosy dle smlouvy náleží Collegium Musicale – spolupořadatel OA)
Koncert Mladých filharmoniků:	Praha – MHF Dvořákova Praha 14. 9. 2021
Počet nabízených míst:	500
Počet návštěvníků (účastníků) celkem:	392
z toho platících:	316 (výnosy jsou součástí rozpočtu MHF DP21)

Orchestrální akademie jako základna Orchestru Mladých filharmoniků Dvořákovy Prahy byla realizována v souladu s deklarovaným záměrem.

Po prvním ročníku v roce 2020, který byl poznamenán covidovými restrikcemi, kdy se AKH se rozhodla jej realizovat z praktických i faktických důvodů bez zapojení organizátorů Letní hudební akademie Kroměříž (díky covid restrikcím nebylo možné uspořádat hromadné soustředění účastníků orchestrální akademie) improvizovaně přímo v Praze od 2. do 12. 9. 2020, se druhý ročník Orchestrální akademie konal dle Smlouvy o spolupráci a dodatku číslo 3. a 4. k této Smlouvě uzavřených mezi Akademií klasické hudby, z. ú. a spolkem Collegium Musicale, pořadatelem LHAK.

První část projektu Orchestrální akademie byla realizována ve dnech 13. – 19. srpna 2021 pod vedením dirigenta Tomáše Netopila. Na základě přihlášek studentů zaslanych pro účast v projektu se kurzů účastnilo 34 mladých hudebníků. Ti vytvořili smyčcový orchestr, který se zabýval studiem předem stanoveného repertoáru. **Ten tvořila světová premiéra skladby českého skladatele Lukáše Sommera s názvem Dvořák Airlines pro smyčcový orchestr, kterou autor sepsal na objednávku Akademie klasické hudby a jí pořádaného festivalu Dvořákova Praha**, 1. violoncellový koncert Josepha Haydna a Smyčcová serenáda Petra Iljiče Čajkovského.

Po sérii orchestrálních zkoušek a individuálních lekcí určených pro přípravu orchestrálních partů pod vedením lektorů houslisty Jiřího Vodičky, koncertního mistra České filharmonie, houslisty Fedora Rudina, bývalého koncertního mistra Vídeňských filharmoniků, Pavla Nikla, violisty a zakládajícího člena Pavel Haas Quartet, violoncellistky Michaely Fukačové a kontrabasisty České filharmonie Petra Riese, byl orchestrální kurz završen veřejným koncertem v Květné zahradě v Kroměříži dne 19. srpna 2021, na kterém frekventanti kurzů ověřili výsledky své práce před publikem. Sólistou koncertu byl mladý český violoncellista Adam Klánský, který možnost účinkovat na tomto koncertě získal jako laureát Ceny Akademie klasické hudby za mimořádný umělecký výkon v rámci kurzů LHAK.

Dle původního plánu proběhla i druhá fáze Orchesterální akademie v Praze ve dnech 11. – 13. 9. 2021. Frekventanti se účastnili série pracovních orchestrálních frekvencí. Vrcholnou prezentací orchestrálního výukového programu bylo pak koncertní vystoupení 14. 9. 2021 na mezinárodním hudebním festivalu Dvořákova Praha, kde se frekventanti Orchesterální akademie představili jako členové Orchestru Mladých filharmoniků Dvořákovy Prahy. V rámci studijní fáze i v rámci festivalové prezentace spolupracoval s orchestrem vynikající arménský violoncellista Narek Hakhnazaryan.

Komu byl projekt určen:

Projekt je určen studentům konzervatoří a vysokých uměleckých škol ve věku 15–24 let primárně z České republiky.

Posláním projektu je nabídnout mladým talentovaným umělcům kvalifikované vedení a aktivní zkušenost s profesionální přípravou koncertního provedení vybraného díla orchestrem i s provedením samotným.

Přínos projektu pro cílovou skupinu:

Smyslem projektu je zprostředkovat studentům středních a vysokých hudebních škol aktivní zkušenost s profesionální přípravou koncertního provedení vybraného repertoáru orchestrem včetně koncertního provedení studovaných skladeb. Zároveň se repertoár neomezoval jen na standardní tituly, ale jeho součástí byla i výzva nastudovat dílo nové, komponované právě pro toto uskupení mladých hudebníků. Projekt pod vedením jednoho z nejvýraznějších a nejuznávanějších českých dirigentů střední generace Tomáše Netopila, jehož renomé se v celosvětovém měřítku zrcadlí v pozvánkách od předních světových orchestrů k dirigování v rámci abonentních řad i festivalových vystoupení a za pedagogického působení zkušených členů předních orchestrálních těles jako jsou Česká filharmonie a Vídeňská filharmonie, tak rozšiřuje možnosti mladých hudebníků získávat další zkušenosti pro svou budoucí profesní dráhu a ověřit výsledky své práce v orchestru na prestižním pódiu v bezprostřední návaznosti na samotný studijní proces.

Studenti tak prohlubují své znalosti a dovednosti a jsou pro budoucnost lépe zkušenostně vybaveni.

Přínos pro obor:

Orchesterální akademie a její program je součástí přípravy mladých hudebníků na budoucí možnou profesionální dráhu orchestrálního hráče. Tato dráha je vedle ambice mladých hudebníků stát se nástrojovým sólistou nebo špičkovým komorním hráčem nejčastějším vyústěním jejich vzdělávacího procesu. Této části hudebního vzdělávání je v našich podmínkách věnována limitovaná péče v rámci studijních plánů středního i vysokého školství. Proto se Akademie klasické hudby rozhodla spojit své síly s Collegium Musicale ve společném komplexním projektu, který se orientuje na věkovou skupinu, které se dostává většinou pedagogické péče v oboru orchestrální hry v rámci vzdělávacího procesu zejména na středních školách s menším akcentem v porovnání se zaměřením na výchovu k sólové interpretační dráze. Navíc ještě většinou nedosáhli věku a kvalifikace, která by jim umožňovala účast na programech profesionální přípravy v rámci orchestrálních akademií profesionálních symfonických těles, jako jsou například Česká filharmonie, Prague

Philharmonia – PKF, SOČR, FOK a další. Po absolvování takových programů, jakými jsou projekty typu Orchestrální akademie spolupořádaná AKH a LHAK jsou studenti zkušenější a více připraveni pro postoupení do další fáze orchestrálního vzdělávání, což má dopad na zvyšování hráčské úrovně pro další studijní programy pořádané profesními institucemi.

Přínos projektu pro realizátora:

Akademie klasické hudby si do zadání svého poslání a posílení oprávněnosti své existence dala vedle pořádání velkého mezinárodního festivalu Dvořákova Praha a udílení prestižní Ceny Antonína Dvořáka i průběžnou péči o mladé talentované hudebníky, kteří stojí skutečně na prahu nejen své profesní kariéry, ale nachází se v rané fázi vzdělávacího procesu umožňujícího budoucí realizaci ve světě interpretačního umění na vrcholové úrovni. Proto se rozhodla postihnout další segmenty vzdělávání v profesních dovednostech interpretů. Spatřuje v tom naplnění svého kréda, tedy péči o odkaz Antonína Dvořáka, který nebyl jen skladatelskou osobností globálního rozměru, ale i pedagogem a podporovatelem svých talentovaných vrstevníků a následovníků, což dokumentuje i jeho působení na konzervatořích v Praze a New Yorku.

Smyslem projektu není generovat výnosy, ale investovat do budoucnosti interpretační scény a jejich budoucích protagonistů jako ambasadorek kulturních hodnot ovlivňujících kvalitu života společnosti na poli etických a estetických hodnot.

Naplnění principu rovného přístupu ke kulturním službám (dostupnost pro sociálně a zdravotně znevýhodněné skupiny, pro menšiny ad.)

Projekt je určen pro mimořádně talentované mladé hudebníky, čímž je dána struktura účastníků. Vzhledem k primárnímu záměru poskytnout příležitost kvalitního vzdělávání v oboru orchestrální hry bez ohledu na sociální zázemí účastníků se **pořadatelé rozhodli v odůvodněných případech poskytnout vybraným účastníkům účast na akademii bezúplatně**, pakliže by kurzovné zapříčinilo nepřiměřenou finanční zátěž nebo by znamenalo znemožnění takové účasti.

Orchestrální akademie je sice primárně určena studentům z České republiky, avšak je otevřena i zájemcům ze zahraničí a zahraničním studentům, kteří se na českých školách vzdělávají.

Pasivní účast na orchestrální akademii je bezúplatná (možnost navštěvovat výuku jako pozorovatel), ceny kurzovného i vstupného na veřejné prezentace byly nastaveny na úrovni symbolické, která necílila k účelu pokrytí nákladů na realizaci projektu jako takového. **Zároveň byly pro vstupné na koncert v rámci MHF Dvořákova Praha uplatněny slevové programy pro studenty, ZTP** v souladu s festivalovými pravidly. Součástí odměny pro frekventanty za jejich úsilí byl i **bezúplatný vstup na koncert Vídeňských filharmoniků v rámci MHF Dvořákova Praha 2021**, který se konal den před prezentací Orchestrální akademie jako orchestru Mladých filharmoniků Dvořákovy Prahy a měl pro frekventanty inspirativní rozměr.

Udržitelnost projektu:

Projekt je koncipován jako dlouhodobý. Pořadatelé ustáli i krizovou situaci v souvislosti s pandemií COVID 19 v roce 2020, přes nejistotu roku 2021 ze stejných důvodů realizovali i

ročník 2021. V rámci cyklu Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy pokračuje tento program i v roce 2022 a je obsažen i v plánech na roky 2023 a 2024.

Jeho budoucnost je definována schválenými plány Akademie klasické hudby na následující roky a podpořena formou významného finančního příspěvku Nadace Karel Komarek Family Foundation i strukturou fundraisingové aktivity Akademie klasické hudby, v jejímž portfoliu je i oblast podpory mladých talentovaných hudebníků při profesním vzdělávání. Při realizaci tohoto projektu navíc Akademie klasické hudby spolupracuje s renomovanými a důvěryhodnými institucemi, jako Pražská konzervatoř, Česká filharmonie a další.

Další informace o realizaci projektu:

(např.: reflexe projektu veřejností, případně mediální ohlas ad.)

Koncert se setkal s mimořádnou odezvou jak u publika, odborné veřejnosti i mezi účastníky samotnými. Tím bylo potvrzeno, že takový projekt smysl dává a má smysl na tomto dobrém základu stavět i v letech následujících.

ORCHESTRÁLNÍ AKADEMIE 2021 – Výběr z médií (recenze a články)

Netopilovi Mladí filharmonici na Dvořákově Praze

Datum vydání: 17. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz | Autor: Petr Veber

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

„Sólista hrál Haydna hravě a rozšafně a jejich spolupráci bylo radost sledovat.“

„Sommerova skladba si vtipně, ale nepřeháněně pohrává s dvořákovskými motivky a je posluchačsky vděčná.“

„Mladí udělali kus práce a zahráli opravdu profesionálně.“

Skvěle zahráný Čajkovskij, posluchačsky vděčně koncipovaná nová současná skladba a zdařilý doprovod mezinárodně úspěšného mladého violoncellisty... Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy při úterním koncertě mezinárodního hudebního festivalu prokázali v Rudolfinu velký talent a dosvědčili i značnou píli. Publiku nabídli plnohodnotný program, žádnou studentskou akci. Samozřejmě z velké části i díky dirigentu Tomáši Netopilovi, který za jejich přípravou stál při Letní hudební akademii Kroměříž a pak i nyní v posledních dnech v metropoli.

Čajkovského Serenádu C dur zahrálo zhruba třicetičlenné těleso ve velkém plném zvuku. V první větě to bylo ve svižném tempu, v přesné souhře a artikulaci, s krásným espressivem a výrazovými vzdechy,

ve druhé s pěkně vypointovaným valčíkovým rytmem, ve třetí ve vlnách s posmutnělostí i vášnivostí a krásně ztišeným zastavením před závěrem, ve finále s patosem i s bravurou.

Arménskému cellistu Narka Hakhnazaryana předtím doprovodili v Haydnově Koncertu C dur (objeveném v šedesátých letech v Praze) také velmi stylově, s citem a pozorně. Sólista hrál dílo hravě a rozšafně a byla radost jejich spolupráci sledovat.

Úvod večera patřil novince z pera Lukáše Sommera s názvem Dvořák Airlines. Světovou premiéru neměla nyní na Dvořákově Praze, ale už o měsíc dříve v Kroměříži. I tentokrát potvrdila, že je šikovně napsaná v polaritě lyriky i energičnosti, že si vtipně, ale nepřeháněně pohrává s dvořákovskými motivky a že je posluchačsky vděčná. Partitury se zhostili mladí studenti dostatečně suverénně, aby

vyzněla jako vydařená kompozice, která by se mohla dostat do repertoáru stálých těles.

Projekt Mladých filharmoniků Dvořákovy Prahy se v návaznosti na Letní hudební akademii Kroměříž realizoval letos vůbec poprvé. Loni se sice kurzy konaly, ale nebylo tam možné uskutečnit výuku orchestrální hry, a tak těleso pro pražský festival vzniklo tehdy jinak. Letos bylo sice Rudolfinum při této příležitosti jen poloplné, ale důvody jsou zřejmé. Nabídka je po dlouhém půstu daném koronavirovými omezeními momentálně předimenzovaná a lidé se navíc ještě bojí, šetří, odvykli... Kdo ale přišel, věděl, proč jde. Už srpnový koncert v Kroměříži byl výborný. Mladí ale udělali ve zkouškách v Praze ještě kus další práce a

zahráli pak opravdu profesionálně. Přitom jim je maximálně čtyřicet a některým ještě o dost méně.

Netopilovi Mladí filharmonici na Dvořákově Praze

Obrazek je součástí knihy a není možné ji použít bez souhlasu autora. Pokud chcete použít tento obrázek, obraťte se na autora. Pokud chcete použít tento obrázek, obraťte se na autora.

Dvořákova Praha: Tomáš Netopil, Mladí filharmonici, Narek Hakhnazaryan

Datum vydání: 08. 09. 2021

Zdroj: klasikaplus.cz

Vydavatel: klasikaplus.cz

Originál: [URL](#)

Dvořákova Praha: Tomáš Netopil, Mladí filharmonici, Narek Hakhnazaryan

KlasikaPlus.cz

Úspěch a nadšení vyvolal u publika koncert Mladých filharmoniků, kteří zahráli pod taktovkou Tomáše Netopila v létě na závěr Letní hudební akademie Kroměříž – psali jsme ZDE. Stejný program, stejné mladá talenty, jen jiný sólista na violoncello teď vystoupí i v rámci festivalu Dvořákova Praha 14. září. Zazní nová skladba Lukáše Sommera Dvořák Airlines, která měla na zmíněném koncertu premiéru, Narek Hakhnazaryan přednese Haydnův violoncellový koncert č. 1 C dur a večer pak uzavře Čajkovského Serenáda pro smyčce C dur. Festivalové večery včetně tohoto začínají ve 21 hodin v pražském Rudolfinu.

Soutěžní otázka: Kdo hrál Haydnův violoncellový koncert na závěrečném večeru letošní Letní hudební akademie Kroměříž?

Odpovědi posílejte na: web@klasikaplus.cz

Jako předmět zprávy uveďte: Mladí filharmonici a nezapomeňte napsat i váš TELEFON a ADRESU.

Výherce vylosujeme v PÁTEK 10. ZÁŘÍ 2021.

Akademie klasické hudby dlouhodobě aktivně podporuje rozvoj mladých talentů nejen v rámci separátních projektů, ale také v rámci Dvořákovy Prahy, mezinárodního hudebního festivalu, který Akademie klasické hudby pořádá. Právě v rámci MHF Dvořákova Praha byla vyčleněna dedikovaná programová řada Pro budoucnost, která se těmito talentům a jejich podpoře věnuje. Jejich nedílnou součástí jsou pak Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy, jejichž koncert letos přinese příjemnou novinku – první festivalovou objednávku kompozice, kterou složil Lukáš Sommer a nazval ji Dvořák Airlines. Večer pak bude pokračovat velkou klasikou, zazní violoncellový koncert č. 1 od Josepha Haydna, sólistou provedení bude arménský violoncellista Narek Hakhnazaryan. Program završí Serenáda pro smyčce od Petra Iljiče Čajkovského.

Orchestr Mladých filharmoniků Dvořákovy Prahy jsou novým projektem Akademie klasické hudby, která festival pořádá. Poprvé se orchestr představil na minulém ročníku frenetickým provedením Beethovenovy Symfonie č. 9 s Ódou na radost. Zárodek orchestru, který na základě myšlenky ředitele festivalu Jana Simona vybudoval dirigent Tomáš Netopil na své Letní hudební akademii v Kroměříži, se díky spojení s Akademií klasické hudby stává pravidelnou součástí Dvořákovy Prahy. Orchestr Mladých filharmoniků má ohromný význam pro samotné hráče, kteří se v něm jednak učí profesionálním návykům a navíc dostávají mimořádnou motivaci v podobě festivalového vystoupení v Rudolfinu. Zcela jiný druh zážitku ale čeká také na publikum, které se setká s nejtalentovanějšími mladými hráči, jejich bezprostředností i euforickým přístupem.

Světovou premiéru zahraje studentský orchestr

Datum vydání: 07. 09. 2021

Zdroj: Xantypa

Vydavatel: XANTYPA PUBLISHING, s.r.o.

Studentský festivalový orchestr se na Dvořákově Praze poprvé představil loni ve skvělém provedení Beethovenovy DEVÁTÉ SYMFONIE „s Ódou na radost“. I letos mohou mladí hudebníci získat novou a pro budoucí hudební dráhu jistě vítanou zkušenost. Pod názvem Mladí

Světovou premiéru zahraje studentský orchestr

Studentský festivalový orchestr se na Dvořákově Praze poprvé představil loni ve skvělém provedení Beethovenovy DEVÁTÉ SYMFONIE „s Ódou na radost“. I letos mohou mladí hudebníci získat novou a pro budoucí hudební dráhu jistě vítanou zkušenost. Pod názvem Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy vystoupí ve Dvořákově síni Rudolfiny v úterý 14. září smyčcový orchestr, jenž se v srpnu zformoval z mladých frekventantů Letní hudební akademie Kroměříž (LHAK). Pod vedením spoluzakladatele LHAK dirigenta Tomáše Netopila chystají světovou premiéru skladby, která poprvé v historii vznikla přímo na objednávku Dvořákovy Prahy. DVOŘÁK AIRLINES pro smyčcový orchestr skladatele Lukáše Sommera je inspirována Dvořákovou cestou do Spojených států v roce 1892. V první větě se tedy přeneseme na palubu zaoceánské lodi Saale, druhá věta s názvem BOEING 738 2011 hledá odpověď na otázku, jak by se Antonín Dvořák asi cítil v letadle.

filharmonici Dvořákovy Prahy vystoupí ve Dvořákově síni Rudolfiny v úterý 14. září smyčcový orchestr, jenž se v srpnu zformoval z mladých frekventantů Letní hudební akademie Kroměříž (LHAK). Pod vedením spoluzakladatele LHAK dirigenta Tomáše Netopila chystají světovou premiéru skladby, která poprvé v historii vznikla přímo na objednávku Dvořákovy Prahy. DVOŘÁK AIRLINES pro smyčcový orchestr skladatele Lukáše Sommera je inspirována Dvořákovou cestou do Spojených států v roce 1892. V první větě se tedy přeneseme na palubu zaoceánské lodi Saale, druhá věta s názvem BOEING 738 2011 hledá odpověď na otázku, jak by se Antonín Dvořák asi cítil v letadle.

DVOŘÁKOVA PRAHA: KDYŽ MLADÍ HRAJÍ SKVĚLE A V SÁLE PANUJE RADOST

Datum vydání: 16. 09. 2021

Zdroj: ČT Art | Autor: Jan Průša

Vydavatel: Česká televize

Originál: [URL](#)

Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy a dirigent Tomáš Netopil děkují při koncertě v rámci festivalu Dvořákova Praha, Rudolfinum, 14. září 2021,

Těleso nazvané Mladí filharmonici Dvořákovy Prahy svým perfektním výkonem připomnělo, jak živá může klasická hudba být. Orchestr, jenž z velké části vyšel z Orchestrální akademie při Letní hudební akademii v Kroměříži, si přichystal nápaditý program, v němž nechyběla ani současná česká tvorba.

První kus na programu, nová skladba Dvořák Airlines pro smyčcový orchestr sedmatřicetiletého hudebního skladatele a kytaristy Lukáše Sommera, vychází z inspirace klasikovými cestami do Spojených států. Sommer zpracovává Dvořákovy cesty v kontextu dnešního propojeného světa a ptá se: „Jak by asi taková cesta Antonína Dvořáka vypadala dnes, v Boeingu 747? Jak by taková cesta poznamenala některé jeho notoricky známé skladby?“ Na otázky po takové inspiraci samozřejmě dnes nelze přímo odpovědět a Sommerova fantazijní dvouvětá kompozice ani žádnou takovou odpověď nepodává. Nabídla originální a posluchačky přívětivé zpracování tématu na půdorysu neoklasicistního zvuku s mnoha působivými citovými i virtuózními plochami. A samozřejmě ve skladbě neopomenul citovat Dvořákovu hudbu. Nejnápadněji to byla Humoreska, která žertovně zazněla na několika místech v druhé části skladby.

Orchestr si se Sommerovou efektní skladbou, která vznikla na objednávku Dvořákovy Prahy, poradil skvěle a podal ji v perfektní souhře, svěže a s dostatečným švihem. První část nabídla několik půvabných lyrických ploch, které se následně střídaly s exaltovanějšími partiemi. Druhá část, hutnější a razantnější, směřovala k čím dál větší intenzitě, aby ji hráčky a hráči

uzavřeli v efektním závěru. Dvořák Airlines jako celek je zvukově intenzivní dílo, jímž skladatel možná „uvažuje“ o vnímání dálek při dnešní rychlosti cestování, která se odlišuje od způsobu, jak se cestovalo za dob Antonína Dvořáka.

Za pomyslný vrchol večera lze považovat výkon dvaatřicetiletého arménského violoncellisty Nareka Hakhnazaryana. Ten se představil jako sólista v Koncertu pro violoncello a orchestr č. 1 C dur Josepha Haydna. Tato sofistikovaná skladba nabízí nepřeborně půvabu a radosti. Hakhnazaryanova hra se vyznačovala hřejivým tónem, lyrikou, vzdušností, skvěle zvládnutými běhy, vyváženou dynamikou, tónovou čistotou. Mimo technickou stránku sólistovy hry, která obzvlášť vynikla v kadenci v závěru první věty, je potřeba upozornit na totální bezprostřednost, kterou Hakhnazaryan předvedl na pódiu a v níž se potkal s temperamentem mladých hudebnic a hudebníků. Ti si výborně poradili s tempem závěrečné třetí věty, které Tomáš Netopil nasadil opravdu vysoko.

Po krátké přestávce zazněla Serenáda pro smyčce C dur, op. 48 Petra Iljiče Čajkovského.

V interpretaci Mladých filharmoniků Dvořákovy Prahy to nebyla hudba zatěžkaná patosem, nýbrž virtuózní kus plný vzletných frází a entusiasmů. Andante podali vznešeně, valčík s půvabnou hravostí. Citlivě vykreslená elegie nabídla zvukovou barevnost. Celkový dojem dotvořilo nadšeně pojaté finále.

Suverénní výkon svěřenců dirigenta Netopila si nezádal s leckterými profesionálními filharmonickými tělesy. Z úspěchu večera se radovali nejen mladé hudebnice a hudebníci, ale i právě Tomáš Netopil, jenž má coby lektor Iví podíl na této radosti z hraní. Nezbyvá než poděkovat a přát si více takových báječných hudebních empatických setkání!

Haydn has a very special place in my musical career. Narek Hakhnazaryan

Datum vydání: 14. 09. 2021

Zdroj: www.orer.eu | Autor: H. Asatryan

Originál: [URL](#)

Narek Hakhnazaryan will play Joseph Haydn's Concerto for Cello and Orchestra in Prague

On September 14, renowned Armenian cellist Narek Hakhnazaryan will play Joseph Haydn's Concerto for Cello and Orchestra alongside the Dvořák Prague Youth Philharmonic at the Dvořák Prague International Music Festival, with conductor Tomáš Netopil.

The concert programme will also include Tchaikovsky's Concerto for Violin, as well as Lukáš Sommer's "Dvořák Airlines for String Orchestra" commissioned especially for this festival. On the eve of the concert, conductor Tomáš Netopil and cellist Narek Hakhnazaryan answered the questions of ORER magazine.

Narek Hakhnazaryan.

- You have performed with the Czech Philharmonic Orchestra many times before. What are your expectations from the performance of Dvořák Prague Youth Philharmonic and work with Tomáš Netopil?

- Well, that is a pretty complex question. I've played with the Czech Philharmonic and I enjoyed it very much and it was back when maestro Jiří Bělohlávek was alive and he was leading the orchestra. We also had a tour in Japan, concerts in Japan where I played. It was a dream set-up, I played the Dvořák cello concerto in Japan, I played with the Czech Philharmonic and Jiří Bělohlávek, it was a fantastic experience. I also very much enjoyed performing in Rudolfinum several times. Beautiful, wonderful hall.

I am working with this Youth Philharmonic Orchestra for the first time. They are wonderful young musicians, have fantastic levels of preparation and professionalism and are very talented musicians. I enjoyed our rehearsal very much, especially playing Haydn. It's not the easiest task for young musicians because it requires experience, it requires some stylistic knowledge. And they are doing a brilliant job. Obviously with big help of my good friend, fantastic maestro Tomáš Netopil, with whom I have played several times, although not yet in the Czech Republic. I admire him very much. I think he is a fantastic conductor and a fantastic musician. I am very excited to be performing again with, I would say, the future of the Czech musical school, with Czech young musicians.

- What place does Haydn occupy in your creative life? How often do you do his works?

- Haydn has a very special place in my musical career and in my heart because I played a Haydn concerto in my Tchaikovsky competition, in which I won in 2011. For me it's probably an even more precious reward as in the second half of the second round all cellists were playing the same Haydn C major concerto and I was also playing that but with my own cadences that I composed by myself; I won the best Haydn concerto performers prize. And that for me is absolutely priceless considering that I am Armenian, and I was competing against European and American cellists. Winning that award means to me almost more than getting the golden medal of the Tchaikovsky competition because it was judged by my favorite cellists, professionals and they thought that my Haydn was convincing. That is the trickiest part in the music of this style – to be right stylistically but also to add something personal without crossing the line of the style. Since then this concerto became a very dear concerto for me. And I don't actually play it that often but every time I do I enjoy it very much.

- What upcoming concerts are planned in Europe?

- Right after this I am flying to Pisa, Italy, to play another very challenging programme. I will play 3 suites from Johann Sebastian Bach, the 3rd, 2nd and 4th. I was originally supposed to play all six which is a very big responsibility and a hard task for a cellist. However, because of COVID-19 the number of concerts was reduced to one. Then I have a few concerts in Russia, which I am very excited about because in about 10 days I will do my conducting debut where I will conduct the Tchaikovsky Serenade for strings. Then I will be back in Europe in November, in Serbia and then in Germany.

Tomáš Netopil:

- Lukáš Sommer's Dvořák Airlines will be performed in Prague for the first time. How do you evaluate that work, how much do you think it is in line with Dvořák's legacy?

-The composition Dvořák Airlines is very interesting, it is a combination of Dvořák's quotations with the special musical language of Lukáš Sommer. And for the purposes of a young orchestra, the composition is characteristic, because it is very lively, especially the second movement is rhythmically rich and uses the youthful energy that this orchestra has.

- You will perform Haydn's concerto with Armenian cellist Narek Hakhnazaryan. What are your expectations of Narek? Are you going to perform with him for the first time or have you already had joint performances?

- My expectations of Narek are high, because we know each other... We have performed several times with my orchestra in Germany, where he played Dvořák's cello, and it was a great joy with him and then I collaborated with him a few more times. I think that it was such a common idea - Jan Simon, the director of the festival, and I - so I'm really happy, I'm looking forward to it and I'm glad that he will come. I hope that it will be a beautiful experience in connection with the youth philharmonic.

H.Asatryan, ORER magazine

VYDAVATELSKÁ ČINNOST

Nahrávka kompletního klavírního díla Antonína Dvořáka

Nahrávka vznikla z podnětu ředitele Dvořákovy Prahy Jana Simona v průběhu několika málo měsíců. Odstartoval ji úspěšný „klavírní maraton“, který se uskutečnil pod patronátem Iva Kahánka během festivalu Dvořákova Praha 2020. V rámci jednoho dne zde tehdy zazněly Dvořákovy skladby pro sólový i čtyřruční klavír. Poslední nahrávka kompletního Dvořákovy klavírního díla vznikla v letech 1966–1970 v interpretaci klavíristy Radoslava Kvapila, který byl po mnoho let jako ambasador Dvořákových klavírních kompozic ve světě velmi osamocen. Přitom Mistrovo klavírní dílo je rozsáhlé, byť ve výčtu kompozic nenaleznete až na výjimky rozsáhlé formální útvary jako u jiných klavírních autorů. Přesto je jeho dílo srovnatelné s dílem Bedřicha Smetany, Edwarda Griega a dalších skladatelů, kteří reprezentují národní romantické hudební školy.

Na spolupráci se Akademie klasické hudby dohodla s vydavatelstvím Supraphon, kterému pomohla společně s MKČR pokrýt zásadní část produkčních nákladů a zároveň nechala vyrobiť speciální sběratelskou limitovanou číslovanou edici LP, která svou výlučností slouží jednak k reprezentačním účelům a zároveň je zvažována jako fundraisingový nástroj pro získávání dalších podporovatelů aktivit Akademie klasické hudby.

Držitelem Ceny Anděl 2021 v kategorii klasická hudba se včera stal Ivo Kahánek, takřka „dvorní“ klavírista MHF Dvořákova Praha, kurátor jeho komorní řady v roce 2015 a častý host tohoto festivalového pódia. Toto ocenění získal za soubornou nahrávku klavírních skladeb Antonína Dvořáka. Sada 4 CD s názvem „Dvořák: Kompletní klavírní dílo“ zahrnuje větší cykly, příležitostné skladby i několik kuriozit. Vydal ji v září loňského roku Supraphon ve spolupráci s Akademií klasické hudby, která je zároveň pořadatelem festivalu Dvořákova Praha. Tento počín by nebyl možný bez významné finanční podpory Karel Komárek Family Foundation.

Získání Ceny Anděl je završením celé řady významných ocenění a pozornosti, které se této nahrávce dostalo ze strany zahraniční i tuzemské odborné veřejnosti. V hitparádě českých klasických alb Národní federace hudebního průmyslu IFPI má CD na svém kontě 1. místo již po dobu 11 týdnů, a francouzská komerční služba Qobuz pro streamování a stahování hudby zařadila komplet mezi **100 nejprodávanějších nahrávek světa**.

Prestížní **britský hudební magazín Gramophone** přinesl ve svém prosincovém vydání superlativní recenzi: „Kahánek interpretuje každou skladbu tak, jako by pro něj byla vším. Myslím, že mu nemohu složit větší kompliment, než když se přiznám, že je pro mne vůbec prvním pianistou, který dokáže zahrát Dvořákovo sólové klavírní dílo tak, že je prakticky naroveň Smetanovu. Jde o skvělý komplet, který by neměl žádný milovník romantické hudby nechat bez povšimnutí.“

Belgický odborný server Stretto se vyjádřil, že: „Kompletní Dvořákovo klavírní dílo v podání Ivo Kahánka je autentické a inspirující. Prostě top!“, zatímco ve **francouzském hudebním časopisu Diapason** nahrávka obdržela nejvyšší ocenění, tedy **5 „ladiček“**, nahrazující jinak populární hvězdičky.

CD komplet souborného díla Antonína Dvořáka získal v závěru roku 2021 i nominaci na prestižní mezinárodní cenu International Classical Music Awards (ICMA) v kategorii sólových nástrojů. Nahrávka získala i titul Album of the Week německého rozhlasového portálu MDR Kultur (2021)

Nahrávka kompletního klavírního díla Antonína Dvořáka – Výběr z médií (recenze a články)

Úplné klavírní dílo Dvořáka nahrál virtuos Kahánek

Datum vydání: 09. 09. 2021

Zdroj: Haló noviny

Vydavatel: Futura a.s.

Kompletní klavírní dílo Antonína Dvořáka nahrál virtuos Ivo Kahánek. Posluchači na nahrávce najdou větší cykly, příležitostné skladby, ale i několik kuriozit, jež byly nyní natočeny poprvé, informoval za vydavatele Supraphon Vladan Drvota. Nahrávka vychází v roce 180. výročí narození slavného skladatele, které připadá na 8. září.

Záznam v podobě čtyř CD vyjde 24. září, obálku zdobí fotografie autentického skladatele a kalamáře

Úplné klavírní dílo Dvořáka nahrál virtuos Kahánek

Kompletní klavírní dílo Antonína Dvořáka nahrál virtuos Ivo Kahánek. Posluchači na nahrávce najdou větší cykly, příležitostné skladby, ale i několik kuriozit, jež byly nyní natočeny poprvé, informoval za vydavatele Supraphon Vladan Drvota. Nahrávka vychází v roce 180. výročí narození slavného skladatele, které připadá na 8. září.

Záznam v podobě čtyř CD vyjde 24. září, obálku zdobí fotografie autentického skladatele a kalamáře, se kterým zapisoval noty. Ivo Kahánek svoji novou nahrávku poprvé představit a pokřtil na Mezinárodním hudebním festivalu Dvořákova Praha ve výročí den Dvořákova narození.

Ve Dvořákově síni Rudolfiny se tak stalo při koncertu izraelského klavíristy Borise Giltburga se souborem Pavel Haas Quartet. Kahánek na tomto festivalu hrál mnohokrát, byl vůbec prvním kurátorem Komorní řady a je členem Rady akademiků Akademie klasické hudby, která festival pořádá.

úplné klavírní dílo Antonína Dvořáka nahrál virtuos Ivo Kahánek. Posluchači na nahrávce najdou větší cykly, příležitostné skladby, ale i několik kuriozit, jež byly nyní natočeny poprvé, informoval za vydavatele Supraphon Vladan Drvota. Nahrávka vychází v roce 180. výročí narození slavného skladatele, které připadá na 8. září.

Dvořákova klavírní koncerta s Barberskými symfoniky a s Jauchem Heřmánkem v roce 2019 slavila úspěch mimo jiné na BBC Music Magazine Awards.

Dvořákovi Kahánek se věnoval současně Pražského jara 2021. Za sebou má množství úspěšných vystupení, mimo jiné v katedrále Wigmore Hall s Pavel Haas Quartet nebo v Berlínskou filharmonii pod vedením Simon Rattla. V Česku například vystoupil pravidelně na mezinárodních festivalech Pražského jara Senecanova Lausnický, Dvořákova Praha a dalších. V roce 2019 se

a historické psací náčiní, se kterým zapisoval noty. Ivo Kahánek svoji novou nahrávku poprvé představil a pokřtil na Mezinárodním hudebním festivalu Dvořákova Praha ve výročí den Dvořákova narození.

Ve Dvořákově síni Rudolfiny se tak stalo při koncertu izraelského klavíristy Borise Giltburga se souborem Pavel Haas Quartet.

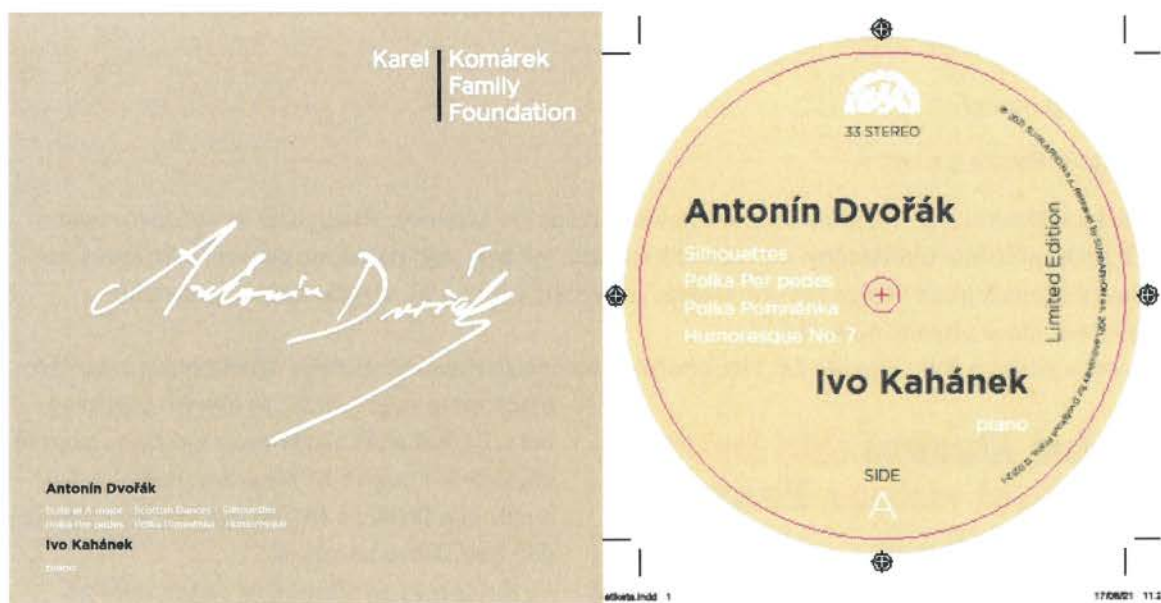
Kahánek na tomto festivalu hrál mnohokrát, byl vůbec prvním kurátorem Komorní řady a je členem Rady akademiků Akademie klasické hudby, která festival pořádá.

»Většinu repertoáru jsem nacvičil až během

jara 2021 přímo pro účely nahrávání. Nejtěžší byl časový pres, protože vzhledem k termínovým

možnostem sálu a týmu bylo nutné nahrát pět hodin hudby během pouhých tří měsíců. Nejhezčí naopak bylo objevování některých takřka neznámých hudebních drahokamů v nepřehledné šíři Dvořákova klavírního díla či možnost nového pohledu na ty známější kusy,« uvedl k nahrávce Kahánek. Jeho nahrávka Dvořákova Klavírního koncertu s Bamberskými symfoniky a s Jakubem Hrušou v roce 2019 slavila úspěch mimo jiné na BBC Music Magazine Awards.

Dvaadvacetiletý Kahánek je vítězem soutěže Pražského jara 2004. Za sebou má mnoho úspěšných vystoupení, mimo jiné v londýnské Wigmore Hall s Pavel Haas Quartet nebo s Berlínskou filharmonií pod vedením Simona Rattla. V České republice vystupuje pravidelně na mezinárodních festivalech Pražské jaro, Smetanova Litomyšl, Dvořákova Praha a dalších. V roce 2019 se představil na několika koncertech České filharmonie pod vedením nového šéfdirigenta Semjona Byčkova.

17. června 2022

Ing. Robert Kolář
Ředitel společnosti

A handwritten signature in blue ink, which appears to be 'Robert Kolář'. The signature is written in a cursive style with a large 'R' and 'K'.

Zpráva nezávislého auditora

správní radě a zakladateli Akademie klasické hudby, z.ú.

Náš výrok

Podle našeho názoru účetní závěrka podává věrný a poctivý obraz finanční pozice ústavu Akademie klasické hudby, z.ú., se sídlem Maiselova 25/4, Staré Město, Praha 1 („Ústav“) k 31. prosinci 2021 a jeho finanční výkonnosti za rok končící 31. prosince 2021 v souladu s českými účetními předpisy.

Předmět auditu

Účetní závěrka Ústavu se skládá z:

- rozvahy k 31. prosinci 2021,
- výkazu zisku a ztráty za rok končící 31. prosince 2021, a
- přílohy účetní závěrky, která obsahuje podstatné účetní metody a další vysvětlující informace.

Základ pro výrok

Audit jsme provedli v souladu se zákonem o auditorech a auditorskými standardy Komory auditorů České republiky, kterými jsou Mezinárodní standardy auditu doplněné a upravené souvisejícími aplikačními doložkami (společně „auditorské předpisy“). Naše odpovědnost stanovená těmito předpisy je podrobněji popsána v oddílu Odpovědnost auditora za audit účetní závěrky.

Domníváme se, že důkazní informace, které jsme shromáždili, poskytují dostatečný a vhodný základ pro vyjádření našeho výroku.

Nezávislost

V souladu s Mezinárodním etickým kodexem pro auditory a účetní odborníky (včetně Mezinárodních standardů nezávislosti) vydaným Radou pro mezinárodní etické standardy účetních („kodex IESBA“) a přijatým Komorou auditorů České republiky a se zákonem o auditorech jsme na Ústavu nezávislí a splnili jsme i další etické povinnosti vyplývající z kodexu IESBA a ze zákona o auditorech.

Ostatní informace

Za ostatní informace odpovídá ředitel Ústavu. Jak je definováno v § 2 písm. b) zákona o auditorech, ostatními informacemi jsou informace uvedené ve výroční zprávě mimo účetní závěrku a naši zprávu auditora.

Náš výrok k účetní závěrce se k ostatním informacím nevztahuje. Přesto je součástí našich povinností souvisejících s auditem účetní závěrky seznámení se s ostatními informacemi a posouzení, zda ostatní informace nejsou ve významném nesouladu s účetní závěrkou či s našimi znalostmi o Ústavu získanými během auditu nebo zda se jinak tyto informace nejeví jako významně nesprávné. Také jsme posoudili, zda ostatní informace byly ve všech významných ohledech vypracovány v souladu s příslušnými právními předpisy. Tímto posouzením se rozumí, zda ostatní informace splňují požadavky právních předpisů na formální náležitosti i na postup vypracování ostatních informací v kontextu významnosti.

Na základě provedených postupů v průběhu našeho auditu, do míry, již dokážeme posoudit, jsou dle našeho názoru:

- ostatní informace, které popisují skutečnosti, jež jsou též předmětem zobrazení v účetní závěrce, ve všech významných ohledech v souladu s účetní závěrkou a
- ostatní informace vypracované v souladu s právními předpisy.

Dále jsme povinni uvést, zda na základě poznatků a povědomí o Ústavu a o prostředí, v němž působí, k nimž jsme dospěli při provádění auditu, ostatní informace neobsahují významné nesprávnosti. Žádnou významnou nesprávnost jsme nezjistili.

Odovědnost ředitele a správní rady Ústavu za účetní závěrku

Ředitel Ústavu odpovídá za sestavení účetní závěrky podávající věrný a poctivý obraz v souladu s českými účetními předpisy, a za takový vnitřní kontrolní systém, který považuje za nezbytný pro sestavení účetní závěrky tak, aby neobsahovala významné nesprávnosti způsobené podvodem nebo chybou.

Při sestavování účetní závěrky je ředitel Ústavu povinen posoudit, zda je Ústav schopen nepřetržitě trvat, a pokud je to relevantní, popsat v příloze účetní závěrky záležitosti týkající se jeho nepřetržitého trvání a použití předpokladu nepřetržitého trvání při sestavení účetní závěrky, s výjimkou případů, kdy ředitel plánuje zrušení Ústavu nebo ukončení jeho činnosti, resp. kdy nemá jinou reálnou možnost než tak učinit.

Za dohled nad procesem účetního výkaznictví odpovídá správní rada Ústavu.

Odovědnost auditora za audit účetní závěrky

Naším cílem je získat přiměřenou jistotu, že účetní závěrka jako celek neobsahuje významnou nesprávnost způsobenou podvodem nebo chybou a vydat zprávu auditora obsahující náš výrok. Přiměřená míra jistoty je velká míra jistoty, nicméně není zárukou, že audit provedený v souladu s auditorskými předpisy ve všech případech v účetní závěrce odhalí případnou existující významnou nesprávnost. Nesprávnosti mohou vzniknout v důsledku podvodů nebo chyb a považují se za významné, pokud lze reálně předpokládat, že by jednotlivě nebo v souhrnu mohly ovlivnit ekonomická rozhodnutí, která uživatelé účetní závěrky na jejím základě přijmou.

Při provádění auditu v souladu s auditorskými předpisy je naší povinností uplatňovat během celého auditu odborný úsudek a zachovávat profesní skepticismus. Dále je naší povinností:

- Identifikovat a vyhodnotit rizika významné nesprávnosti účetní závěrky způsobené podvodem nebo chybou, navrhnout a provést auditorské postupy reagující na tato rizika a získat dostatečné a vhodné důkazní informace, abychom na jejich základě mohli vyjádřit výrok. Riziko, že neodhalíme významnou nesprávnost, k níž došlo v důsledku podvodu, je větší než riziko neodhalení významné nesprávnosti způsobené chybou, protože součástí podvodu mohou být tajné dohody, falšování, úmyslná opomenutí, nepravdivá prohlášení nebo obcházení vnitřních kontrol.
- Seznámit se s vnitřním kontrolním systémem Ústavu relevantním pro audit v takovém rozsahu, abychom mohli navrhnout auditorské postupy vhodné s ohledem na dané okolnosti, nikoli abychom mohli vyjádřit názor na účinnost jeho vnitřního kontrolního systému.
- Posoudit vhodnost použitých účetních pravidel, přiměřenost provedených účetních odhadů a informace, které v této souvislosti ředitel Ústavu uvedl v příloze účetní závěrky.

- Posoudit vhodnost použití předpokladu nepřetržitého trvání při sestavení účetní závěrky ředitelem, a to, zda s ohledem na shromážděné důkazní informace existuje významná nejistota vyplývající z událostí nebo podmínek, které mohou významně zpochybnit schopnost Ústavu trvat nepřetržitě. Jestliže dojdeme k závěru, že taková významná nejistota existuje, je naší povinností upozornit v naší zprávě na informace uvedené v této souvislosti v příloze účetní závěrky, a pokud tyto informace nejsou dostatečné, vyjádřit modifikovaný výrok. Naše závěry týkající se schopnosti Ústavu trvat nepřetržitě vycházejí z důkazních informací, které jsme získali do data naší zprávy. Nicméně budoucí události nebo podmínky mohou vést k tomu, že Ústav ztratí schopnost trvat nepřetržitě.
- Vyhodnotit celkovou prezentaci, členění a obsah účetní závěrky, včetně přílohy, a dále to, zda účetní závěrka zobrazuje podkladové transakce a události způsobem, který vede k věrnému zobrazení.

Naší povinností je informovat osoby pověřené správou a řízením Ústavu mimo jiné o plánovaném rozsahu a načasování auditu a o významných zjištěních, která jsme v jeho průběhu učinili, včetně zjištěných významných nedostatků ve vnitřním kontrolním systému.

17. června 2022

PricewaterhouseCoopers Audit, s.r.o.
zastoupená

Ing. Jiří Zouhar
partner

Ing. Martin Peterka
statutární auditor, evidenční č. 2469

Firma: Akademie Klasické Hudby, z.ú.
Identifikační číslo: 26725347
Právní forma: zapsaný ústav
Rozvahový den: 31. prosince 2021
Datum sestavení účetní závěrky: 17. června 2022

ROZVAHA
(v celých tisících Kč)

Označ.	AKTIVA	ř.	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k poslednímu dni účetního období
A.	Dlouhodobý majetek celkem	001	0	0
A.I.	I. Dlouhodobý nehmotný majetek celkem	002	72	72
2.	Software	004	72	72
A.IV.	Oprávký k dlouhodobému majetku celkem	029	-72	-72
2.	Oprávký k softwaru	031	-72	-72
B.	Krátkodobý majetek celkem	041	2 363	3 744
B.II.	Pohledávky celkem	052	1 109	1 278
1.	Odběratelé	053	704	332
5.	Ostatní pohledávky	057	46	45
8.	Daň z příjmu	060	266	151
10.	Daň z přidané hodnoty	062	0	657
17.	Jiné pohledávky	069	93	93
B.III.	Krátkodobý finanční majetek celkem	072	1 101	2 405
1.	Peněžní prostředky v pokladně	073	70	36
3.	Peněžní prostředky na účtech	075	1 031	2 369
B.IV.	Jiná aktiva celkem	081	153	61
1.	Náklady příštích období	082	153	61
	AKTIVA CELKEM	085	2 363	3 744

Označ.	PASIVA	ř.	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k poslednímu dni účetního období
A.	Vlastní zdroje celkem	86	-2 515	1 599
A.I.	Jmění celkem	87	10	4 510
1.	Vlastní jmění	88	10	10
2.	Fondy	89	0	4 500
A.II.	Výsledek hospodaření celkem	91	-2 525	-2 911
1.	Účet výsledku hospodaření	92	-1 751	-386
3.	Nerozdělený zisk, neuhrazená ztráta minulých let	94	-774	-2 525
B.	Cizí zdroje celkem	95	4 878	2 145
B.III.	Krátkodobé závazky celkem	106	4 035	1 029
1.	Dodavatelé	107	54	311
3.	Přijaté zálohy	109	0	13
5.	Zaměstnanci	111	858	534
7.	Závazky k institucím sociálního zabezpečení a veřejného zdravotního pojištění	113	86	137
8.	Daň z příjmu	114	0	0
9.	Ostatní přímé daně	115	34	34
10.	Daň z přidané hodnoty	116	409	0
13.	Závazky ze vztahu k rozpočtu orgánů územ. samosp. celků	119	2 571	0
22.	Dohadné účty pasivní	128	23	0
B.IV.	Jiná pasiva celkem	130	843	1 116
1.	Výdaje příštích období	131	161	248
2.	Výnosy příštích období	132	682	868
	PASIVA CELKEM	134	2 636	3 744

Firma: Akademie klasické hudby, z.ú.
 Identifikační číslo: 26725347
 Právní forma: zapsaný ústav
 Rozvahový den: 31. prosince 2021
 Datum sestavení účetní závěrky: 17. června 2022

VÝKAZ ZISKU A ZTRÁTY
 (v celých tisících Kč)

Označení	TEXT	ř.	Činnosti		
			Hlavní činnost	Hospodářská činnost	Celkem
			5	6	7
A.	Náklady	1	63 275	216	63 491
I.	Spotřebované nákupy a nakupované služby	2	53 896	216	54 112
1.	Spotřeba materiálu, energie a ostatních neskladovatelných dodávek	3	283	0	283
4.	Náklady na cestovné	6	17	0	17
5.	Náklady na reprezentaci	7	1 616	0	1 616
6.	Ostatní služby	8	51 980	216	52 196
III.	Osobní náklady	13	5 025	0	5 025
10.	Mzdové náklady	14	3 747	0	3 747
11.	Zákonné sociální pojištění	15	1 267	0	1 267
13.	Zákonné sociální náklady	17	11	0	11
IV.	Daně a poplatky	19	3 017	0	3 017
15.	Daně a poplatky	20	3 017	0	3 017
V.	Ostatní náklady	21	1 045	0	1 045
18.	Nákladové úroky	24	10	0	10
19.	Kursově ztráty	25	986	0	986
22.	Jiné ostatní náklady	28	49	0	49
VIII.	Daň z příjmů	37	292	0	292
29.	Daň z příjmů	38	292	0	292
	Náklady celkem	39	63 275	216	63 491
B.	Výnosy	40	62 889	216	63 105
I.	Provozní dotace	41	25 531	0	25 531
1.	Provozní dotace	42	25 531	0	25 531
III.	Tržby za vlastní výkony a za zboží	47	20 502	216	20 718
	Tržby za vlastní výkony a za zboží	48	20 502	216	20 718
IV.	Ostatní výnosy	49	16 856	0	16 856
8.	Kursově zisky	53	2	0	2
9.	Zúčtování fondů	54	16 854	0	16 854
	Výnosy celkem	62	62 889	216	63 105
C.	Hospodářský výsledek před zdaněním	63	-94	0	-94
D.	Hospodářský výsledek po zdanění	64	-386	0	-386

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

1. Charakteristika a hlavní aktivity

Vznik a charakteristika Společnosti

Akademie klasické hudby, z.ú. (dále „Společnost“, „Zapsaný ústav“ nebo „z.ú.“) vznikla dne 27. listopadu 2002 zápisem do rejstříku obecně prospěšných společností vedeného Městským soudem v Praze.

Společnost je zřízena za účelem zajišťování následujících druhů obecně prospěšných služeb:

- propagace českého hudebního umění, zejména pořádání a udílení "CENY KLASICKÉ HUDBY" a jiných cen a ocenění,
- agenturní činnost v oblasti hudebního umění, kultury a cestovního ruchu,
- odborné poradenské činnosti v oblasti hudebního umění bez úplaty,
- šíření a popularizace kulturních hodnot s cílem podpořit cestovní ruch a rozvíjet kulturu ve všech oblastech,
- pěstování a šíření nových skladeb české a soudobé hudby,
- podpora mladých umělců a začínajících hudebníků,
- propagace umělecky hodnotné hudby,
- propagace české klasické hudby,
- Podpora přístupu znevýhodněných osob ve společnosti ke kulturním hodnotám.

Kromě obecně prospěšných služeb Společnost poskytuje tuto hospodářskou („doplňkovou“) činnost:

- agenturní činnost v oblasti kultury a umění,
- pořádání výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a obdobných akcí,
- pořádání kulturních produkcí, zábav a provozování zařízení sloužících k zábavě,
- pronájem kancelářských prostor.

Zakladatel Společnosti

Zakladatelem Společnosti je právnická osoba DaDa, a.s., se sídlem Maiselova 25/4, 110 00 Praha 1, IČO: 256 97 846, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, Oddíl B, vložka 5573 (dále „Zakladatel“).

Majetkový vklad Zakladatele je tvořen peněžitým vkladem ve výši 10 000 Kč na účtu Společnosti.

Zdroje financování nutné k dosažení cílů určených statutem Společnost získává zejména ze sponzorských darů, příspěvků, dotací, veřejných sbírek, grantových programů, kulturně vzdělávacích a sportovních akcí, z vlastního jmění a ze zisku dosaženého provozováním hospodářských (doplňkových) činností.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

Sídlo Společnosti:

Maiselova 25/4
110 00 Praha 1
Česká republika

Identifikační číslo Společnosti:

267 25 347

Členové správní rady Společnosti k 31. prosinci 2021

Pavel Šafář
Jan Štěrba
Luboš Veselý

Společnost není společníkem s neomezeným ručením v žádné společnosti.

Na počátku roku 2020 byla potvrzena existence nového koronaviru způsobujícího nemoc covid-19, která se globálně rozšířila. Pandemie a zejména restriktivní opatření přijatá k omezení zdravotních dopadů způsobily narušení mnoha podnikatelských a hospodářských aktivit a v roce končícím 31. prosince 2021 ovlivnily podnikání Společnosti.

I v roce 2021 se na činnosti Akademie klasické hudby z. ú. projeví dopady pandemie v nutnosti přijmout některá opatření, související s aktivní účastí i návštěvou akcí, pořádaných AKH:

- MHF Dvořákova Praha
 - v době spuštění předprodeje byly omezeno až zcela zakázáno konání veřejných kulturních akcí. Propagační aktivity ve formě outdooru vzhledem k minimální návštěvnosti HM Prahy a omezení života ve veřejném prostoru byly redukovány na minimum, nemělo smysl inzerovat festival ve veřejném prostoru. Obavy veřejnosti z možných dlouhodobých omezení kulturních akcí a minimální viditelnost festivalu v době předprodeje vstupenek ve veřejném prostoru se významně projeví na křivce nákupu vstupenek. Ta byla významně nižší a její průběh pomalejší, nebyla srovnatelná s rokem 2019, tedy s dobou před vypuknutím pandemie. Což byl obecný jev týkající se všech kulturních aktivit bez ohledu na jejich pořadatele.
 - Jarní festivaly byly opět buď zrušeny, nebo silně redukovány (částečná realizace MHF Pražské jaro a jeho přesunutí z vyšších procent do online formy), což pocit nejistoty potenciálního publika Dvořákovy Prahy jen umocnilo.
 - Velká část kulturních akcí (včetně divadel) byla přesunuta na pozdní léto a září 2021, což významně navýšilo již tak nepřehledné množství kulturních nabídek v době konání MHF Dvořákova Praha a vytvářelo mnohem silnější konkurenční prostředí.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

- Neustále měnící se barevná mapa zemí z hlediska rizika infekčnosti a pravidel souvisejících s cestováním zvyšovala nejistotu účasti zahraničních interpretů. Zároveň vznikala nutnost provádět testování umělců po příjezdu do ČR, což znamenalo navýšení produkčních nákladů festivalu.
- Trvalá nutnost zajistit testování návštěvníků festivalu DP na COVID 19, případné dokládání bezinfekčnosti znamenalo pro mnohé potenciální návštěvníky překážku, a to včetně nutnosti nosit respirátory v uzavřených prostorách při konání akce a pro Akademii klasické hudby navýšené náklady na zajištění realizace požadovaných hygienických opatření (testovací centrum na náklady akademie v blízkosti Rudolfiny před každým koncertem).
- I přes tyto překážky byl zaznamenán pokles tržeb oproti roku 2019 pouze v řádech vyšších jednotek %, celková návštěvnost festivalu klesla oproti roku 2019 o cca 7 %.
- Orchestrální akademie – Mladí filharmonici Dvořákova Prahy
 - Nejistota ohledně možnosti požádání hromadných kulturních akcí ovlivnila míru účasti na letním orchestrálním soustředění Orchestrální akademie - Mladých filharmonií DP a převedla formát klasického symfonického orchestru na formát komorního smyčcového orchestru. S tím Akademie sice počítala při tvorbě programu, ale i v období mezi konáním letní akademie (srpen 2022) a realizační částí během festivalu (září 2022) došlo díky COVID 19 k redukci kmenových členů orchestrální akademie, které bylo nutno pro festivalové období doplnit jinými frekventanty, částečně i s podmínkou úhrady honoráře.
- Vzhledem k nastavení parametrů „covidových záchranných balíčků“ ať už z dílny MKČR nebo MPO nebylo možné žádat o kompenzace z těchto programů, poklesy tržeb nebyly tak významné, aby podmínky programů splňovaly.

2. Zásadní účetní postupy používané Společností

Účetní závěrka byla připravena na základě účetnictví vedeného v souladu se zákonem o účetnictví a příslušnými nařízeními a vyhláškami platnými v České republice.

Tato účetní závěrka je připravená v souladu s vyhláškou MF ČR č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, a dle Českých účetních standardů číslo 401-414.

Účetní závěrka je sestavena za předpokladu nepřetržitého trvání Společnosti.

Při oceňování aktiv a závazků a naplnění předpokladu trvání Společnosti vedení zvažilo dopady pandemie nového koronaviru způsobujícího onemocnění COVID-19.

a) Stanovení opravných položek a rezerv

Společnost stanoví opravné položky k pochybným pohledávkám na základě analýzy platební schopnosti svých zákazníků a věkové struktury pohledávek.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

b) Přepočty cizích měn

Společnost používá pro přepočet transakcí v cizí měně denní kurz ČNB. V průběhu roku účtuje Společnost pouze o realizovaných kurzových ziscích a ztrátách.

Aktiva a pasiva v zahraniční měně jsou k rozvahovému dni přepočítávána podle kurzu devizového trhu vyhlášeného ČNB. Nerealizované i realizované kurzové zisky a ztráty jsou zachyceny ve výsledku hospodaření.

c) Daň z příjmů

Daň z příjmů za dané období se skládá ze splatné daně a ze změny stavu v odložené dani.

Splatná daň zahrnuje odhad daně vypočtený z daňového základu s použitím daňové sazby platné v první den účetního období a veškeré doměrky a vratky za minulé období.

Odložená daň vychází z veškerých dočasných rozdílů mezi účetní a daňovou hodnotou aktiv a pasiv, případně dalších dočasných rozdílů (daňová ztráta), s použitím očekávané daňové sazby platné pro období, ve kterém budou daňový závazek nebo pohledávka uplatněny.

O odložené daňové pohledávce se účtuje pouze tehdy, je-li pravděpodobné, že bude v následujících účetních obdobích uplatněna.

d) Přijaté dary a dotace

Dotace a provozní dary poskytované na pokrytí nákladů Společnosti jsou účtovány přímo do výnosů.

e) Účtování nákladů a výnosů

Výnosy a náklady se účtují časově rozlišené, tj. do období, s nímž věcně i časově souvisejí.

3. Zpracování účetních záznamů

Společnost využívá pro zpracování účetních záznamů externě poskytované služby společnosti Corporate Assistance, s.r.o.

Účetnictví je zpracováno elektronicky. Účetní záznamy jsou uschovány dle § 31 a 33 zákona č. 563/1991 Sb.

4. Pohledávky a závazky z obchodních vztahů

Krátkodobé pohledávky z obchodních vztahů činí 332 tis. Kč (2020: 704 tis. Kč), ze kterých nejsou žádné po lhůtě splatnosti (2020: 153 tis. Kč).

Krátkodobé závazky z obchodních vztahů činí 311 tis. Kč (2020: 54 tis. Kč), ze kterých nejsou žádné po lhůtě splatnosti (2020: žádné).

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

5. Vlastní zdroje

	Vlastní jmění	Fondy	Neuhrazená ztráta minulých let	Výsledek hospodaření	Celkem
Zůstatek k 1.1.2021	10	0	- 774	- 1 751	- 2 515
Rozdělení výsledku hospodaření z předcházejícího účetního období	0	0	- 1 751	1 751	0
Výsledek hospodaření po zdanění za běžné účetní období	0	0	0	- 94	- 94
Příspěvek zakladatele účetní jednotky	0	4 500	0	0	4 500
Zůstatek k 31.12.2021	10	4 500	- 2 525	-94	1 891

Zakladatel ústavu, společnost DaDa, a.s., vložil dne 7. října 2021 peněžitý vklad ve výši 3 500 tis. Kč do fondů Společnosti. Zakladatel dále vložil dne 19. listopadu 2021 peněžitý příspěvek do fondů Společnosti ve výši 1 000 tis. Kč. Jedná se o tvorbu zdrojů účetní jednotky vytvořené na základě rozhodnutí oprávněného orgánu účetní jednotky (zakladatel).

6. Dohadné účty pasivní, budoucí a podmíněné závazky

Celková výše závazků nezahrnutých v rozvaze, která vychází z uzavřených smluv o operativním pronájmu k 31. prosinci 2021, činila 135 tis. Kč bez DPH (k 31. prosinci 2020: 115 tis. Kč bez DPH).

Společnost neeviduje žádné podmíněné závazky, které by k rozvahovému dni nebyly vykázány v rozvaze.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

7. Přehled nákladů

Celkové náklady na hlavní činnost Společnosti činily k 31. prosinci 2021 činily 62 983 tis. Kč (2020: 33 842 tis. Kč). Z hospodářské činnosti plynuly k 31. prosinci 2021 náklady ve výši 216 tis. Kč (2020: 216 tis. Kč).

v tis. Kč.	2020	2021
Spotřebované nákupy	123	283
Služby	28 227	52 196
Náklady na cestovné	127	17
Náklady na reprezentaci	832	1 616
Osobní náklady	4 274	5 025
Daně a poplatky	120	3 017
Ostatní náklady	139	1 045
Celkem	33 842	63 199

8. Přehled tržeb za vlastní výkony a za zboží

v tis. Kč	2020	2021
Výnosy z hlavní činnosti:		
Ostatní výnosy – reklama a propagace	2 368	10 532
Výnosy z prodeje vstupenek	4 803	9 970
Výnosy z hospodářské činnosti:		
Výnosy z pronájmu	216	216
Celkem	7 387	20 718

9. Přijaté příspěvky a provozní dotace

Přijaté provozní dotace:

Společnost obdržela v roce 2021 dotaci od Hlavního města Prahy ve výši 6 340 tis. Kč (2020: 6 700 tis. Kč). V roce 2020 nebyla přijatá dotace vyčerpána v plné výši. Podmínky grantu dovolují převod částí prostředků do dalších let, proto se do roku 2021 převedla částka ve výši 2 571 tis. Kč, která byla v rámci rozvahy ve srovnatelném období vykázána na řádku Závazky ze vztahu k rozpočtu orgánů územ. samosp. celků. Převedená částka byla v roce 2021 plně vyčerpána.

Společnost obdržela v roce 2021 v rámci dotačního programu Ministerstva kultury dotaci ve výši 16 525 tis. Kč (2020: 12 554 tis. Kč). Tuto dotaci vyčerpala v plné výši a v řádné lhůtě stanovené pro použití dotace.

Společnost obdržela v roce 2021 dotaci od Státního fondu kultury České republiky ve výši 90 tis. Kč (2020: 74 tis. Kč).

Společnost obdržela v roce 2021 dotaci od Městské části Praha 1 ve výši 5 tis. Kč (2020: 5 tis. Kč).

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

Přijaté příspěvky:

Společnost obdržela v roce 2021 nadační příspěvek od Nadace Karel Komárek Family Foundation ve výši 15 961 tis. Kč (2020: 7 400 tis. Kč).

Společnost obdržela v roce 2021 příspěvky ve výši 723 tis. Kč (2020: 756 tis. Kč) od individuálních dárců. Seznam dárců, kteří darovali příspěvek nad 10 tis. Kč je uveden v příloze 1 této účetní závěrky.

10. Odměny a půjčky poskytnuté členům řídicích a kontrolních orgánů Společnosti

V roce 2021 měla správní rada 3 členy (2020: 3 členy).

Členství ve správní radě Společnosti je čestné, bez nároku na odměnu. V průběhu roku 2021 nebyly uzavřeny žádné smlouvy, které by Společnost zavazovaly k vyplácení jakýchkoliv požitků v případě ukončení činnosti jednotlivých členů v řídicích a dozorčích orgánech Společnosti.

11. Účasti členů řídicích a kontrolních orgánů Společnosti v osobách, s nimiž Společnost uzavřela za vykazované období obchodní smlouvy nebo jiné smluvní vztahy

Ředitelem Společnosti je Robert Kolář, který je zároveň:

- členem správní rady Nadace Karel Komárek Family Foundation, se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o poskytnutí nadačního příspěvku;
- je předsedou představenstva společnosti DaDa, a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o spolupráci, Smlouvu o podnájmu prostor sloužících k podnikání;
- je členem dozorčí rady společnosti KKCG a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o zpracování mzdové evidence, Smlouvu o poskytování služeb v oblasti human resources, ICT Servisní smlouvu a Smlouvu o zpracování osobních údajů;
- je členem dozorčí rady společnosti SAZKA a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Příkazní smlouvu a také mezi společnostmi probíhaly transakce na základě přímých objednávek;

Člen správní rady Společnosti Pavel Šafář je zároveň:

- společníkem ve společnosti Šafář & Partners, s.r.o., advokátní kancelář, se kterou probíhaly transakce na základě objednávek o poskytování právních služeb;
- je jediným společníkem společnosti DaDa, a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o spolupráci.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

12. Zaměstnanci a vedoucí pracovníci

Průměrný počet zaměstnanců a vedoucích pracovníků a osobní náklady za rok 2021 a 2020:

2021	Počet	Mzdové náklady	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	Sociální náklady
Zaměstnanci	4	3 426	1 158	11
Vedoucí pracovníci	1	321	109	0
Celkem	5	3 747	1 267	11

2020	Počet	Mzdové náklady	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	Sociální náklady
Zaměstnanci	3	2 799	937	7
Vedoucí pracovníci	1	394	137	0
Celkem	4	3 193	1 074	7

13. Daň z příjmů

Splatná daň z příjmů k 31. prosinci 2021 činila 292 tis. Kč (2020: 0 tis. Kč). K 31. prosinci 2021 činila pohledávka z titulu daně z příjmů 151 tis. Kč (2020: 266 tis.).

14. Informace o odměnách statutárním auditorům

Náklady na statutární audit za rok 2021 činí 2 tis. Kč (2020: 2 tis. Kč). Žádné další služby statutárním auditorem poskytnuty nebyly.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2021
(v tisících Kč)

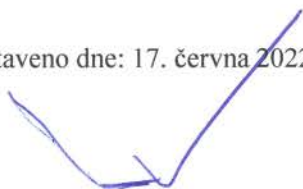
15. Následné události

Koncem února 2022 pokračující politické napětí mezi Ruskem a Ukrajinou eskalovalo v konflikt s vojenskou invazí Ruska na Ukrajinu. Celosvětovou reakcí na ruské porušení mezinárodního práva a agresi vůči Ukrajině bylo uvalení rozsáhlých sankcí a omezení podnikatelské činnosti. Tyto skutečnosti považujeme za neupravující následné události. Celkový dopad posledního vývoje se projevil zvýšenou volatilitou na finančních a komoditních trzích a dalšími důsledky pro ekonomiku. Podnikatelská rizika zahrnující nepříznivé dopady ekonomických sankcí uvalených na Rusko, přerušování podnikání (včetně dodavatelských řetězců), zvýšený výskyt kybernetických útoků, riziko porušení právních a regulatorních pravidel a mnoho dalších je obtížné posoudit a jejich celkový vliv a možné účinky nejsou v tuto chvíli známy.

Společnost posoudila přímá rizika a vyhodnotila, že jejich přímý vliv na Společnost je v současnosti nevýznamný.

K datu sestavení účetní závěrky nenastaly žádné další následné události, které by ovlivnily účetní závěrku Společnosti k 31. prosinci 2021.

Sestaveno dne: 17. června 2022

Ing. Robert Kolář

Ředitel Společnosti

Příloha č. 1 k účetní závěrce Společnosti

Přijaté příspěvky Společností v roce 2021 nad 10 tis. Kč:

částka	jméno	příjmení
60 000 Kč	Miroslav	Kalousek
50 000 Kč	Vladimír	Dlouhý a Lucie Dlouhá
50 000 Kč	Glatzová & Co., s.r.o.	
50 000 Kč	Touzimsky Kapital	
46 000 Kč	Bulb spol. s r.o.	
20 000 Kč	Dárce si nepřeje být zveřejněn	
20 000 Kč	Dárce si nepřeje být zveřejněn	
20 000 Kč	Eliška	Hašková-Coolidge
20 000 Kč	Ivana	Juráňová
20 000 Kč	Moravia Systems a.s.	
20 000 Kč	Pavel	Kotásek
20 000 Kč	Eva a Petr	Luňákovi
20 000 Kč	Dana	Mitchell
20 000 Kč	Dárce si nepřeje být zveřejněn	
20 000 Kč	Josef	Novotný
20 000 Kč	HKDW Legal s.r.o., advokátní kancelář	
20 000 Kč	Veronika a Petr	Pujmanovi
20 000 Kč	Ivana	Simonová
20 000 Kč	Luboš	Veselý
15 000 Kč	Jaroslava	Kubátová
10 000 Kč	Hana	Barochová
10 000 Kč	Dárce si nepřeje být zveřejněn	
10 000 Kč	Jiří	Hrabovský
10 000 Kč	Ivo	Jančík
10 000 Kč	Ida a Tomáš	Jíně
10 000 Kč	Jana a Jan	Ksandrovi
10 000 Kč	Mařeta a Luděk	Nezbedovi
10 000 Kč	Radek	Pádr
10 000 Kč	Dárce si nepřeje být zveřejněn	
10 000 Kč	Hana a Martin	Toupalovi